

ขอคำตอบจาก **ผบ.ทหารสูงสุด** **กรณี นายทหารทุจริต**

จดหมายจาก พระธรรมปิฎก

ISBN : 974-85337-9-4

พิมพ์ครั้งที่ ๖ (รวม ๓ เรื่อง) — มกราคม ๒๕๔๕ ๕,๐๐๐ เล่ม
- ผู้ศรัทธาในธรรม ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์สวย จำกัด
๒๓/๔-๑๐ ถ.ดำรงรักษ์ แขวงคลองมอหานะ
เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐
โทร. ๒๘๐-๒๐๗๔-๖ โทรสาร ๒๘๑-๔๕๑๒

เขาทำร้าย เราให้ธรรม

คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ บาระกุล-พอ. บรรจง ไชยลังกา ได้ทำกรรม
เท็จทุจริตที่ชัดเจน เดินสายทำลายพระพุทธรศาสนา นับเวลาบัดนี้ย่างเข้าปีที่ ๓

คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พอ.บรรจง ได้ปั้นแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายพระ
สงฆ์และชาวพุทธที่ทำงานรักษาพระพุทธรศาสนา และเที่ยวเผยแพร่เรื่องเท็จไปทั่ว

นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พอ.บรรจง นำเอาชื่อ ขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ ที่
พวกเขาตั้งเอง ขึ้นมาอ้างแบบลงให้คนหลงเข้าใจผิดว่าเขาทำงานในนามกองทัพไทย

พวกเขาเอายศทหารบังหน้า เอาเกียรติของกองทัพเป็นที่แผ่ชูตัว แม้กระทั่ง
ยกเอาพระบรมราชาที่ขึ้นมาแอบอ้าง ตลอดจนบู้บู้ยาพระไตรปิฎก เพื่อทำ
กรรมทุจริตลวงตาประชาชนอย่างซึ่งหน้า โดยไม่มีความละอายใดๆ

พวกเขาออกอาถึงกับแอบอ้างชื่อมหาเถรสมาคม มาหลอกลวงพระสงฆ์ทั่วประเทศ
จะให้หลวมตัวทำการร้ายร่วมกับพวกเขาโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์

กองทัพไทย ยินย่นำไม่รับรู้การกระทำของพวกเขา และหลักฐานทุกอย่าง
บ่งชี้ว่าพวกเขาเป็นคนเท็จทุจริต ทำการทั้งหลายด้วยวิธีลอบทำร้ายและหลอกลวง

- หนังสือเล่มนี้ ๑) ชี้ให้เห็นและให้รู้ทันวิธีปั้นแต่งเรื่องเท็จของกลุ่มคนทุจริต
๒) แสดงความจริงให้คนทั่วไปรู้เข้าใจเรื่องราวได้ถูกต้อง
๓) ให้ชาวพุทธรู้จักใช้หลักพระธรรมวินัยในพระไตรปิฎก เป็น
เกณฑ์ตัดสินถูก-ผิด ในพระพุทธรศาสนา
๔) ให้ประชาชนได้ความรู้ที่จะเจริญธรรมเจริญปัญญา และพัฒนา
ความสามารถที่จะดำรงพระพุทธรศาสนามารักษาประเทศชาติ

ทั้งนี้ตามหลักว่า “ทำร้ายมา ให้ธรรมไป”

“แผนการถูกทำร้าย ให้กลายเป็นโอกาสเผยแผ่ธรรม”

“เขายังสร้างเรื่องเท็จทุจริตมาทำร้าย

เรายังได้โอกาสให้ธรรมแสดงความจริง”

สารบัญ

ตอน ๑ (เรื่องล่าสุด): “คำให้การ พันเอกบรรจง”

พ.อ.บรรจง กล่าวให้การเท็จแม้แต่กับผู้บังคับบัญชาในกองทัพบก
แล้วจะมีการให้การร้ายอะไรที่เขาจะทำได้..... ๑

๑. เรื่องที่เขาใส่ร้าย เราเอาไปเผยแพร่ให้ด้วย..... ๔

พ.อ.บรรจง ยิ่งแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายพระ
ก็ยิ่งประกาศความทุจริตของตัวให้ชาวบ้านเห็นง่ายขึ้น..... ๔

เขาแต่งเรื่องใส่ร้ายเท่าไร เราก็เอามาพิมพ์เผยแพร่ให้
นายทหารร้ายจะได้ประจานความเท็จทุจริตของเขาได้เต็มที่..... ๖

คนฉลาดอดดกกล้าด้วยวาจาทำซึ่งขัง
แต่พอดุลงไปถึงใส่ ก็เห็นได้ว่าไม่มีอะไรจริงจัง..... ๗

๒. แต่เรื่องที่เขาบิดเบือนพระธรรมวินัย ต้องให้ชาวบ้านเข้าใจชัดเจน - ๑๒

เป้าหมายแท้ที่เขามุ่งทำลาย เขาเอาไว้
คือจะทำลายหลักพระธรรมวินัย ที่เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา..... ๑๒

ถ้าเขาทำให้ชาวพุทธเชวเรื่องนิพพานได้
งานทำลายพระพุทธศาสนาถึงเป้าหมาย..... ๑๔

ก) ตีตัวบุคคล ให้ส่งผลเข้าใจผิดต่อนิพพานไปด้วย..... ๑๔

ข) ใช้ตรรกะแบบหลอกลวง..... ๑๕

ค) ใช้วิธีพูดโมเมเหมาเอาเอง..... ๑๘

ง) บิดเบือนหลักฐาน ทำพระไตรปิฎกให้ฟันเฟือง..... ๒๐

จ) ใส่ร้ายผู้อื่นให้เป็นคริสต์ เพื่อให้ตัวได้ช่องเอาคริสต์เข้ามา..... ๒๒

ชาวพุทธต้องแม่นยำในหลักธรรมที่สำคัญ
มิฉะนั้นไม่เห็นทางรักษาพระพุทธศาสนาให้ปลอดภัย..... ๒๓

ก) ศาสตราที่เป็นสัมมาสัมพุทธะ จะไม่ถือว่าอวดตามัจฉริย..... ๒๕

ข) เพราะยึดมั่นขันธ ๕ จึงเกิดความเห็นผิดว่ามีออตตา..... ๒๕

ค) สิ่งใดที่ใครก็ตามมองเห็นเป็นออตตา ไม่มีอะไรอื่นนอกจากขันธ ๕..... ๒๕

ง) เป็นไปไม่ได้ ที่ผู้ถึงธรรม จะยึดถือสิ่งใดเป็นออตตา..... ๒๖

จ) พระอรหันต์เป็นผู้ละออตตา(ละการยึดถือออตตา)แล้ว..... ๒๖

เพราะเจตนาร้าย บวกความเท็จทุจริต และการขาดความกล้าหาญ
เขาจึงต้องแอบอ้างสถาบันสำคัญมาทำการอันน่าละอาย..... ๒๗

รู้ทันคนร้าย รู้ทันนายทหารทุจริตแล้ว..... ๒๗

รู้เท่าถึงเหตุการณ์ที่เป็นมาด้วย จะช่วยให้ชาติและพระศาสนายืนยง..... ๒๙

ตอน ๒ (เรื่องใหม่): การสารภาพ ของ ขมรม(เถื่อน)

— * —

อนุสติกา ใน การสารภาพกรรมทุจจริต

ของ ขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ.....	๓๓
ขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ ทำบาปทุจจริตเองก็หนักแล้ว ยังเอากองทัพมาหลอกพระทั่วประเทศ จะให้พลอยทำผิดด้วย.....	๓๔
การสารภาพกรรมทุจจริต ของ พอ.บรรจง ไชยลังกา กับพวก.....	๓๗
ถึงเวลาชาวพุทธต้องเตือนกันให้รู้เท่าทันคนบาปร้าย ๆ.....	๓๘
ชาวพุทธควรใส่ใจเรียนรู้พระพุทธานุศาสนากันไว้ ๆ.....	๔๑
ใจมีเมตตา แต่ต้องปฏิบัติจัดการด้วยปัญญา.....	๔๓
พระไม่ฟ้องร้อง ไม่เป็นคดีความกับใคร ๆ.....	๔๕
กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เป็นนายทหาร “ทุจจริต” อย่างไร.....	๔๖
ขมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ “เถื่อน” อย่างไร.....	๔๘
กลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ...ที่แท้ถูกพิสูจน์ เลยต้องหันไปตีมตุ่นพระ ๆ.....	๔๙
ขอทราบความจริงจากกองทัพไทย บอกความจริงให้แก่ประชาชน.....	๕๐
ตัวอย่างการทุจจริต ที่ผู้ก่อกรรมต้องสารภาพออกมาเอง.....	๕๒
ยิ่งพูดเท็จไปๆ ก็ยิ่งกลายเป็นสารภาพกรรมทุจจริตชัดยิ่งขึ้น.....	๕๓
รบนอกแบบ คือใช้วิธีทุจจริตทำร้ายทำนองและทำลายเกียรติของตัว.....	๕๖
หนังสือกลุ่มพวกพ.อ.บรรจง มีศิลปะในการแต่งเรื่องเท็จ ด้อยกว่าหนังสือใช้ชื่อ ดร.เบญจ บาระกุล ที่เขาเผยแพร่.....	๕๗
การใส่ร้ายหนังสือพุทธธรรม คือจุดอับจนของ พอ.บรรจง.....	๕๙
พอ.บรรจง ยิ่งแต่งเรื่องเท็จ ชาวไทยยิ่งต้องได้ความรู้.....	๖๐
พอ.บรรจง ถึงจะหมดทางไป ก็ไม่ควรเอาสถาบันทหารไทยมาเหยียบย่ำ.....	๖๒
ที่ใครว่าพระเจ้าเป็นอนัตตา คริสต์ไม่เอาด้วยหรอก คริสต์ตัวจริง คือที่ว่านิพพานเป็นอนัตตา.....	๖๕
จับโน่นชนนีโยงมาโยงไป จะทำลายธรรมที่เป็นหลักแกนใน เลกกลายเป็นประจานตัวว่าเป็นคนนอกศาสนา.....	๖๗
ถ้าพระถือธรรมะเป็นใหญ่ อยู่ในวินัย จะพบใครก็มีแต่ดี.....	๖๘
จะรักษาพระศาสนา ต้องชูธรรมสู่หน้าเขา ไม่ใช่เอาแต่หลบหน้ารักษาตัว.....	๗๐
พอ.บรรจงจะตั้งพระธรรมปิฎกเข้าตำแหน่งในองค์กรศาสนา ๆ.....	๗๒
นายทหารไทย ไปเรียนจบเมืองฝรั่ง ว่าเขาเป็นลูกศิษย์คริสต์ จะใช้หรือ.....	๗๓
อย่าปล่อยให้กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เป็นเครื่องหมายความทุจจริต ๆ.....	๗๔
ไทยรักษาธรรม เพื่อให้ธรรมรักษาไทย.....	๗๖

ตอน ๓ (เรื่องเก่า): ขอดำตอบ ผบ.สส.

—*—

ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุด

กรณี นายทหารทจวริต แห่ง ชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ.....๗๗	
จดหมายถึง ผบ.ทหารสูงสุด.....๘๐	
คำชี้แจงของ บก. ทหารสูงสุด.....๘๒	
หนังสือชี้แจง จากเจ้ากรมกิจการพลเรือนทหาร บก. ทหารสูงสุด.....๘๓	
บันทึกเหตุการณ์.....๘๔	
ชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ กับ ดร. เบญจ บารกุล.....๘๕	
หนังสือเท็จทจวริต ของ ดร. เบญจ-บรรจง.....๘๕	
กลลวง ของ ดร. เบญจ-บรรจง.....๘๘	
กลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ที่ทำงานไม่ละเอียด.....๘๘	
ตัวอย่างที่ ดร. เบญจ-บรรจง ตัดต่อเพื่อป้ายสีหนังสือ "พุทธธรรม".....๘๙	
คราวนี้ก็อีก ทั้งตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน.....๙๐	
ตัดต่อให้คำของใบปลิวเท็จกลายเป็นคำของหนังสือพิมพ์.....๙๒	
ใบปลิวนี้ยาว ดูก่อนเลย.....๙๓	
ตัดเอาแต่ส่วนที่ให้ร้ายได้ เพราะเจตนาทจวริตนำไป.....๙๔	
เรื่องพระธรรมปิฎกไปต่างประเทศ.....๙๖	
เรื่องหนังสือพุทธธรรม.....๑๐๐	
ดร. เบญจ-บรรจง ทำงานให้ใคร.....๑๐๖	
โกรธว่าชาวพุทธทวง "อุดมธรรม".....๑๐๖	
โกรธหนังสือ "พุทธธรรม" ที่ปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้า.....๑๐๘	
กลัวพระพุทธศาสนาจะก้าวหน้า จึงว่าร้ายพระไตรปิฎกคอมพิวเตอร์.....๑๐๙	
โกรธพระธรรมปิฎก ที่เปิดเผยให้ชาวพุทธรู้ภูมิหลังของฝรั่งและศาสนาคริสต์.....๑๑๑	
ดร. เบญจ-บรรจง คนนอกศาสนา ที่สวมรอยเข้ามาทำลายพุทธ.....๑๑๔	
ทำไมตำรวจจึงว่า ดร. เบญจ ทำงานให้วัตรธรรมกาย.....๑๑๗	
ดร. เบญจ-บรรจง ออกมา เพื่อกลบปัญหาวัตรธรรมกาย.....๑๑๗	
ชาวธรรมกายควรรู้ความจริง คนไทยควรรู้ความจริง.....๑๒๑	
ภาคผนวก: หนังสือแจ้งมหาเถรสมาคม และเจ้าคณะจังหวัด มติ ม.ส.....๑๒๘	

“คำให้การ พันเอกบรรจง”

พ.อ.บรรจง กล่าวให้การเท็จแม้แต่กับผู้บังคับบัญชาในกองทัพ
แล้วจะมีการเท็จการร้ายอะไรที่เขาจะทำได้

ในระยะ ๒-๓ ปีมานี้ มีนายทหารทุจริตกลุ่มหนึ่ง ใช้ชื่อขมรมเถื่อนว่า ขาวพุทธ
สามเหล่าทัพ มี พ.อ. บรรจง ไชยลังกา เป็นหัวหน้า ซึ่งที่จริงเป็นกลุ่มคนที่
ทำลายพระพุทธศาสนา แต่ส่วนหน้ากากทำเป็นว่ารักพระพุทธศาสนา คนกลุ่มนี้ได้
แต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายพระสงฆ์และชาวพุทธหลายท่าน พวกเขาได้เผยแพร่หนังสือเท็จ
และเดินทางเที่ยวหลอกลวงพระสงฆ์และญาติโยมชาวบ้านในชนบทไปทั่ว

ว่าตามจริง นายทหารทุจริตพวกนี้เผยแพร่เรื่องเท็จทั้งในเมืองในกรุงและต่างจังหวัด
แต่ชาวเมืองชากรุงรู้ทันคนร้ายพวกนี้ อ่านแล้วก็หัวเราะ อย่างที่บางคนเรียกว่าเรื่อง “โง่ๆ”

แม้ว่าคนในเมืองในกรุงจะไม่เชื่อเขา แต่ชาวบ้านห่างไกลบางแห่งยังตามไม่ทัน
เรื่องทหารทุจริต จึงควรเผยแพร่ความรู้ที่ถูกต้องให้ถึงท้องถิ่นชนบท

ต่อมา หนังสือ *ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุด* ได้ออกมาชี้วิธีขึ้นแต่งเรื่องเท็จ
ของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ว่า
หนังสือที่เขาแต่งเองก็ดี ที่ใช้ชื่อว่า *ดร. เบญจ บารกุล* ที่เขาเที่ยวเผยแพร่ก็ดีนั้น
ทุกเล่มมีแต่เรื่องเท็จทั้งนั้น (ดู ตอน ๓ ของหนังสือนี้ หน้า ๗๔ เป็นต้นไป)

เมื่อชี้เรื่องเท็จของคนพวกนี้ชัดเจนแล้ว พวกเขาก็หมดทางไป เรื่องเท็จต่างๆ
ที่เขาปั้นแต่งไว้ในหนังสือ ๓-๔ เล่มก่อนนี้นั้น คนรู้ทันแล้ว เขาก็ต้องหลบเลี่ยง
ไม่กล้าพูดถึงอีก

เมื่อเขาหมดทางไปอย่างนี้แล้ว เราจะบอกว่า ต่อจากนี้เขาจะทำได้ก็เพียงต้อง
พูดเรื่องเท็จแบบโง่ๆ หรือพูดเท็จเอาดีๆ คือพูดบดขี้หน้า และเราก็ไม่จำเป็น
จะต้องชี้ข้อเท็จอะไรเพิ่มเติมอีก สิ่งที่เขาทำไว้เป็นเรื่องเท็จเก่าๆ ที่เขาปั้นแต่งมา

นั้น มันฟ้องอยู่แล้วว่า เขาเป็นนักหลอกลวงเท่านั้นเอง เราไม่ต้องตามไปชี้แจงหรือบอกว่าแต่ละเรื่องเป็นอย่างไร ให้เสียเวลา เพราะญาติโยมรู้ทันวิธีเท็จของเขาแล้ว พอเขาพูดอะไรขึ้นมา ชาวบ้านก็รู้ทันว่าคนพวกนี้หลอกลวงอีกแล้ว

ยิ่งกว่านั้น ญาติโยมยังได้รู้ด้วยว่า คนพวกนี้เอาวิธีการนอกแบบ คือ การรบกวนวิธีเท็จทุจริต ไร้อธรรม ไร้สัจจะ ที่พวกเขาทำมา ออกมาใช้เพื่อทำลายพระพุทธศาสนา

เพื่อทวนความจำ ขอย้อนไปยกตัวอย่างวิธีปั้นแต่งเรื่องเท็จที่เขาทำไว้แล้วในหนังสือเล่มก่อนๆ ของเขา เช่น **เปิดโปงขบวนการลัทธิพุทธ** เอามาย้ำกันอีกหน่อย

เขาใช้วิธีจับโน่นชนนี้แล้วก็ปั้นแต่งเรื่องเท็จขึ้นมา หรือเอาเค้าเรื่องจริงบางอย่างขึ้นมาดัด แล้วก็บิดเบือนปั้นแต่งเรื่องเท็จขึ้นใหม่ใส่เติมเข้าไป

ยกตัวอย่าง มี **เรื่องจริง** ครั้งหนึ่งว่า

ก. เมื่อปี ๒๕๑๕ พระธรรมปิฎก เดินทางไปต่างประเทศ

ข. ในการเดินทางครั้งนั้น พระธรรมปิฎก ไปกับเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธาจารย์ วัดสระเกศ และเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชสังฆคณาจารย์ วัดปากน้ำ (ขณะนั้นเป็นพระราชาคณะชั้นธรรมและชั้นเทพ) รวมเป็น ๓ องค์ เพื่อไปบรรยายที่มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย แล้วก็ไปตามคำนิมนต์ของรัฐบาลอเมริกันเพื่อเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยที่มีการสอนพระพุทธศาสนา และเอเชียอาคเนย์ศึกษา

จากเรื่องจริงนี้ คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **ดร.เบญจ-พอ.บรรจง** จับเอาเรื่องจริงตอน ก. ขึ้นตั้งเป็นเค้า ตัดเรื่องจริงตอน ข. ทิ้งไป แล้วก็แต่งเรื่องเท็จใหม่ขึ้นมาแทนว่า เมื่อปี ๒๕๑๕ พระธรรมปิฎก ไปต่างประเทศ โดยได้รับทุนจากองค์กรคริสต์ หรือคอมมิวนิสต์เพื่อไปประชุมสัมมนา

ตัวอย่าง **เรื่องจริง** อีกครั้งหนึ่งว่า

ก. หลังปี ๒๕๑๕ พระธรรมปิฎกเคยไปสอนในต่างประเทศอยู่ระยะหนึ่ง

ข. แต่ใน พ.ศ. ๒๕๒๓ พระธรรมปิฎกอยู่ในประเทศไทย (กลับจากต่างประเทศนานแล้ว) และเขียนหนังสือธรรมอยู่ที่วัดพระพิเรนทร์ ตามปกติ

คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **ดร.เบญจ-พอ.บรรจง** จับเอาตอน ก. ขึ้นตั้งเป็นเค้า แล้วตัดตอน ข. ทิ้งไป และแต่งเรื่องเท็จขึ้นมาแทนว่า พระธรรมปิฎกหนีคดีคอมมิวนิสต์ไปอยู่ต่างประเทศ จนกระทั่ง พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์

ออกประกาศนิริโทษ พระธรรมปิฎกจึงกลับเมืองไทยได้ในปี ๒๕๒๓

เรื่องหนังสือ **พุทธธรรม** เขาก็เอามาติดต่อให้คนเข้าใจผิดต่างๆ นานา แต่พอเราเอาของจริงมาเปิดเผย คนก็รู้ชัดว่าคนพวกนี้ทุจริต-หลอกลวงอย่างไร

เวลานี้ คนที่ตามเรื่องมาเรื่อยๆ รู้ทันคนพวกนี้หมดแล้ว เขาจึงหมดทางไปอย่างที่เขาบอกข้างต้น

ที่นี่ เขาก็ใช้วิธีพูดเท็จซึ่งหน้า พูดเท็จดีๆ ซึ่งบอกแล้วว่าเราไม่จำเป็นจะต้องมาตามชีวิตเท็จของเขาอีก แต่หลังจากนั้น เมื่อเขาออกหนังสือมาอีก ชื่อว่า **เอกสารประกอบการพิจารณาเพื่อสงฆ์สมบัติ** เขาก็ถือโอกาสชี้ข้อเท็จจริงของเขาเพิ่มอีก เป็นของแถมให้ญาติโยมชาวบ้านรู้ทันชัดยิ่งขึ้นไปอีก

ล่าสุดนี้เขาออกหนังสือชื่อ **คำให้การ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา** ซึ่งก็เป็นเรื่องพูดเท็จต่างๆ อีก ไม่จำเป็นต้องชี้แจง

แต่ไหนๆ เขาใช้ว่า "คำให้การ" ก็เลยคิดว่าคราวนี้ยิ่งใหญ่ ญาติโยมชาวบ้านจะได้เห็นว่า แม้แต่จะให้การ เขาก็ให้การเท็จ ขนาดให้การต่อผู้บังคับบัญชาของเขาเอง เขายังกล้าพูดเท็จ กล้าแต่งเรื่องหลอกลวงแม้แต่ผู้บังคับบัญชาในกองทัพของเขาเอง แล้วเขาจะไม่โกหกคนอื่นได้อย่างไร

นอกจากนั้นก็จะได้เห็นสมจริงอย่างที่พูดไปแล้วว่า คนพวกนี้หมดทางไปแล้ว ต่อไปนี้เขาไม่มีทางทำอย่างอื่น นอกจากจะพูดปดซึ่งหน้า และแต่งเรื่องเท็จเอาดีๆ

ก็เลยจะเอา **คำให้การ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา** มาชี้ข้อเท็จให้ดูอีก ซึ่งคราวนี้เห็นได้ง่ายมาก (เอาเฉพาะเรื่องที่เขาใส่ร้ายพระธรรมปิฎก เรื่องคนอื่นจะไม่เกี่ยวข้อง เพราะเขาของเขายู่ที่พระธรรมปิฎก เพียงแต่ว่าเขาพยายามโยงไปหาคนอื่น ตามวิธีจับโน่นชนนี่)

แต่เหตุสำคัญที่สุด ที่ทำให้ต้องชี้ข้อเท็จของนายทหารทุจริตพวก **พ.อ.บรรจง** คราวนี้ก็เพราะคนพวกนี้มุ่งทำลายพระธรรมวินัย ที่เป็นหลักของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นภัยอันตรายยิ่งใหญ่มากที่สุด จะละเลยปล่อยผ่านไม่ได้ ต้องให้ชาวบ้านรู้ทันทั่วกัน

(อนึ่ง เพื่อความสะดวก ญาติโยมจะได้ทราบเรื่องก่อนหน้านี้ด้วยโดยตลอด จึงนำเอาหนังสือ ๒ เรื่องก่อนๆ มาพิมพ์รวมไว้ในเล่มเดียวกันนี้ด้วย เป็น ตอน ๒ และ ตอน ๓ โดยจัดลำดับแบบย้อนหลัง เอาเรื่องเก่าไว้ท้ายสุด)

เรื่องที่เขาใส่ร้าย เราเอาไปเผยแพร่ให้ด้วย

พ.อ.บรรจง ยิ่งแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายพระ
ก็ยิ่งประกาศความทุจริตของตัวให้ชาวบ้านเห็นง่ายขึ้น

เรื่องเท็จที่เขาปั้นแต่งขึ้นในหนังสือ คำให้การ พ.อ.บรรจง ไทยลังกา นั้น มีหลายเรื่องด้วยกัน ขอรวบรวมนมา ว่าโดยสรุป ก็มีเรื่อง

๑. ว่าพระธรรมปิฎกได้ร่วมกิจกรรมกับนายสุลักษณ์ ศิวรักษ์ (เขียนสะกดตัวตามเขา) จัดตั้งมูลนิธิโกมลคีมทอง ในปี ๒๕๑๔

๒. ว่าเขาได้รับคำยืนยันจาก ดร. นิพนธ์ ศศิธร ซึ่งตอนนั้นเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ว่า พระธรรมปิฎกไปประชุมที่วัดอุโมงค์ ถูกจับขึ้นรถกระบะไป

๓. ว่าพระธรรมปิฎกได้ร่วมตั้งและไปสอนที่คณะศาสนสัมพันธ์ ซึ่งนายสุลักษณ์ ศิวรักษ์ และ นายประเวศ วสี ก็ร่วมตั้งและไปสอน มีวิชาบริหารทรัพย์สินของวัด

๔. ว่าวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๔ พุทธศาสนิกชนไทยทั่วประเทศรวมตัวกันหลายหมื่นคนที่หน้าทำเนียบรัฐบาล สนับสนุนให้แยกองค์การพระพุทธศาสนาเป็นเอกเทศ ระยะนั้น พระธรรมปิฎกได้รับแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายของกรมการศาสนา เก็บตัวเงียบไม่แสดงสนับสนุนมติมหาเถรสมาคมและพุทธศาสนิกชนโดยสิ้นเชิง

๕. ว่าพระธรรมปิฎก เป็นบุคลากรของคณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา (ศพพ.) ร่วมกันสร้างสถานการณ์กรณีธรรมกาย เพื่อเป็นเงื่อนไขออก พรบ.สงฆ์ เพื่อควบคุมพระพุทธศาสนา

๖. ว่าพระธรรมปิฎก ร่วมกับคนอื่น เช่นนายสุลักษณ์ ศิวรักษ์ สร้างกระแสพุทธศาสนิกชนเห็นชอบในการออกพรบ.สงฆ์ใหม่ ซึ่งมีเนื้อหาสาระทำลายพระพุทธศาสนา โดยอ้างกรณีธรรมกายเป็นสาเหตุหลัก ผ่านรายการวิทยุธรรมะร่วมสมัย

๗. ว่ามีหลักฐานเทปบันทึกเสียงว่า ผู้สนับสนุนให้มีการจัดตั้งมหาเถรสมาคมคือพระธรรมปิฎก

๘. ว่าพระธรรมปิฎก ได้แอบเสนอชื่อตนเองเพื่อเป็นพระราชาคณะชั้นรองสมเด็จ

นี่คือเท่าที่รวมได้ ที่เขาเขียนบันเต่งเรื่องเท็จเกี่ยวกับพระธรรมปิฎก ในหนังสือนี้ ที่ชื่อว่า คำให้การ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา ซึ่งเขาบอกว่าเป็นการให้การแก่ทางกองทัพที่ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนเขา

คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ แต่งเรื่องเท็จไปๆ ก็คงขำใจว่าพวกตนเป็นนายทหาร มีอิทธิพล ไม่มีใครกล้ามาทำอะไร และจะพูดอย่างไรก็ได้ เพราะคนไทยเรามากไม่ชอบค้นหาตรวจสอบข่าวสารกัน ใครพูดมาอย่างไร ก็พูดตามกันไป เป็นเหยื่อพวกเขาได้ง่าย ก็เลยแต่งเรื่องเท็จได้เรื่อยๆ ตามสบาย ตอนแรกก็ใช้เทคนิคมากหน่อย แต่พอนานเข้าก็แต่งเองง่ายๆ

แต่เรื่องเท็จนั้น ยิ่งเขาแต่งขึ้นมาเรื่อยๆ คนก็ยิ่งมองเห็นความเท็จของเขามากขึ้นเรื่อยๆ เพราะอะไร เพราะว่าเรื่องราวแต่ละเรื่องหรือเหตุการณ์แต่ละอย่าง ก็มีคนเกี่ยวข้องรู้เห็นมากบ้างน้อยบ้าง เมื่อพูดขึ้นมา ถ้าไม่จริง คนที่ได้เกี่ยวข้องรู้เห็นก็จับได้ เมื่อพูดเรื่องเท็จหลายๆ เรื่อง คนที่รู้ว่าเท็จก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นทุกที จนในที่สุดคนก็รู้ทั้งหมด ไม่มีใครเชื่ออีก เหลือแต่คนโง่ที่เชื่อแค่ตามยศและเครื่องแบบของเขา

ตัวอย่างง่ายๆ เช่นเรื่องร่าง พรบ. คณะสงฆ์ ที่เขาเขียนว่า “จากหลักฐานแบบบันทึกเสียง พบว่าผู้สนับสนุนให้มีการจัดตั้ง “มหาคณิสร” คือ พระธรรมปิฎก(ป.อ. ปยุตฺโต) นั้นเองไม่ใช่คนอื่นไกล” (เขียนสะกดตัวผิดๆ ตามเขา)

เป็นธรรมดาว่าพระสงฆ์ที่ทำงานร่าง พรบ. นี้ก็มีหลายรูป และท่านก็รู้อยู่ว่าเรื่องเป็นมาเป็นไปอย่างไร ใครพูดใครทำอะไร พระสงฆ์เหล่านั้น พออ่านเจอข้อความที่พวก พ.อ.บรรจง เขียนไว้ตรงนี้ ท่านก็รู้ทันทีว่าคนพวกนี้พูดเท็จอย่างด้านที่สุด

เรื่องอื่นๆ ก็ทำนองเดียวกัน จึงได้พูดว่า ยิ่งเขาแต่งเรื่องเท็จมากขึ้น คนที่จับเท็จเขาได้ ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น จนในที่สุดคนก็รู้ทันทั่วไปหมด

จึงจะชี้ให้ดูกันอีกง่ายๆ จะได้ว่าเขาหลอกลวงแม้แต่ผู้บังคับบัญชาของเขา เขาหลอกลวงแม้แต่กองทัพของเขาเอง แล้วจะไม่ให้เขาหลอกลวงคนอื่นได้อย่างไร

เรื่องที่ ๑ เขาบอกว่า พระธรรมปิฎก ร่วมกับนาย ส. ศิวรักษ์ ตั้งมูลนิธิโกลคิมทอง ที่จริงก็พูดไปทีหนึ่งแล้ว ในหนังสือเล่มนี้เอง อ่านได้ในหน้า ๗๐-๗๑

พระธรรมปิฎกนั้น ใครๆ ก็รู้ว่าชอบอยู่เงียบๆ ยิ่งเรื่องของคฤหัสถ์แล้วไม่เข้าไปยุ่งด้วย จะไปก็เฉพาะกิจนิมนต์เกี่ยวกับพระศาสนา สำหรับงานของมูลนิธิโกลคิมทอง ที่ได้ไปเทศน์ในงานศพของโกลคิมทอง ก็ไม่ทราบหรือจำไม่ได้ว่า

เขาได้ตั้งมูลนิธิขึ้นมาหรือยัง และพระธรรมปิฎกก็รู้อยู่แล้วว่ามูลนิธินี้ใครตั้งกันบ้าง

เมื่อนายทหารทุจริตพวกนี้ใส่ร้ายมา ก็เลยลองสอบถามไปที่มูลนิธินั้น ก็ได้ความว่า ประชานกรรมการก่อตั้งมูลนิธิโกลดคิมทอง คือ ศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ เรื่องเป็นอย่างนี้หรือไม่ ใครต้องการทราบก็ไปสืบค้นกันเอาเอง ไม่ยาก แต่จะเป็นอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ร่วมกับใครตั้งบ้าง พระธรรมปิฎกไม่ได้ใส่ใจด้วย

เขาแต่งเรื่องใส่ร้ายเท่าไร เราก็เอามาพิมพ์เผยแพร่ให้

นายทหารร้ายจะได้ประจานความเท็จทุจริตของเขาได้เต็มที่

เรื่องที่ ๒ เขาเขียนเป็นคำให้การว่า พระธรรมปิฎก ไปปลุกระดมมวลชนที่วัดอุโมงค์ จังหวัดเชียงใหม่ “ข้าฯ ได้รับคำยืนยันเรื่องดังกล่าวจาก ศอ.ดร.นิพนธ์ ศศิธร ในเรื่องดังกล่าวนี้ว่าพระธรรมปิฎกถูกจับกุมขึ้นรถกระบะไปจริง”

เรื่องนี้ ดร.นิพนธ์ ศศิธร ก็สูงอายุมากแล้ว กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา ไม่ควรเอาท่านมาทำให้ลำบากด้วย

ที่วัดอุโมงค์นั้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องว่าจะจับหรือ พระธรรมปิฎกไม่ได้พบไม่ได้เห็น ดร.นิพนธ์ ศศิธร และก็ไม่ได้เห็นไม่ได้เจอตำรวจ หรือทางฝ่าย ดร.นิพนธ์ ศศิธร ก็ตาม ตำรวจก็ตาม ก็ไม่ได้เห็นไม่ได้เจอพระธรรมปิฎก แม้ว่าจะได้ยินข่าวเรื่องตำรวจมาล้อมที่วัด พระธรรมปิฎกก็อยู่ในวัดเป็นปกติ อย่างสงบ (อยู่อย่างพระ ไม่ได้มีอำนาจหรืออิทธิพลใดๆ) ไม่ได้อยู่ในที่เขาเจอตำรวจกันด้วย

เนื่องจากพระธรรมปิฎกไม่ได้เจอกับตำรวจ เมื่อได้อ่านคำให้การเท็จของ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา ก็เลยสนใจลองสอบถามหาข้อมูล ได้หลักฐานที่มีการพิมพ์เป็นหนังสือว่า แม้แต่คนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นเอง ก็ไม่มีใครถูกจับไป แต่ตรงข้าม เรื่องกลายเป็นว่า นายตำรวจบอกว่าไปเชิญนักศึกษาของ มช. ไม่เกี่ยวกับคนอื่น

ความจริงนั้น เอกสารที่ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา นำมาลงไว้ในหนังสือของเขาเล่มนี้แหละก็ขัดกันเองกับที่เขาพูด หลักฐานที่เขาเอามาอ้างเพื่อใส่ร้ายพระธรรมปิฎกนั้น กลายเป็นหลักฐานที่ฟ้องความเท็จทุจริตของเขาเองโดยเขาไม่ทันได้สังเกต

หลักฐานนั้นเจ้าของเรื่องบอกว่า ถูกตำรวจล้อมไว้ที่วัดอุโมงค์ “พวกเราเกือบถูกจับไปตามๆ กัน หากได้บารมีขององค์ท่าน (หมายถึงพระธรรมปิฎก) และท่านพระเทพวิแห่งจังหวัดนั้น (คือจังหวัดเชียงใหม่) จึงรอดปากเหี้ยปากกามาได้”

ตรงนี้ก็แสดงว่า เพราะพระธรรมปิฎก และพระเทพวินันท์แหละ จึงช่วยให้พวกที่ไปทีนั้นไม่ถูกจับ ก็กลายเป็นว่า พระธรรมปิฎกนั้น อย่าว่าแต่จะไม่ถูกจับเลย ทั้งที่ไม่อยู่ตรงนั้น ก็ช่วยให้คนที่ไปนั้นไม่ถูกจับด้วยซ้ำ

สรุปว่า ไม่ต้องพูดถึงคนอื่น แม้แต่นักศึกษาที่ตำรวจบอกว่าจะไปเชิญ ก็ยังไม่ถูกจับ นี่แหละ เมื่อนายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง บันแดงเรื่องเท็จขึ้น ก็ทำให้ต้องสืบค้นเรื่องราว เสียเวลาที่จะทำสิ่งที่เป็ประโยชน์ นับว่าคนพวกนี้ทำบาปสองชั้น ซึ่งก็เป็นเป้าหมายของเขาในทางที่จะทำลาย

แต่ชาวพุทธก็ต้องไม่ยอมปล่อยให้ นายทหารทุจริตพวกนี้เคยตัวทำชั่วสบายๆ เขาเป็นเรื่องอะไรมา ชาวพุทธจะต้องค้นหาสืบสาวเรื่องราวกันให้ชัดไป สังคมประเทศไทยจะได้สดใสด้วยแสงสว่างแห่งปัญญา พาคนทุจริตให้อ่อนกำลังลงไปบ้าง

เรื่องนี้ก็ยอมรับกันอยู่ว่า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไม่มีความกล้าหาญที่จะมายืนยันกันต่อหน้า และจะรอให้คนพวกนี้กล้าขึ้นมา ก็อย่าเพิ่งหวัง เพราะฉะนั้นญาติโยมคนไหนก็ได้ ควรจะเชิญ ดร. นิพนธ์ ศศิธร มายืนกันต่อหน้าให้ชัดไปเลย

ตรงนี้ขอแทรกหน่อยว่า เรื่องที่นายทหารทุจริตพวกนี้ยกมาพูดให้เห็นเป็นเรื่องร้ายนั้น ชาวบ้านไม่ควรไปหลงเชื่อ เวลานั้นบ้านเมืองอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ มีคนมีความคิดใหม่ๆ เกิดขัดแย้งกัน คนที่ไปประชุมนั้น ก็ไปถกเถียงหาปัญญากัน เขาไม่ได้ไปทำการร้ายอะไร

เรื่องที่ ๓ เขาบอกว่า พระธรรมปิฎก ไปสอนในคณะศาสนสัมพันธ์ หรือบางทีเขาบอกว่าท่านร่วมตั้งด้วยนั้น พระธรรมปิฎกเองก็ยังไม่รู้เลยว่า คณะศาสนสัมพันธ์นั้นอยู่ที่ไหน ดูเหมือนว่าในหนังสืออื่นเขาเคยบอกว่าอยู่ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ที่จริงคณะศาสนสัมพันธ์นั้น แท้ที่จริงไม่มีที่ไหนเลยด้วยซ้ำ อย่างน้อยพระธรรมปิฎกก็ไม่รู้จัก เขาอ้างว่าไปสอน ใครๆ ที่รู้จักพระธรรมปิฎก หรือเกี่ยวข้องกับวัดญาณเวศกวัน ก็รู้ว่า พระธรรมปิฎกไม่ได้ไปพูดที่ไหนข้างนอกวัดนอกโรงพยาบาลมาตั้ง ๔-๕ ปีแล้ว

เรื่องที่ ๔ เขาบอกว่า พระธรรมปิฎกได้รับแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษากฎหมายสงฆ์ของกรมการศาสนา พระธรรมปิฎกยังไม่รู้ว่าตัวเองเคยได้รับแต่งตั้งนี้ และก็คิดว่า กรมการศาสนาคงไม่คิดจะมาตั้งพระธรรมปิฎกเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมาย ถ้าจะตั้งก็น่าจะเป็นด้านพระธรรมวินัย พระธรรมปิฎกไม่ใช่เป็นผู้ชำนาญกฎหมายอะไร กรมการศาสนามีผู้ชำนาญกฎหมายของเขาอยู่แล้ว ถึงตั้ง พระธรรมปิฎกก็ไม่รับด้วย เพราะว่าต้องการอยู่เฉยๆ ไม่ได้ถนัดและก็ไม่มีความสนใจมาทำงานเรื่องด้านนี้

ส่วนที่เขาว่า เมื่อ ๑๐ เมย. ๒๕๕๔ ที่ชาวพุทธรวมตัวกันหน้าทำเนียบ พระธรรมปิฎก เกือบตัวเจียบไม่ออกมาหุนนั้น ตรงนี้ก็เข้า และทำให้เรายังจับได้แม่นแ้ว่าคนพวกนี้มุ่งจะทำลายพุทธแน่ๆ เพราะพวกเขานี้แหละที่ได้ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้นำชาวพุทธที่ชวนคนมารวมตัวกันนั้น ตอนนั้นเขาพูดเหมือนกับว่าเขาหุน โดยเขานึกว่าเราจะไม่รู้ทัน

เรื่องที่ ๕ ว่าพระธรรมปิฎก เป็นบุคลากรของคณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา (ศพพ.) ร่วมกันสร้างสถานการณ์**กรณีธรรมกาย** เพื่อเป็นเงื่อนไขออกพรบ.สงฆ์ เพื่อควบคุมพระพุทธรศาสนา

เรื่องนี้เอามาเขียนสรุปไว้ด้วย เพื่อให้นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ.บรรจง** ได้ประจานความเท็จทุจริตของตัวเอง และถ้าญาติโยมอ่านสังเกตให้ดี จะมองเห็นบาปเจตนาซ่อนเร้นที่อยู่เบื้องหลังการทุจริตของพวกเขาด้วย (เรื่องเกี่ยวกับ ศพพ. นี้ เคยเขียนไว้ก่อนแล้ว อ่านได้ในหนังสือเล่มนี้ หน้า ๗๒-๗๓)

เรื่องที่ ๖ ก็คล้ายๆ กัน เขาบอกว่า พระธรรมปิฎกได้สร้างกระแสให้พุทธศาสนิกชนได้เห็นชอบในการออก พรบ.สงฆ์ใหม่ มีเนื้อหาสาระทำลายพุทธศาสนา โดยอ้าง**กรณีธรรมกาย**เป็นสาเหตุหลัก ตรงนี้ก็เหมือนข้อก่อน สังเกตให้ดี นอกจากเห็นความเท็จทุจริตของเขาแล้ว ก็จะมีเจตนาที่อยู่เบื้องหลังการทำความเท็จทุจริตของเขาด้วย

พรบ.สงฆ์ ที่ร่างกันใหม่นี้ มีผู้สงมาให้ พระธรรมปิฎกยังไม่มีเวลาจะอ่านให้ตลอดเลย ได้ทราบว่ามี ๒ ร่าง มีความสนใจอยู่บ้าง แต่สนใจไม่มากพอที่จะอ่านให้จบ ก็ดูๆ ว่ามีเท่านี้มาตรา มีเท่านี้มาตรา แต่ทั้งๆ ไม่ได้รู้เรื่อง เขาก็ยังจับเอาไปปั้นเรื่องให้เป็นผู้มีบทบาทในการทำร่าง พรบ.สงฆ์ใหม่นี้ ถึงขนาดที่ว่าในเรื่องต่อไป คือ **เรื่องที่ ๗** เขาบอกว่า หลักฐานแทบบันทึกเลยว่าพระธรรมปิฎกได้พูดสนับสนุนให้มีการจัดตั้ง**มหาคณิสสร** แปลกดี

ความจริง เท่าที่ทราบ ผู้ที่คิดเรื่องมหาคณิสสรขึ้นมา ก็เป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายจากมหาเถรสมาคมให้มาทำร่าง พรบ.นั้นเอง

ที่บอกว่าตั้งมหาคณิสสรขึ้นมาเพื่อทำลายมหาเถรสมาคม ตามที่ทราบนั้น ท่านผู้ได้รับมอบหมายจากมหาเถรสมาคมให้ร่าง ก็ร่างให้มีมหาคณิสสรขึ้นมา และก็เข้าใจว่าทางมหาเถรสมาคม มหาเถระก็เห็นชอบด้วย อาจจะเปลี่ยนชื่อหรืออะไรไป ก็เป็นเรื่องของท่าน **พ.อ.บรรจง** ไชยลังกา น่าจะรู้ดีกว่าพระธรรมปิฎก

ความคิดในเรื่องการจัดตั้งมหาคณิสสรนี้ เท่าที่ได้ยิน ใครๆ เขาก็เห็นว่าดี พระธรรมปิฎกก็คิดว่าผู้ที่ทำเรื่องนี้มีหลักการที่ดี แต่ก็ขอว่าไม่รับความดีความชอบนี้ด้วย เพราะไม่ได้เกี่ยวข้อง ก็ว่ไปตามตรง ไม่ควรจะมาเอาความดีความชอบที่ตัวไม่ได้ทำการที่กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ปั่นแต่งเรื่องนี้ขึ้นมา คงเป็นการพยายามทำให้พระในมหาเถรสมาคม หรือผู้เกี่ยวข้อง หรือลูกศิษย์ของท่านนั้นแตกกัน

ส่วน **เรื่องที่ ๘** เขาบอกว่า พระธรรมปิฎก “แอบเสนอชื่อตนเองเพื่อเป็นพระราชาคณะชั้นรองสมเด็จ” เรื่องอย่างนี้ไม่ต้องอธิบายเลย พระและญาติโยมทั่วไปรู้จักพระธรรมปิฎกกันดีพอที่จะวินิจฉัยความจริงความเท็จได้เอง และง่ายด้วย เราเพียงแต่ช่วยเอาไปเล่าต่อว่าเขาใส่ร้ายว่าอย่างนี้

การที่เขาปั่นแต่งเรื่องอย่างนี้ขึ้นกลับยิ่งดี เพราะช่วยให้พระและญาติโยมไม่ต้องเสียเวลาสืบค้นหาข้อมูลให้ลำบาก พอนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง พุดอย่างนี้ขึ้นมา พระและญาติโยมที่ยังรือรอสงสัยอยู่บ้าง ก็บอกว่าคราวนี้ปิดรายการได้แล้ว คนพวกนี้แต่งเรื่องเท็จชัดๆ แสดงว่าเรื่องไหนๆ ก็ไม่จริง เชื่อถืออะไรไม่ได้

คนขลาดอดดกล้าด้วยวาจาทำซิงซัง

แต่พอตกลงไปถึงไส้ ก็เห็นได้ว่าไม่มีอะไรจริงจัง

ก่อนหน้าหนังสือ **คำให้การ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา** นี้ ก็มีหนังสือของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ทำออกมาก่อน คือ **เอกสารประกอบการพิจารณาเพื่อลงมติ** ซึ่งเป็นการแอบอ้างเอาชื่อมหาเถรสมาคมมาใช้หลอกพระสงฆ์ทั่วประเทศ

ในคำให้การเล่มนี้ พ.อ.บรรจง ปฏิเสธบอกว่า **เอกสาร** นั้นเขาไม่ได้ทำ

แน่นอน ใครๆ ที่รู้ทัน ก็ทายได้ว่านายทหารทุจริตพวกนี้จะต้องปฏิเสธบอกว่าเขาไม่ได้ทำ**เอกสาร** เล่มนั้น ทายได้อย่างไร? ก็เห็นชัดๆ ว่าเขาเตรียมปฏิเสธไว้ตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว ใน**เอกสาร** เล่มนั้น นายทหารทุจริตพวกนี้ไม่บอกชื่อโรงพิมพ์ ไม่บอกชื่อคนรับผิดชอบการทำหนังสือ พุดภาษาชาวบ้านว่า คนพวกนี้ทำ**เอกสาร** เกือบหรือหนังสือเกือบ พอดหัวคนทำ ก็จะได้พุดว่า “ฉันทแปลา”

แต่ก็เห็นได้ชัดว่า เขาปฏิเสธอย่างไรก็ไม่พ้น เพราะใน**เอกสาร** เล่มนั้นบอกว่าเป็นการสอบสวนสืบสวนตัวเขา คือตัว พ.อ.บรรจง เป็นเรื่องของเข แล้วก็ทำเพื่อตัวเขา เช่นเดียวกับเล่ม**คำให้การ** นี้แหละ (แถมหลักฐานที่ใช้อ้างใน

เอกสารฯ เล่มนั้น กับในคำให้การฯ เล่มนี้ ก็ใช้อันเดียวกัน)

เมื่อเขาตอบว่า “ฉันเปล่า” ญาติโยมก็ต่อได้เลยว่า “พวกเขาละ”

เล่มคำให้การฯ นี้ก็เช่นเดียวกัน เขาก็เตรียมบัญชีไว้แล้ว เขาจึงไม่ใส่ชื่อโรงพิมพ์ และไม่ลงชื่อผู้รับผิดชอบไว้ คือทำเป็นหนังสือเถื่อน เป็นทางหนีทีไล่ว่า ถ้าจะเปลี่ยงปล้ำ เขาก็จะอ้างว่าเล่มคำให้การฯ นี้ ก็อีกนั่นแหละ พวกเขาก็ไม่ได้ทำ

ถึงตอนนี้ ญาติโยมชาวบ้านคงรู้ทันแล้ว คือมองเห็นว่า เมื่อเขาทำของเถื่อน ก็เท่ากับประกาศความเท็จของเขานั้นเอง เพราะของเถื่อนเกิดจากความเท็จ

แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ มันเป็นการประกาศความขลาดของพวกเขา ถ้าเรื่องเป็นจริง และคนทำมีความกล้าหาญ ก็จะต้องแสดงตัวออกมารับผิดชอบอย่างเต็มที่ ไม่ต้องทำแบบหลบๆ ซ่อนๆ เอาของเถื่อนมากำบังตัว

ในหนังสือคำให้การฯ นี้ นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง พุดลงท้ายคำให้การของเขา ทำเป็นชิงชังอาจหาญว่า

ข้าขอปฏิญาณว่า “ข้า จะไม่ยอมคุกเข่าให้แก่อำนาจหรืออิทธิพลใดๆ

ที่จะบีบบังคับให้ข้า เสื่อมศรัทธา หรือคลายความจงรักภักดีต่อสถาบัน

ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ตราบเท่าลมหายใจแห่งสุดท้าย”

อันนี้เป็นคำที่ดูคล้ายๆว่า แสดงความกล้าหาญ แต่พอเรารู้จักเขา เห็นความเถื่อนและความเท็จของเขาแล้ว คำพูดนี้ก็กลายเป็นเรื่องขำไป น่าหัวเราะมากกว่า เพราะที่จริงนั้นเขาไม่มีความกล้าหาญอะไรเลย แค่นั่งสอที่เขียนออกมา เขายังไม่กล้าแม้แต่จะแสดงความรับผิดชอบ ทำให้เป็นหลักเป็นฐาน ว่าพิมพ์ที่ไหน ใครรับผิดชอบ เขาทำได้แค่นั่งสอเถื่อน ที่แสดงความเท็จ

ของแท้แค่ไหนเขาก็ไม่กล้าทำ แล้วจะมาแสดงความกล้าอะไร เขาก็เขียนหรือพูดไปอย่างนั้นเอง พอถึงเวลาจริงก็ต้องหาเหตุอ้างว่าเป็นหนังสือที่เขาไม่ได้ทำขึ้นมา

แต่น่าเป็นห่วงมากก็คือ เรื่องนี้ชัดเจนว่า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง นี้ นำเอาสถาบันหลักมาเป็นฐานหรือเป็นเครื่องมือที่จะไปทำการเท็จทุจริตทำร้ายผู้อื่น

การที่เขาเอาสถาบันหลักของชาติมาอ้างอย่างนี้ เป็นการเอาของสูงมารองรับ และมารับรองของเถื่อนกับความเท็จทุจริตของเขา ซึ่งเป็นการทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันในระยะยาว มองดูเผินๆ เหมือนว่าเขาเคารพ แต่ที่แท้คือเขากำลังลบหลู่สถาบันหลักของชาติอย่างร้ายแรง

พร้อมกันนี้ก็เป็นเรื่องน่าสลดใจที่ว่า **คำให้การฯ** ของนายทหารทุจริตพวก **พ.อ.บรรจง** นี้ เป็นการหลอกลวงกองทัพ หลอกลวงผู้บังคับบัญชาของเขาเอง ก็อย่างที่กล่าวแล้วว่า เมื่ออย่างนี้เขายังทำได้ มีหรือที่เขาจะไม่หลอกลวงคนอื่น

ถ้าเขาหลอกลวงกองทัพ เขากองทัพไปใช้อ้างอิงเพื่อผลประโยชน์ตนเอง จะไปเชื่อได้อย่างไรว่าเขามีความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เรื่อง**คำให้การเท็จ** การปั้นแต่งเรื่องเท็จต่างๆ ของนายทหารทุจริตพวก **พ.อ. บรรจง** ภายหลังกันนี้ พิสูจน์ไม่ยาก พอชาวบ้านรู้ทันแล้ว ก็เป็นเพียงเรื่องขำๆ อย่างที่ว่าแล้ว เขาชำนาญในการรบนอกแบบ คือรบด้วยวิธีเท็จทุจริต ไร้สัจจะ ไร้ธรรมะ ญาติโยมก็เป็นเพียงว่าเอามาใช้ฝึกความคิดให้รู้ทัน คือจะได้ประโยชน์ตรงนี้แหละ

ถึงเขาจะว่าร้ายใส่ความหรือด่าทออย่างไร เราชาวพุทธก็ให้อภัยแก่เขา นั่นเป็นด้านจิตใจ แต่ในด้านปัญญา เราต้องสร้างความรู้ความเข้าใจ และแก้ไขปัญหาให้ธรรมขึ้นมาครองสังคม และให้คนอยู่กันด้วยธรรม (อ่านหน้า ๔๐-๔๕)

หลักการข้อนี้ชาวพุทธจะต้องถือเป็นสำคัญ ถ้าอยู่แค่ด้านจิตใจให้อภัยก็จะกลายเป็นการปฏิบัติธรรมครั้งๆ กลางๆ และเป็นความประมาท ซึ่งเป็นทางแห่งความเสื่อมความพินาศ บทเรียนในอดีตมีมาแล้วมากมาย

ในหนังสือนี้ แม้ว่าจะเน้นไม่ใช้คำรุนแรงหยาบคาย แต่ก็จำเป็นต้องใช้คำที่บอกความเป็นจริง และย้ำความจริงนั้นแก่ประชาชน จึงได้ขอภัยที่ต้องใช้คำเรียกคนผู้ทำการเท็จทุจริตนี้ว่า “คนนายทหารทุจริตกลุ่มพวก **ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง**” และ “นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ.บรรจง** ภายหลังกัน” โดยเรียกบ่อยๆ อย่างเป็นชื่อชุด

คำว่า “นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ.บรรจง** ภายหลังกัน” นี้ เป็นคำที่พูดได้เต็มปาก และใช้ได้โดยชอบธรรม ขอให้เข้าใจว่าเป็นคำพูดทางธรรมซึ่งเป็นคำสุภาพ แม้ว่าตัวผู้ทำการทุจริตเองอาจจะรู้สึกว่าย่ำแย่ ก็ขอภัย เพราะต้องสื่อความหมายตามธรรม

ตอนที่พูดมาแล้ว เป็นเรื่องที่เขาสื่อร้ายตัวบุคคล ซึ่งถือว่าไม่ใช่ข้อสำคัญ เพียงเอามาเล่าให้ทราบกันไว้ แต่ตอนต่อไปเป็นส่วนเป้าหมายแท้ของเขา คือการทำลายหลักพระพุทธานุศาสน์ ทำสังฆธรรมให้พินาศ เป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งขอให้ทุกท่านที่รักพระพุทธานุศาสน์และรักความถูกต้องชอบธรรม โปรดตั้งใจพิจารณา

แต่เรื่องที่เขาบิดเบือนพระธรรมวินัย ต้องให้ชาวบ้านเข้าใจชัดเจน

เป้าหมายแท้ที่เขามุ่งทำลาย เขาอำไว้

คือจะทำลายหลักพระธรรมวินัย ที่เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา

จุดที่ทำได้ ก็คือ การที่คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง
นี้ เอาวิธีปั้นแต่งเรื่องเท็จนั้นมาใช้กับหลักพระพุทธศาสนา ตรงนี้แหละที่เป็นเป้าหมาย
การทำงานของเขา หมายความว่า เขานี้ปั้นแต่งเรื่องเท็จใส่คนโน้นคนนี้ โดยเฉพาะใส่ร้ายพระธรรมปิฎกนั้น ก็เพื่อทำลายความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนา
ที่พระธรรมปิฎกและชาวพุทธผู้รักพระธรรมวินัยได้นำมาชี้แจงแสดงแก่ประชาชน
แล้วเขาจะได้ปั้นแต่งเรื่องเท็จบิดเบือนหลักธรรมวินัยได้สะดวกเต็มที่

ญาติโยมชาวพุทธจะต้องชัดเจนในวิธีปฏิบัติต่อพวกคนทุจริต ที่ทำลายพระ
พุทธศาสนาด้วยการใส่ร้ายป้ายสีบิดเบือนต่างๆ โดยแยกวิธีปฏิบัติ ดังนี้

๑. เรื่องที่เขาตำ โจมตี ว่าร้ายหยาบคายต่างๆ เราไม่ต้องถือสา แผล
เมตตาไป ไม่ต้องตอบโต้

๒. เรื่องที่เขาปั้นแต่งความเท็จต่างๆ เราต้องชี้ข้อเท็จจริง ให้คนรู้
ความจริง ให้รู้เข้าใจให้ถูกต้อง

๓. เรื่องที่เขาบิดเบือนพระธรรมวินัย ทำลายหลักพระพุทธศาสนา เราถือเป็นข้อ
สำคัญที่สุด จะต้องแก้ไขความเข้าใจผิด สร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง รักษาหลักไว้

พร้อมกันนั้น ชาวพุทธควรใช้สถานการณ์ร้ายอย่างนี้ เป็นโอกาสที่จะฝึกการ
คิด ฝึกการหาความรู้ โดยเฉพาะรู้หลักพระพุทธศาสนาที่เราบอกว่ำนับถือ เรียนรู้
ทุกอย่างที่จะเพิ่มพูนปัญญา เตรียมตัวให้พร้อมที่จะรับมือกับภัยอันตรายต่างๆ ที่
จะเกิดแก่พระศาสนาและส่วนรวม ซึ่งในยุคที่สืบจากปัจจุบันนับวันจะเพิ่มมากขึ้น

ในกรณีของนายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา นี้ เราต้องมองให้
ทะลุว่า ที่เขาทำร้ายหลายรูปหลายแบบนั้น เป้าหมายที่แท้ของเขายู่ที่ข้อ ๓ คือ

เขาจะบิดเบือนพระธรรมวินัย โดยใช้วิธีบิดเบือนคำพูดของพระธรรมปิฎก ให้คนเข้าใจพระธรรมวินัยผิดไปด้วย

ตอนนี้เราก็ก๊แยกแยกเสียก่อน คือ

๑. ในส่วนที่เขาบิดเบือนคำพูดของพระธรรมปิฎก เช่น เขาบอกว่า

- ♦ “พระธรรมปิฎก ได้สร้างหลักธรรมคำสอนใหม่ โดยได้เผยแผ่ว่า “นิพพานเป็นอนัตตา” แปลความหมายว่า “นิพพานเป็นทุกข์” ก็ดี
- ♦ “(พระธรรมปิฎก)...เผยแผ่ว่า “การทำสมาธิเป็นสิ่งที่ไม่ต่างอะไรกับการติดยาเสพติด” ก็ดี

ส่วนนี้พิสูจน์ได้ง่าย เพราะว่าหนังสือของพระธรรมปิฎกมีอยู่ เป็นหลักฐานที่ชัดเจน ไม่มีที่ไหนที่พระธรรมปิฎกบอกว่านิพพานเป็นทุกข์ มีแต่บอกว่าเป็นสุขอย่างยิ่ง

เรื่องการทำสมาธิก็เหมือนกัน พระธรรมปิฎกได้พูดให้เห็นว่าสมาธินั้นสำคัญมาก แต่อย่าใช้ให้ผิด การนำสมาธิไปใช้ในทางที่ผิด ทางพระเรียกว่าเป็นมิจฉาสมาธิ เช่น ใช้สมาธิแบบยากล่อม สมาธิที่ถูกต้องนั้นท่านให้ใช้เป็นบาทฐานของปัญญา เพื่อก้าวไปสู่วิปัสสนา จึงจะนำไปสู่วิมุตติความหลุดพ้นที่เป็นจุดหมายของพระพุทธศาสนา (เราตั้งข้อสังเกตได้เลยว่า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ทำการบิดเบือนเรื่องนี้ เพราะเขาจะทำลายหลักสมาธิที่แท้ของพระพุทธศาสนา แล้วยกมิจฉาสมาธิขึ้นมาแทน)

๒. ในส่วนที่เขาบิดเบือนหลักพระธรรมวินัย และคำสอนในพระไตรปิฎก ข้อนี้ น่าจะอายที่สุด

เราควรดูว่า ทำไมนายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา ถึงได้เพียรพยายามหนักหนาที่จะทำลายพระพุทธศาสนา การกระทำเท็จทุจริตของเขานี้ เป็นการเอายศศักดิ์เป็นเครื่องมือ และเอากองทัพเป็นฐาน ในการเหยียบย่ำทำลายหลักพระพุทธศาสนา งานที่แท้ของเขายู่ตรงนี้

ในหนังสือ คำให้การ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา นี้ เขาพยายามบิดเบือนและทำลายหลักธรรมสำคัญ ๒ อย่าง คือ

๑. เขาพยายามยกมิจฉาสมาธิ ขึ้นมาเชิดชูแทนสมาธิที่แท้ในพระพุทธศาสนา

๒. เขาจะทำลายหลักพุทธที่ว่านิพพานเป็นอนัตตา โดยพยายามพูดให้เห็นว่า นิพพานเป็นอัตตา

เรื่องที่ ๑ คือเรื่องสมาธินั้น ชี้ให้มองเห็นความเท็จของเขาได้ง่าย อย่างที่อธิบายข้างต้นแล้วว่า เขาเอาพระธรรมปิฎกเป็นเป้า เขาบิดเบือนคำพูดของพระธรรมปิฎก และแต่งคำพูดเท็จของเขาเองขึ้นมาใส่ปากท่าน เขาแต่งเรื่องให้พระธรรมปิฎกพูดหรือเขียนว่าสมาธิเป็นยาเสพติด หรือการทำสมาธิเป็นเหมือนการติดยาเสพติด

ญาติโยมย่อมรู้ว่า ไม่มีพระในพระพุทธศาสนาองค์ไหนจะติเตียนสมาธิให้เป็นของร้าย สมาธิเป็นของดีแน่นอน เป็นกุศลธรรม แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงเตือนไว้ว่าอย่าปฏิบัติผิด อย่าเอาสมาธิไปใช้ในทางที่ผิด อย่างฤาษีชีไพรบางพวกหรืออย่างพวกที่ใช้แบบยากล่อม จะกลายเป็นมิจฉาสมาธิ

ชาวพุทธต้องระวัง ต้องปฏิบัติให้เป็นสมาธิในไตรสิกขา คือ ให้เป็นสมาธิที่มีศีลเป็นฐาน และเป็นบาทของปัญญา จึงจะเป็นสมาธิที่ถูกต้อง เรียกว่า**สัมมาสมาธิ**

พระธรรมปิฎกเตือนชาวพุทธให้ระวัง อย่าหลงไปทางมิจฉาสมาธิ แต่ให้อยู่ใน**สัมมาสมาธิ** ของพระพุทธเจ้า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา โกรธนักหนา แล้วก็ปั้นแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายและบิดเบือนคำพูดของท่าน ทำไมเขาจึงทำอย่างนั้น ตรงนี้ ให้ญาติโยมชาวพุทธไปคิดเอาเองว่า เขาไม่ต้องการให้หลักพระพุทธศาสนาที่แท้เจริญขึ้นมา ใช่หรือไม่

ถ้าเขาทำให้ชาวพุทธเขวเรื่องนิพพานได้ งานทำลายพระพุทธศาสนาถึงเป้าที่เขาหวัง

เรื่องที่ ๑ คือเรื่องสมาธินั้น ยังไม่สำคัญมากเท่าเรื่องที่ ๒ คือเรื่องพระนิพพาน ซึ่งเป็นธรรมสูงสุด เป็นจุดหมายของพระพุทธศาสนา ถ้าเขาบิดเบือนเรื่องนิพพานได้ หรือทำให้ชาวพุทธพินเพื่อนไขว่เขวจากพระนิพพานได้ งานของเขาก็สำเร็จ

เล่ห์กลที่เขาจะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายนี้ เขาใช้วิธีการหลายอย่าง ถ้าชาวพุทธไม่แม่นยำ ก็จะตามเขาไม่ทัน จึงจะวิเคราะห์ให้ดู

ก) ตีตัวบุคคล ให้ส่งผลเข้าใจผิดต่อนิพพานไปด้วย

วิธีแรก เขาแต่งเติม-บิดเบือนคำพูดของพระธรรมปิฎก หรือทำให้คลุมๆ เเครือๆ เหมือนว่าพระธรรมปิฎกพูดว่าอย่างนั้นๆ

ตัวอย่างก็เช่นที่ยกมาให้ดูข้างบนแล้ว ที่เขาเขียนไว้ในหนังสือ **คำให้การ พ.อ. บรรจง ไชยลังกา** นี้แหละว่า “พระธรรมปิฎก ได้สร้างหลักธรรมคำสอนใหม่ โดยได้เผยแพร่ว่า “นิพพานเป็นอนัตตา” แปลความหมายว่า “นิพพานเป็นทุกข์”

ญาติโยมชาวพุทธต้องแน่นว่า “**นิพพานเป็นอนัตตา**” นั้น เป็นหลักพระพุทธศาสนาตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เป็นหลักธรรมคำสอนที่สร้างขึ้นใหม่ และที่ว่า “นิพพานเป็นอนัตตา แปลความหมายว่า นิพพานเป็นทุกข์” นั้น เป็นคำพูดของพวก พ.อ.บรรจง ไม่ใช่คำพูดของพระธรรมปิฎก

นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา พยายามพูดให้คนเข้าใจพระธรรมปิฎกผิดๆ เพื่อจะได้เข้าใจหลักพระพุทธศาสนาผิดๆ ไปด้วย

๒) ใช้ตรรกะแบบหลอกลวง

นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไชยลังกา พยายามพูดหลอกลวงชาวบ้านให้หลงเข้าใจว่า ใครก็ตามพูดว่า นิพพานเป็นอนัตตา ก็เท่ากับพูดว่านิพพานเป็นทุกข์ เรื่องนี้เขาใช้วิธีที่เรียกว่า ตรรกะแบบหลอกลวง หรือตรรกกลวง คือใช้เหตุผลแบบล่อหลอก ให้คนที่ตามไม่ทันมองเห็นไปตามที่เขาชักจูง ด้วยวิธีพูดของนักרבนอกแบบ (แต่คนหัวไวจะจับเท็จเขาได้ และมองเห็นวิธีหลอกลวงของเขา) เรื่องอย่างนี้ญาติโยมต้องรู้ให้ทันไว้ อย่าให้คนจำพวกเจ้าเล่ห์มาหลอกได้

นอกจากฝึกตัวให้รู้ทันเขาแล้ว ก็ต้องเล่าเรียนศึกษาหรือหาความรู้ให้แน่นชัดในหลักข้อสำคัญๆ ของพระศาสนาของเราเองด้วย จึงจะช่วยรักษาพระศาสนาหรือเป็นชาวพุทธชนิดเป็นหูเป็นตาที่รู้ทันเขาจริง

การรบนอกแบบนั้น นายทหารปกติเขาใช้กับศัตรู แต่นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง เอามาใช้กับชาวพุทธและพระพุทธศาสนา นี่ก็แสดงว่า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง นี้ มองพระพุทธศาสนาและชาวพุทธว่าเป็นศัตรูของเขา

ได้บอกแล้วว่า พระนิพพานเป็นธรรมสูงสุด เป็นจุดหมายของพระพุทธศาสนา จึงเป็นเป้าที่แท้ที่คน/นายทหารทุจริตพวก **ดร.เบญจ พ.อ.บรรจง** มุ่งบิดเบือนหรือทำให้สับสน เพราะถ้าเขาทำตรงนี้สำเร็จ ก็เท่ากับว่าเขาทำลายแกนกลางของพระพุทธศาสนาได้ เพราะฉะนั้น จึงจะยกเอาวิธีที่คนพวกนี้ทำลายหลักพระนิพพานมาชี้ให้ดู

ขอให้ญาติโยมชาวพุทธผู้รักพระพุทธศาสนา พยายามพิจารณาทำความเข้าใจ

สิ่งที่จะพูดต่อไปนี้ ถ้าอ่านแล้วเข้าใจชัดเจน ก็จะรู้ว่าคน/นายทหารทุจริตพวกนี้ทำการร้ายทุจริตต่อพระพุทธศาสนาและต่อชาวพุทธทั้งหลายอย่างไร

วิธีตรรกกลวงที่คน/นายทหารทุจริตพวกนี้ใช้หลอกชาวบ้านในเรื่องนิพพาน คือ เขาจะหลอกให้เข้าใจผิดว่าพระพุทธเจ้าทรงสอนว่านิพพานเป็นอนัตตา เขาก็อ้างว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่า “สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์, สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

คนพวกนี้ก็ถือโอกาสสรุปเอาเองว่า เพราะฉะนั้น “สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นเป็นทุกข์” ถ้าใครว่านิพพานเป็นอนัตตาก็คือบอกว่านิพพานเป็นทุกข์ แต่ตรรกนี้เป็นคำพูดของคนพวกนี้เอง พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสอย่างนี้

ขอให้สังเกตวิธีหลอกของเขา และดูให้ทัน

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์, สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา” คนพวกนี้ก็สรุปย้อนกลับว่า เพราะฉะนั้น “สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นเป็นทุกข์”

ตรรกนี้ ถ้าใครคิดไม่ทัน ก็ทำท่าซุกจะเห็นคล้อยไปตามเขา

แต่ที่จริงจะสรุปย้อนกลับอย่างนั้นไม่ได้ ขอให้ดูตัวอย่างที่เป็นความจริงง่ายๆ เช่น เมื่อเราพูดว่า “สัตว์ใดร้องเหมียวๆ สัตว์นั้นเป็นแมว, สัตว์ใดเป็นแมว สัตว์นั้นเกิดจากท้องแม่ (=เกิดจากครรภ์)” แล้วใครจะมาสรุปย้อนกลับว่า เพราะฉะนั้น “สัตว์ใดเกิดจากท้องแม่ สัตว์นั้นเป็นแมว”

อย่างนี้ญาติโยมย่อมรู้ทันว่าคนนั้นสรุปผิด หรือไม่เขาก็จะพยายามหลอกเรา

“สัตว์ใดเป็นแมว สัตว์นั้นเกิดจากท้องแม่” นี่จริง

แต่ “สัตว์ใดเกิดจากท้องแม่ สัตว์นั้นเป็นแมว” อันนี้ไม่จริง มันก็เกิดจากท้องแม่ แต่มันก็ไม่เป็นแมว คนที่เกิดจากท้องแม่ แต่คนก็ไม่ได้เป็นแมว

ความจริงที่สรุปย้อนกลับไม่ได้แบบนี้มีทั่วไป เป็นเรื่องธรรมดา เพราะอะไร? เพราะว่าข้อความข้างต้นเป็นส่วนหนึ่งของข้อความข้างหลัง ขณะที่ข้อความข้างหลังบอกความจริงกว้างกว่า หรือเป็นความจริงที่ครอบคลุมเรื่องข้างต้นไว้

ญาติโยมก็ยกตัวอย่างได้ เช่น “สัตว์ใดเป็นลูกแห่ง สัตว์นั้นเป็นวัว, สัตว์ใดเป็นวัว สัตว์นั้นเกิดจากท้องแม่” ตอนนี้ถูก แต่จะพูดย้อนกลับแบบพวก พ.อ.บรรจง ว่า “ใครเกิดจากท้องแม่ คนนั้นเป็นวัว” นี่ไม่ได้แล้ว คนที่เกิดจากท้องแม่ แต่คนก็ไม่ใช่วัว

บางคนอาจพูดว่า “ตัวใดเป็นนก ตัวนั้นเป็นสัตว์ปีก, ตัวใดเป็นสัตว์ปีก ตัวนั้นเกิดจากไข่” แต่จะพูดย้อนกลับไม่ได้ว่า “ตัวใดเกิดจากไข่ ตัวนั้นเป็นสัตว์ปีก” งูก็เกิดจากไข่ เตาาก็เกิดจากไข่ จระเข้ก็เกิดจากไข่ แต่งู เตาและจระเข้ก็ไม่ใช่สัตว์ปีก

เด็กก็พูดได้ว่า “สัตว์ใดเป็นช้าง สัตว์นั้นมีสี่ขา, สัตว์ใดมีสี่ขา สัตว์นั้นต้องหายใจ” นี้ถูกต้อง แต่จะพูดสรุปย้อนกลับว่า “สัตว์ใดท้องหายใจ สัตว์นั้นมีสี่ขา” อย่างนี้ไม่ถูก คนก็หายใจ ปลา ก็หายใจ แต่คนและปลา ก็ไม่ได้มีสี่ขา

ข้อความที่ลึกลงไปกว่านี้ก็เช่นว่า “ส่วนใดของชีวิตคนแตกสลายไปได้ด้วยปัจจัยภายนอกที่ขัดแย้งเช่นอุณหภูมि เป็นต้น ส่วนนั้นเป็นรูปกาย, สิ่งใดเป็นรูปกายของคน สิ่งนั้นเกิดจากธาตุทั้งหลายประกอบกัน” ตอนนี้ถูก

แต่จะพูดสรุปย้อนกลับแบบพวก พ.อ.บรรจง ว่า “สิ่งใดเกิดจากธาตุทั้งหลายประกอบกัน สิ่งนั้นเป็นรูปกายของคน” อย่างนี้ไม่ได้ โต้ะ แก้อี้ นาฬิกา ยานา ยากิน อาหาร ฯลฯ ก็เกิดจากธาตุทั้งหลายประกอบกัน แต่สิ่งเหล่านั้นก็มีใช่เป็นรูปกายของคน

ง่ายกว่านั้นอีกว่า สิ่งใดเป็นสนิม สิ่งนั้นเป็นโลหะ, สิ่งใดเป็นโลหะ สิ่งนั้นเกิดจากธาตุ” ตอนนี้ถูก แต่ย้อนว่า “สิ่งใดเกิดจากธาตุ สิ่งนั้นเป็นโลหะ” = ไม่ถูก

อากาศที่เราหายใจเกิดจากธาตุ แต่อากาศไม่เป็นโลหะ ต่างกับโลหะลิบลับ ที่ยกตัวอย่างมานั้นฉันใด พุทธดำรัสเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ฉันนั้น “สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์, สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา” นั่นเป็นพุทธพจน์ เป็นจริงแท้

แต่คำว่า “สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นเป็นทุกข์” อันนี้พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสที่ไหนเลย เป็นคำพูดของพวกเขา พ.อ.บรรจง แต่งขึ้นเอง ตามวิธีตรรกหลวงที่ว่าแล้ว

“สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา” ใช่ แต่จะพูดย้อนกลับว่า “สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นเป็นทุกข์” ไม่ได้ เพราะเรื่องอนัตตาทว่างกว่าเรื่องไม่เที่ยงและเรื่องเป็นทุกข์ อนัตตาคลุ่มหมด เหมือนข้อเปรียบเทียบเมื่อที่ว่า

“สิ่งใดเป็นโลหะ สิ่งนั้นเกิดจากธาตุ” = ถูก “สิ่งใดเกิดจากธาตุ สิ่งนั้นเป็นโลหะ” = ไม่ถูก
 “สัตว์ใดเป็นวัว สัตว์นั้นเกิดจากท้องแม่” = ถูก “สัตว์ใดเกิดจากท้องแม่ สัตว์นั้นเป็นวัว” = ไม่ถูก
 “สัตว์ใดมีสี่เท้า สัตว์นั้นต้องหายใจ” = ถูก “สัตว์ใดท้องหายใจ สัตว์นั้นมีสี่เท้า” = ไม่ถูก

สัตว์ใดเป็นวัว สัตว์นั้นเกิดจากท้องแม่ สัตว์ใดมีสี่เท้า สัตว์นั้นต้องหายใจ แต่สัตว์ใดเกิดจากท้องแม่ และสัตว์ใดต้องหายใจ สัตว์นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นวัว

และไม่จำเป็นต้องมีสีหา คนก็เกิดจากท้องแม่ คนก็ต้องหายใจ แต่คนก็ไม่เป็นวัว และคนก็ไม่เป็นสัตว์สี่เท้า

สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นทุกข์ นิพพานเป็นอนัตตา แต่ นิพพานเป็นสุข นิพพานไม่เป็นทุกข์เลย

ญาติโยมเข้าใจเรื่องอย่างนี้แล้ว ก็รู้ทันตรรกะของนายทหารทุจริตนำรถนอกแบบพวก พ.อ.บรรจง แล้วจะไม่หลงกลของเขาที่เกี่ยวพูดว่า “สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา ถ้า นิพพานเป็นอนัตตา นิพพานก็เป็นทุกข์” อันนี้เป็นเรื่องของเขา ถึงเราจะอธิบาย เขาก็ไม่ฟัง เพราะเขามีเจตนาร้าย ก็ต้องปล่อยเขาไป แต่อย่าให้หลอกเราได้ก็แล้วกัน

อนัตตามีขอบเขตกว้างขวางกว่าเรื่องไม่เที่ยงและเรื่องเป็นทุกข์ เรื่องอนัตตา ครอบคลุมไปหมด นิพพานเป็นอนัตตา แต่นิพพานไม่เป็นทุกข์

เรื่องนี้ดูกันต่อไป จะยิ่งชัดมากขึ้นอีก

ค) ใช้วิธีพูดโมเมหมาเอาเอง

ตรรกะแท้ที่ถูกต้อง จะบอกเราให้เห็นชัดว่า นิพพานเป็นอนัตตา แต่ นิพพานไม่เป็นทุกข์ และตรรกะแท่นี้ตรงตามหลักธรรมสำคัญที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ ซึ่งเรียกว่าหลัก “ธรรมนิยาม” (แปลง่ายๆ ว่า กฎธรรมชาติ)

ความเป็นอนิจจัง-ไม่เที่ยง ทุกขัง อนัตตา นี้ เรียกว่าง่าย ๆ ว่าไตรลักษณ์ ซึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในหลักธรรมนิยามนี้เอง

ในหลักธรรมนิยามนี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ ข้อ ๕๓๖ หน้า ๓๖๘) ว่า

● สังขารทั้งปวง ไม่เที่ยง

● สังขารทั้งปวง เป็นทุกข์

○ ธรรมทั้งปวง เป็นอนัตตา

ชาวพุทธจำพุทธพจน์นี้กันไว้ให้แม่น พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า “สังขารทั้งปวง ไม่เที่ยง สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์” แต่สุดท้ายตรัสว่า “ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา”

ขอให้สังเกตความแตกต่าง

ข้อ ๑ และ ๒ ที่ว่า ไม่เที่ยง และเป็นทุกข์ พระพุทธเจ้าตรัสเฉพาะ “สังขาร” ทั้งปวง แต่ ข้อ ๓ ที่ว่า เป็นอนัตตา พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรม” ทั้งปวง
นี้หมายความว่าอย่างไร

ต้องรู้ก่อนว่า **สังขาร** ในข้อ ๑ และ ๒ กับ **ธรรม** ในข้อ ๓ คืออะไร

➢ พุดง่าย ๆ ว่า **สังขาร** เป็นส่วนหนึ่งของ **ธรรม**

➢ แต่ **ธรรม** นั้นรวมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งที่เป็น **สังขาร** และที่ไม่เป็น **สังขาร**

อธิบายอีกหน่อยว่า **ธรรม** ได้แก่อะไรก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่าง

ธรรม นั้นแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. **ธรรม** ที่ปัจจัยปรุงแต่ง เป็นสังขตะ ได้แก่ **สังขาร**

๒. **ธรรม** ที่ไม่มีปัจจัยปรุงแต่ง เป็นอสังขตะ ได้แก่ **วิสังขาร**

นิพพานเป็น **ธรรม** ในข้อ ๒ คือเป็น **วิสังขาร** ซึ่งเป็นอสังขตะ ไม่มีปัจจัยปรุงแต่ง

นิพพานเป็น **ธรรม** แต่ไม่เป็น **สังขาร** เพราะนิพพานเป็นธรรมประเภท **วิสังขาร**

○ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**ธรรม**ทั้งปวง เป็นอนัตตา”

—นิพพานเป็น **ธรรม** เพราะฉะนั้น นิพพานจึงเป็นอนัตตา

◎ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**สังขาร**ทั้งปวงไม่เที่ยง **สังขาร**ทั้งปวงเป็นทุกข์”

—นิพพานไม่เป็น **สังขาร** เพราะฉะนั้น นิพพานจึงพ้นจากความไม่เที่ยง และ นิพพานจึงไม่เป็นทุกข์

นี่แหละจะเห็นว่า เรื่องอนัตตาทกว้างกว่าเรื่องอนิจจังและทุกข์

◆ สิ่งใดเป็นอนิจจังและทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา

✧ แต่สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นอนิจจังและทุกข์ (บางอย่างเป็น แต่บางอย่างไม่เป็น)

ธรรมนั้น กว้างกว่าสังขาร “**ธรรม**ทั้งปวง” หมายถึงทั้งสังขารธรรม และ วิสังขารธรรม คือนิพพานด้วย **ธรรม**ทั้งปวงเป็นอนัตตา จึงรวมทั้งนิพพานด้วย

ธรรมทั้งสิ้นทั้งปวงหมดทุกอย่างเป็นอนัตตา แต่ธรรมที่เป็นสังขารเท่านั้นเป็น อนิจจังและทุกข์ นิพพานจึงเป็นอนัตตา แต่ไม่เป็นอนิจจัง-ทุกข์ เพราะ นิพพานเป็นธรรมที่ไม่เป็นสังขาร

คน/นายทหารทูลจิตรกลุ่มพวก **ดร.เบญจ-พอ.บรรจง** มาเจอพุทธพจน์แสดง ธรรมนิยามหลักใหญ่นี้เข้า ก็ไม่มีทางไป ได้แต่หลบเลี่ยงไปมา แล้วก็ใช้วิธีคลุมๆ เครือๆ เหมาโมเม ให้เหมือนกับว่าพระพุทธรเจ้าตรัสทั้ง ๓ ข้อนั้นเป็นเรื่องสังฆารทั้งหมด

ถ้าถูกหักท้วงว่าในข้อ ๓ พระพุทธรเจ้าตรัสว่าธรรม ไม่ใช่ตรัสแค่สังฆาร เขาก็จะพูดอ้อมไปอ้อมมาเหมาโมเมคลุมๆ เครือๆ เอาว่าธรรมก็สังฆารนั่นแหละ อะไรทำนองนี้ คือจะไม่ยอมแตะตรงนี้ให้ชัดเด็ดขาดลงไป

ขอให้สังเกตดู พวกที่จะเอาานิพพานเป็นอนัตตา จะต้องทำตีคลุมและตีคลุม แบบเดียวกับคน/นายทหารทูลจิตรกลุ่มพวก **ดร.เบญจ-พอ.บรรจง** นี้แหละ

ที่จริงก็เรื่องง่ายๆ ถ้าสิ่งที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา คือสิ่งจำพวกเดียวกัน ทั้งหมดแล้ว พระพุทธรเจ้าตรัสว่า “สังฆารทั้งปวง” มา ๒ ข้อแล้ว พอถึงข้อ ๓ จะทรงเปลี่ยนให้ต่างออกไปทำไมว่า “**ธรรมทั้งปวง**”

ถ้าเท่ากันเหมือนกัน พระองค์ก็ตรัสคำเดิมเท่านั้น แต่ที่ทรงเปลี่ยนข้อ ๓ เป็น “**ธรรมทั้งปวง**” ก็เพราะข้ออนัตตากว้างกว่า อย่างที่ว่ามานี้

๑) บิดเบือนหลักฐาน ทำพระไตรปิฎกให้ฟันเฟือน

แท้จริงนั้น คำวินิจฉัยว่า “**นิพพานเป็นอนัตตา**” ก็มีอยู่แล้วในพระไตรปิฎก คือคัมภีร์ปริวาร พระไตรปิฎกบาลี เล่มที่ ๘ ข้อ ๘๒๖ หน้า ๒๒๔ ที่กล่าวว่า

อนิจจา สัพพสขาร

ทุกขานตตา จ สุขตา

นิพพานญเจว ปณณตติ

อนตตา อิติ นิฉนยา ฯ

แปลว่า: “สังฆารทั้งปวง อันปัจจัยปรุงแต่ง ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา

นิพพาน และบัญญัติ เป็นอนัตตา วินิจฉัยมีดังนี้”

ชาวพุทธย่อมรู้ว่า พระไตรปิฎกเป็นที่รักษาพระธรรมวินัยซึ่งเป็นองค์แทน ของพระพุทธรเจ้า และเป็นเนื้อเป็นตัวเป็นหลักของพระพุทธศาสนา เรารู้จักพระ พุทธรเจ้าและคำสอนของพระองค์ก็ด้วยมีพระไตรปิฎกมาถึงเรานี้แหละ

พระไตรปิฎกนั้น แม้ว่าบางส่วนจะเกิดหลังพระพุทธรเจ้าปรินิพพาน เช่นเล่ม ๓๗ พระโมคคัลลีบุตรติสสเถระ ประทานการสังคายนาครั้งที่ ๓ ประมาณ พ.ศ. ๒๓๕ นิพนธ์ขึ้นสำหรับการสังคายนาครั้งนั้น ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช แต่

รวมแล้วทั้งหมดนั้น ซึ่งนับจำนวนได้ ๔๕ เล่ม เป็นของสืปมาในสายแห่งการ
รักษาพระธรรมวินัย ที่พระสังฆเถรอาจารย์ร่วมรู้ดูเลื่อมรั่วร่วมกันถือเป็นหลัก
กลางของพระพุทธศาสนา และยุติลงตัวแน่นอนมานานักแล้วก่อนสมัยที่เรียก
ว่ายุคอรรถกถา ดำรงอยู่อย่างเป็นเกณฑ์ เป็นมาตรฐานตัดสินความเชื่อคำสอน
และการปฏิบัติทั้งหมดในพระพุทธศาสนา

ใครมีความคิดเห็นในหลักธรรมอย่างไรๆ ก็แสดงอัตโนมติของตนได้ แต่ต้อง
ทำอย่างซื่อตรง แยกให้ชัดว่าหลักกลางเป็นอย่างไร ความเห็นของตนเป็นอย่างไร

แต่ทั้งที่หลักฐานในพระไตรปิฎกบอกอยู่ชัดเจนว่า **“นิพพานเป็นอนัตตา”**
ซึ่งชาวพุทธต้องถือเป็นหลักตัดสิน และต้องมีความเคารพ แต่คน/นายทหาร
ทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พอ.บรรจง ได้ทำทุกอย่างที่จะให้งานบิดเบือนพระ
ธรรมวินัยสำเร็จตามเป้าหมายของเขา โดยไม่คำนึงถึงความเสี่ยงใดๆ

ขอให้ดูกรรมบาปทุจริตของคนกลุ่มพวกนี้

- เขาบิดเบือนบอกว่า**ปริวาร**เป็นคัมภีร์ชั้นพวกอรรถกถา เพื่อให้คนที่ไม่รู้เกิด
ความไม่เชื่อถือหลักฐานที่แสดงไว้ในคัมภีร์นั้น เป็นการหลอกลวงประชาชนให้เข้าใจ
ผิดว่าคัมภีร์ปริวารไม่ใช่พระไตรปิฎก (ที่วัดใด หรือใครก็ได้ ที่มีพระไตรปิฎก ควร
จะลองไปเปิดดูดู ก็จะพบคัมภีร์**ปริวาร**นี้ เป็นเล่มที่ ๘ อยู่ในพระไตรปิฎกชุดนั้น)

ยิ่งกว่านั้น ด้วยความไม่รู้จริง หรือความไม่รอบคอบในการทำทุจริต เขาเรียก
ชื่อคัมภีร์นี้ผิดๆ เป็น **“ปริวารวัคค์”**

(ดูหนังสือของคนนายทหารทุจริตกลุ่มพวกนี้ เล่มที่ชื่อว่า **พระพุทธศาสนา ขะตาของชาติ**
หน้า ๙๓ และ ๑๒๑; คัมภีร์หรือหมวดตอนในพระไตรปิฎก หรือแม้แต่ในรุ่นหลัง
ชั้นอรรถกถา และฎีกา ไม่มีอันใดเลยที่มีชื่อว่าปริวารวัคค์ นอกจากที่เรียกผลออกไป)

- นอกจากบิดเบือนชื่อและฐานะของคัมภีร์แล้ว เมื่อเขายกเอาเนื้อความแม้
แต่ในพระไตรปิฎกมาอ้าง เขาก็จะบิดเบือนแต่งเติมข้อความให้เป็นไปตามที่เขา
ต้องการ เหมือนอย่างที่เขาทำกับหนังสือของพระธรรมปิฎก

(เช่น ในหนังสือ**พระพุทธศาสนา ขะตาของชาติ** ที่พูดถึงข้างบน ใกล้เคียง กับ
เรื่องคัมภีร์**ปริวาร**นั่นเอง หน้า ๑๒๓ เขาจะสร้างเรื่องบิดเบือนหลักพระพุทธ
ศาสนาให้เป็นไปว่า พระพุทธเจ้านิพพานแล้วไปชุมนุมอยู่ในที่เดียวกัน เขาก็ยก

ข้อความในพระไตรปิฎกตอนหนึ่ง คือ เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๑ หน้า ๒๕ มาอ้าง แต่ข้อความที่แท้จริงเป็นเรื่องว่าพระพุทธเจ้าทรงอยู่อาศัยธรรม โดยทรงเคารพธรรม ไม่ใช่เรื่องสถานที่ เขาก็เติมคำว่า “ณ ที่นั่น” เข้ามาดื้อๆ อย่างไม่ละอายเลย)

- แม้แต่กับพระไตรปิฎก ซึ่งเป็นหลักพระศาสนา เป็นที่เคารพอย่างสูงของชาวพุทธ เขายังทำได้ถึงอย่างนี้ ย่อมเป็นการแสดงให้เห็นเจตนาที่แท้ของคนพวกนี้ และความรู้สึกนึกคิดของเขาต่อพระพุทธศาสนา คือเขาไม่เพียงไม่จริงใจ ไม่เคารพเท่านั้น แต่เขาจะทำลายได้แน่นอน และที่เขาทำอย่างนี้ก็คือเขากำลังทำลายอยู่แล้ว

การที่เขาทำอย่างนี้ ไม่เพียงไม่จริงใจต่อพระพุทธศาสนาเท่านั้น แต่พวกเขาไม่เคารพสัจจะ ไม่รักความจริงใดๆ เลย

ที่แน่นอนที่สุดก็คือ การกระทำทุจริตผิดวิสัยของชาวพุทธถึงขั้นนี้ เป็นการประกาศตัวเองว่าเรามีได้นับถือพระพุทธศาสนา มิใช่เป็นพุทธศาสนิกชน

จ) ใส่ร้ายผู้อื่นให้เป็นคริสต์ เพื่อให้ตัวได้ช่องเอาคริสต์เข้ามา

หลักฐานเมื่ออยู่ชัดเจนว่า ทางองค์กรคริสต์ และนักเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ได้พยายามที่จะเอานิพพานของพระพุทธศาสนาไปเทียบให้เป็นอัสตดา คือให้เป็นอย่างพระผู้เป็นเจ้าของเขา ซึ่งในหนังสือเล่มนี้ ตอน ๒ หน้า ๖๕ ได้เอาหลักฐานมาให้ดูแล้วว่า ทางองค์กรคริสต์และนักบวชคริสต์ได้พยายามอย่างไร ที่จะเอานิพพานเป็นอัสตดาให้ได้

เรื่องนี้ขอให้สังเกตให้ดีว่า คนนายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พอ.บรรจง ได้ปั้นแต่งเรื่องเท็จขึ้นมามากมาย เพื่อใส่ร้ายพระธรรมปิฎกให้เป็นคนของคริสต์ หรือได้รับจ้างเอาเงินของคริสต์มาทำงานทำลายพระพุทธศาสนา ทำให้น่าสงสัยว่าเขาทำอย่างนี้ทำไม คือ ทำไมเขาจึงพยายามแต่งเรื่องให้พระธรรมปิฎกเป็นคริสต์ ในขณะที่เขาเองนั้นซ่อนตัวมาเพื่อจะเอานิพพานไปเป็นอัสตดาแบบคริสต์ แต่ถึงตอนนี้เราจับจุดได้แล้ว ก็มองเห็นต้นเหตุนี่ปลายชัดแจ้งว่า

๑. เขาจะทำให้พระพุทธศาสนากลายเป็นคริสต์หรือเป็นอย่างคริสต์ โดยจัดการกับธรรมข้อสูงสุดคือพระนิพพานเลยทีเดียว ให้นิพพานเป็นไปตามหลักของคริสต์ คือให้นิพพานเป็นอัสตดา (ตามหลักคริสต์ถือว่ามิใช่พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นทำนองเดียวกับพรหมัน หรือปรมาตมันของศาสนาพราหมณ์ คือเป็นอาตมันใหญ่หรืออัสตดาใหญ่ แล้วให้เราทุกคนนี้เป็นอาตมันย่อยๆ หรือเป็นอัสตดาด้าน่อยๆ)

๒. แต่เขาจะบิดเบือนอย่างนี้ได้สำเร็จ ก็ต้องทำลายผู้แสดงหลักพระพุทธศาสนาที่แท้ คือหลักอนัตตาทิ้งให้ได้ก่อน และวิธีทำลายอย่างหนึ่งก็คือ เอาคนที่แสดงหลักพุทธแท้ขึ้นมาปั้นแต่งใส่ร้ายให้ถูกมองเป็นคริสต์ไปเสีย คนก็จะกลับเอาถูกเป็นผิด และเอาผิดเป็นถูกไปเอง แล้วชาวพุทธนั้นแหละก็จะเปิดทางให้เขาเข้ามาทำลายพระพุทธศาสนาโดยง่าย

อย่างไรก็ตาม กลวิธีนี้ของเขากลายเป็นจุดพลาดที่เขาจะถูกจับได้ง่าย เพราะศาสนาคริสต์ถือหลักอัสมาหรืออาตมันอย่างชัดเจนแน่นอนอยู่แล้ว พิสูจน์ได้ง่ายอย่างยิ่ง และหลักฐานที่ว่าบาทหลวงและนักเผยแผ่ของคริสต์ได้พยายามเอานิพพานไปเป็นอัสมา ก็มีอยู่มากเพียงพอ เพียงแต่ขอให้ชาวพุทธเราเป็นนักตรวจสอบชอบหาหลักฐานกันหน่อยเท่านั้น ก็จะจับเท็จทุจริตของคน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พอ.บรรจง นี้ได้ไม่ยากเลย

ชาวพุทธต้องแม่นชัดในหลักธรรมที่สำคัญ มิฉะนั้นไม่เห็นทางรักษาพระพุทธศาสนาให้ปลอดภัย

หลักพระพุทธศาสนาที่ว่านิพพานเป็นอนัตตา คือไม่เป็นอัตตานั้น ได้ยกมาให้ดูข้างต้นเฉพาะส่วนที่ชีวิตห่อกลวงของกลุ่มคน/ทหารทุจริตพวกนี้ คือ

- ▶ คำตรัสว่า “สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์, สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา” ไม่ได้แปลว่า สิ่งใดเป็นอนัตตา สิ่งนั้นเป็นทุกข์ เพราะอนัตตาทิ้งใหญ่กว่าทุกข์
- ▶ หลักธรรมนิยาม ว่า สังขารเท่านั้นไม่เที่ยง-เป็นทุกข์ นิพพานไม่เป็นสังขาร นิพพานจึงเที่ยง-ไม่เป็นทุกข์ แต่ธรรมทุกอย่างเป็นอนัตตา นิพพานก็รวมอยู่ในธรรม นิพพานจึงเป็นอนัตตา
- ▶ พระไตรปิฎกเล่ม ๘ ระบุชัดเจนว่าหลักพระพุทธศาสนาวินิจฉัยแล้วว่า นิพพานเป็นอนัตตา

ในชั้นอรรถกถา ซึ่งเป็นมาตรฐานและเป็นเกณฑ์ตัดสินในพระพุทธศาสนา รองลงมาจากพระไตรปิฎก มีหลักฐานที่ระบุชัดมากมายว่านิพพานเป็นอนัตตา (คนนายทหารทุจริตพวกนี้ก็แสดงตัวลบหลู่ปฏิเสธอรรถกถาขึ้นมาลอยๆ ด้วย โดยไม่มีเหตุผล)

ขอแทรกข้อควรรู้ให้คิดเห็นว่า พระพุทธศาสนาสอนหลักว่า อัตตาหรือตัวตนมิใช่

เป็นสภาวะที่มีจริง สภาวธรรม (แปลง่ายๆ ว่า สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติของมัน) ที่มีอยู่จริง ซึ่งเป็นรูปธรรมบ้าง นามธรรมบ้างนั้น มันก็มีอยู่เป็นไปของมันอย่างนั้นตามธรรมชาติของมัน ไม่เป็นใคร ไม่เป็นของใคร ไม่มีชื่อเรียกว่าเป็นอะไรๆ นี่คือ เป็นอนัตตา

อย่างไรก็ตาม อัตตาหรือตัวตนนั้น มีได้โดยสมมติ หรือมีในระดับสมมติ หมายความว่า สภาวธรรมที่มีอยู่จริงของมัน ไม่เป็นอะไร ไม่เป็นของใครนั้นแหละ เรามากำหนดหรือตกลงกันเรียกซ้อนขึ้นมาว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ชื่อนั้นชื่อนี้ เป็นต้น อัตตาหรือตัวตนก็มีขึ้นมา เพื่อสะดวกแก่การสื่อสารเรียกขาน เป็นต้น

อัตตานี้ นอกจากไม่มีจริงแล้ว อัตตาก็ดีๆ ร้ายๆ เพราะพระพุทธเจ้าตรัสอัตตาตามภาษาสมมติเท่านั้น เป็นอัตตาก็มี ชั่วก็มี และเปลี่ยนแปลงไปต่างๆ ในพระไตรปิฎกพบทั่วไปว่า อัตตาทำบุญ ทำบาป ทำปาณาติบาต กาเมสุมิฉฉาจาร เกียจคร้าน โศกเศร้า เจ็บไข้ ฯลฯ สุขบ้าง ทุกข์บ้าง ต้องฝึกให้ดีจึงจะพึงได้ ใครว่านิพพานเป็นอัตตาก็คือเอานิพพานเป็นของไม่จริง ไม่เที่ยง สุขๆ ทุกข์ๆ จึงผิดแน่ๆ ไม่มีแง่สงสัย

ที่ว่า**ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา**นั้น ไม่ใช่แปลว่าไม่มี แต่หมายความว่า สภาวธรรมทั้งหลาย ดำรงอยู่หรือเป็นไปตามธรรมชาติของมัน เช่นถ้าเป็นสังขาร ก็เป็นไปตามเหตุปัจจัย มันไม่เป็นตัวเป็นตนอะไร ของใครๆ ใครจะเรียกร้องหรือบังคับให้เป็นไปตามใจปรารถนาไม่ได้ (เรียกว่าไม่เป็นไปในอำนาจ หรือตามการสั่งบังคับของใคร)

ดูง่ายๆ แม้แต่ร่างกายที่เรียกว่าของเรา ที่จริงเราก็บังคับบัญชามันจริงๆ ไม่ได้ เราเพียงแต่ทำเหตุปัจจัยให้ตรงตามระบบความสัมพันธ์ของมัน แล้วมันก็เ็นไปตามเหตุปัจจัยนั้น เช่น มือที่ว่าเป็นของเรา เพียงว่าเส้นประสาทเสียไป เราจะถือความเป็นเจ้าของแล้วสั่งมันอย่างไร เมื่อขาดเหตุปัจจัยนั้นแล้ว คำว่า**มือของเรา**ก็ไม่มีความหมายใดๆ

นิพพานก็เป็นสภาวธรรม ซึ่งดำรงอยู่อย่างนั้น ไม่เป็นของใคร และไม่มีใครสั่งบังคับ ไม่อยู่ใต้อำนาจของใคร การที่ว่านิพพานเป็นอนัตตาจึงเป็นเรื่องธรรมดา และจึงไม่มีผู้บรรลุธรรมท่านไหนจะไปยึดถือนิพพานเป็นอัตตา มีแต่มนุษย์ปุถุชนเท่านั้นที่ท่านต้องบอกต้องย้ำไม่ให้ยึดถือโน่นนี่เป็นตัวเป็นตนเป็นอัตตา

รวมความว่า อัตตาไม่มีจริงเลยโดยสภาวะ มีแต่โดยสมมติเท่านั้น จึงเป็นธรรมดาว่า ท่านที่บรรลุธรรมตั้งแต่เป็นโสดาบันขึ้นไป ซึ่งหมดอุปาทานในทิฏฐิแล้ว จะไม่ยึดถืออะไรๆ เป็นอัตตา

ขอให้ระลึกถึงพุทธพจน์ต่อไปนี้ไว้เป็นหลัก

ก) ศาสดาที่เป็นสัมมาสัมพุทธะ จะไม่ถือว่าอดีตามีจริง

ดูกรเสนียะ ศาสดา ๓ ประเภทนี้ มีปรากฏอยู่ในโลก . . .

๑. ศาสดาที่บัญญัติ อดีตตา โดยความเป็นของจริง โดยความเป็นของแท้ ทั้งในปัจจุบัน ทั้งในเบื้องหน้า นี้เรียกว่าศาสดาที่เป็น สัสสสวาท (ลัทธิมีจิตวิภูฏาว่าเที่ยง)
๒. ศาสดาที่บัญญัติ อดีตตา โดยความเป็นของจริง โดยความเป็นของแท้ เฉพาะในปัจจุบัน ไม่บัญญัติเช่นนั้นในเบื้องหน้า นี้เรียกว่า ศาสดาที่เป็น อุกฺเขวาท (ลัทธิมีจิตวิภูฏาว่าขาดสูญ)
๓. ศาสดาที่ไม่บัญญัติ อดีตตา โดยความเป็นของจริง โดยความเป็นของแท้ ทั้งในปัจจุบัน ทั้งในเบื้องหน้า นี้เรียกว่าศาสดาผู้ สัมมาสัมพุทธะ

(อภิ.ก. ๓๗/๑๘๘/๘๒ และ อภิ.ป. ๓๖/๑๐๓/๑๗๓)

ข) เพราะยึดมั่นขันธ ๕ จึงเกิดความเห็นผิดว่ามีอดีต

ภิกษุทั้งหลาย เมื่ออะไรมีอยู่ เพราะอาศัยอะไร เพราะยึดถืออะไร จึงเกิดทิวฏฐิขึ้นว่า นั่นของเรา, เราเป็นนั่น, นั่นเป็นอดีต/ตัวตนของเรา...

ภิกษุทั้งหลาย เมื่อรูป... เมื่อเวทนา... เมื่อสัญญา... เมื่อสังขาร... เมื่อวิญญานมีอยู่ เพราะอาศัย (รูป... เวทนา... สัญญา... สังขาร...) วิญญาน เพราะยึดมั่น (รูป... เวทนา... สัญญา... สังขาร...) วิญญาน จึงเกิดทิวฏฐิขึ้นว่า นั่นของเรา, เราเป็นนั่น, นั่นเป็นอดีต/ตัวตนของเรา

(ส.ช. ๑๗/๔๑๓/๒๕๐)

ค) สิ่งที่ใครก็ตามมองเห็นเป็นอดีต ไม่มีอะไรอื่นนอกจากขันธ ๕

ภิกษุทั้งหลาย สมณะทั้งหลาย กัตติ พรหมณ์ทั้งหลาย กัตติ เหล่าหนึ่งเหล่าใด ก็ตาม เมื่อจะมองเห็นอดีต/ตัวตน แบบต่างๆ เป็นอนек ย่อมมองเห็นอุปาทานขันธเหล่านั้นทั้งหมด หรือไม่ก็ มองเห็นอย่างใดอย่างหนึ่ง ในบรรดาอุปาทานขันธเหล่านั้น

(ส.ช. ๑๗/๔๔/๕๗)

ง) เป็นไปไม่ได้ ที่ผู้ถึงธรรม จะยึดถือสิ่งใดเป็นอัตตา

อภพโพ ทิฏฐิสมฺปนฺโน ปุคฺคโล กณฺธิ ธรรมํ อตฺตโต อุปคฺคณฺตี.

(อ.ฎก. ๒๒/๓๖๔/๔๘๙)

บุคคลผู้มีความเห็นถูกต้องสมบูรณ์ (คือพระโสดาบัน) เป็นผู้
ไม่อาจเป็นไปไม่ได้ ที่จะยึดถือธรรมใดๆ ว่าเป็นอัตตา

ดูก่อนอานนท์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมรู้ชัดว่า มีฐานะ มีใช
โอกาส ที่บุคคลผู้มีความเห็นถูกต้องสมบูรณ์ (พระโสดาบัน) จะพึง
ยึดถือสังขารใดๆ ว่าเที่ยง ... จะพึงยึดถือสังขารใดๆ ว่าเป็นสุข ...
จะพึงยึดถือธรรมใดๆ ว่าเป็นอัตตา นั้นมิใช่ฐานะที่จะเป็นไปไม่ได้

แต่มีฐานะเป็นไปได้ที่บุคคลจะพึงยึดถือสังขารบางอย่างว่าเที่ยง ...
จะพึงยึดถือสังขารบางอย่างว่าเป็นสุข ... จะพึงยึดถือธรรมบางอย่าง
ว่าเป็นอัตตา นั้นเป็นฐานะที่เป็นไปไม่ได้ ...

(ดู ม.อ. ๑๔/๒๔๕/๑๗๐; อ.ญ.เอก. ๒๐/๑๕๓/๓๔; อภิ.วิ. ๓๕/๘๓๙/๔๕๕)

จ) พระอรหันต์เป็นผู้ละอัตตา(ละการยึดถืออัตตา)แล้ว

พรหมณฺเฑ (คือพระอรหันต์)... เป็นอัตตตัณฺหะ (ผู้ละอัตตา
ได้ คือละการยึดมั่นถืออัตตา/ตัวตนได้แล้ว) (ข.สุ. ๒๕/๔๑๑/๔๘๙)

อตฺตํ ปหาย อเนปาทิยาโน

(พระอรหันต์) ละอัตตาแล้ว (คือละการยึดมั่นถือว่าเป็นหรือ
มีอัตตา/ตัวตนแล้ว) ไม่ยึดติดถือมั่น(อะไรๆ) (ข.สุ. ๒๕/๔๑๒/๔๙๑)

พุทธพจน์ และข้อความในพระไตรปิฎกที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ เพื่อให้ญาติ
โยมดูไว้ จะได้สามารถวินิจฉัยอะไรๆ ได้ตามหลักพระพุทธศาสนาของเรา และ
จะได้ไม่หลงไปตามคำหลอกลวงของคนทุจริต

กับทั้งเป็นเครื่องเตือนใจว่า ชาวพุทธเราจะต้องรู้จักและศึกษาพระไตรปิฎก
กันบ้าง อย่างน้อยให้รู้หลักพระพุทธศาสนาที่เป็นข้อสำคัญ โดยเฉพาะพระสงฆ์
ต้องสามารถเป็นหลักให้แก่ชาวบ้าน อย่าให้คนภายนอกมาหลอกลวงบิดเบือนได้

เพราะเจตนาร้าย บวกความเท็จทุจริต และการขาดความกล้าหาญ เขาจึงต้องแอบอ้างสถาบันสำคัญมาทำการอันน่าละอาย

การที่เกิดปัญหาขึ้นนี้ ก็เพราะเราชาวพุทธท่งเหินจากการศึกษาพระธรรมวินัย ทำให้ไม่รู้หลักพระศาสนา จึงเป็นช่องให้คนภายนอก พวกที่เจตนาร้าย มาแอบอ้างเอากองทัพเป็นฐาน เทียบันแต่งเรื่องเท็จอะไรต่างๆ มาทำการทุจริตหลอกลวงได้

เรื่องของคนนายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจพอบรรจง นั้นมองเห็นชัดอยู่แล้วว่างานที่แท้ของเขาคือการทำลายพระพุทธศาสนา ในเมื่อพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้ เขายังคิดจะทำลายได้ ก็ย่อมเป็นการแน่นอนว่า เรื่องอะไรอื่นๆ ทุกอย่างเขาย่อมทำได้ทั้งนั้น จะเป็นการเท็จทุจริตหรือทำบาปกรรมอะไร จะใส่ร้ายพระที่ไหน เขาย่อมทำได้ทั้งหมด และอย่าไปหวังเลยว่าเขาจะหยุดทำการร้ายอย่างนี้ เพราะว่าถึงอย่างไรเขาก็ต้องพยายามให้สำเร็จผลในการทำลายหลักพระพุทธศาสนาให้ได้

ข้อสำคัญสำหรับเราชาวพุทธก็อยู่ที่ความรู้เท่าทัน เมื่อเรารู้ทันแล้ว เขาจะทำอีกอย่างไหนเท่าไร มันก็ไม่มีความหมาย

อย่างที่บอกแล้วว่า เรื่องนี้เป้าหมายแท้ที่เขามุ่งทำลาย คือพระธรรมวินัย ซึ่งเป็นเรื่องหลักการของพระพุทธศาสนา การที่เขาทำร้ายบุคคล โดยเฉพาะใส่ร้ายพระธรรมปฏิภานนั้น ก็พิสดารไม่ยาก และถึงจะทำรุนแรงขนาดไหน ตัวพระก็คงอยู่อย่างนั้น

แต่ที่เขาทำกับพระไตรปิฎก ทำกับพระธรรมวินัย ทำกับหลักพระพุทธศาสนา แม้กระทั่งทำกับนิพพาน ด้วยการบิดเบือนต่างๆ เหล่านี้ จะปล่อยให้คนหลงผิดตามเขาไปไม่ได้ จึงต้องเขียนต้องพิมพ์หนังสือบอกเล่าให้ความรู้กันไป โดยเน้นที่การแสดงหลักแห่งพระธรรมวินัย

ได้บอกแล้วว่า นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พอ.บรรจง นี้ มาเอายศทหารเป็นเครื่องมือ เอากองทัพไทยเป็นฐาน ที่จะทำการเหยียบย่ำทำลายหลักพระพุทธศาสนา อันนี้เป็นการพูดที่จริงแท้แน่นอน ไม่มีผิดพลาด

เขาอวดว่าตัวเขาทำหน้าที่ของข้าราชการทหาร ในการป้องกันรักษาความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่การณ์กลับกลายเป็นว่า เขาเพียงแต่ยกเอาสถาบันขึ้นมาแอบอ้างในการทำกรรมบาปทุจริต ที่มีผลเป็นการทำลาย

พระพุทธศาสนา และบั่นทอนความมั่นคงของชาติ

นอกจากนี้ น่าเสียดายอย่างยิ่งว่า นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ.บรรจง** นี้ ยังได้ทำการร้ายทั้งหลายที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น อย่างไร้ความกล้าหาญ ไม่เฉพาะทำการที่เป็นเท็จและทำแบบลอบทำร้ายเท่านั้น แต่พวกเขาทำเอกสารและหนังสือที่เป็นของเถื่อน หาทางหลบหลีกความรับผิดชอบ

แม้แต่จะเขียนหรือพิมพ์ชื่อคนที่เขาใส่ร้าย เขาก็ไม่กล้าหาญจริงอย่างเห็นได้ชัด เขาจึงต้องเกลี้ยเขียนสะกดชื่อพวกคฤหัสถ์ที่ตนใส่ความนั้นให้คลาดเคลื่อนผิดเพี้ยน ทำนองจะเป็นข้ออ้างที่จะปิดความรับผิดชอบทางกฎหมาย ซึ่งนอกจากแสดงถึงการขาดความกล้าหาญแล้ว ก็ทำให้เห็นได้ว่าเรื่องที่เขาวานันั้นไม่เป็นจริง เขาจึงต้องทำแบบเลี้ยงหลบเอา ดังจะเห็นว่า ถ้าเป็นพระสงฆ์ที่เขาว่าแม่จะถูกทำร้าย ท่านก็จะไม่ฟ้องร้องเอาเรื่องแก่เขา เขาก็เขียนชื่อสะกดการันต์ได้ถูกต้อง

ตัวอย่างความเท็จทุจริต บวกกับความไม่กล้าหาญของเขา ซึ่งเขาประจานตัวเองไว้ในหนังสือ *คำให้การฯ* นี้ เช่น (หน้า ๓๒) เขาพยายามเอาเรื่องพระธรรมปิฎก ไปโยงกับเรื่องนาย ส. ศิวรักษ์ ว่านาย ส. ศิวรักษ์ บ่อนทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ ตีเตียนสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นต้น

(ชื่อ “นาย ส. ศิวรักษ์” นี้ ได้ตรวจดูแล้ว ทุกแห่งเขาเขียนสะกดอย่างนี้ แสดงว่าเขาตั้งใจเขียนอย่างนั้น ไม่ใช่พิมพ์ผิด ในที่นี้จึงเขียนสะกดตามเขา แต่ถ้าเป็นชื่อที่เขียนอย่างนี้จริง ก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร แน่ใจได้ว่าเป็นชื่อที่เขาเกลี้ยเขียนให้ผิด แล้วแค่นี้ ถ้าเขาทำงานสุจริต ทำไมจึงไม่กล้าเขียนให้ถูก)

นาย ส. ศิวรักษ์ จะทำอะไรก็เป็นเรื่องของนาย ส. ศิวรักษ์ พระธรรมปิฎกก็ทำงานทางธรรมะ ทางพระศาสนา แต่ละคนก็ทำงานของตนไป เป็นอิสระกัน ถ้าเป็นเรื่องธรรมะ เรื่องพระศาสนา พระธรรมปิฎกเมื่อยังอยู่ในระยะที่ออกข้างนอกไหว ก็สามารถพิจารณารับนิมนต์เป็นต้นไปตามควร

ชีวิตที่เป็นอยู่แบบพระ ทำงานเป็นอิสระ ไม่เป็นภัยอันตรายแก่ใครๆ ได้แต่เกือถูกละเมิดแก่ทุกคนเสมอหน้านั้น **พ.อ.บรรจง** ควรหาโอกาสเรียนรู้อ่าง มิฉะนั้น เขาก็จะมองแค่ตามเคยชินของตน พอเห็นคนอื่นมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับปะอะไร ก็จะไปคิดปรุงแต่งโยงกันไปว่าต้องอยู่ในอาณัติอำนาจหรือเป็นอย่างโน้นอย่างนี้

(เรื่องความเป็นอยู่และงานของพระนี้อ่านเพิ่มได้ในหนังสือเล่มนี้ หน้า ๖๙-๗๒)

ธรรมะนี้ จำเป็นสำหรับทุกคน อย่าว่าแต่คนที่พวก พ.อ.บรรจง ชอบพอหรือเกลียดชังเลย แม้แต่ใครจะเป็นคอมมิวนิสต์หรือเป็นคริสต์อะไร เราก็ไปพูดกับเขาได้ เราก็ชี้แจงแสดงธรรมะไป

อย่าว่าแต่เป็นคอมมิวนิสต์หรือเป็นคริสต์เลย แม้แต่กับคนอย่าง พ.อ.บรรจง ที่มาหาทางทำร้ายนี้เอง ผู้แสดงธรรมก็ยังยินดีพูดธรรมะแก่เขาด้วย เพราะถ้านายทหารทุจริตกลุ่มพวก พอ.บรรจง จะกลับใจกลายเป็นนายทหารสุจริตได้ ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลอย่างมาก ทั้งแก่ตัวเขาเอง และแก่สังคมไทย

รู้ทันคนร้าย รู้ทันนายทหารทุจริตแล้ว

รู้เท่าถึงเหตุการณ์ที่เป็นมาด้วย จะช่วยให้ชาติและพระศาสนายืนยง

นอกจากนี้ นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พอ.บรรจง ได้อ้างในหนังสือ คำให้การฯ ของเขา (หน้า ๒๒) ว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๘ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิายของศาสนา หรือลัทธิในทางศาสนา”

ที่เขาอ้างแบบนี้ก็อ้างแบบหลอกลวงอีก เพราะที่รัฐธรรมนูญว่ามีเสรีภาพในการนับถือศาสนานั้น ไม่ใช่หมายความว่า เขามีเสรีภาพในการมาบิดเบือนหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา เขามีสิทธินับถือ ถ้าเขาเห็นด้วย ถ้าเขาไม่เห็นด้วย เขาก็ไม่ต้องนับถือ

เหมือนอย่างว่าใครอยากเข้าเรียนในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย เมื่อตัวมีคุณสมบัติ ก็มีสิทธิไปเข้า แต่เมื่อเข้าไปแล้ว ก็ต้องปฏิบัติตามกฎกติกาของที่นั้น ไม่ใช่จะไปอ้างว่ามีเสรีภาพที่จะทำอะไรกับที่นั้นตามที่ตนชอบใจ

แต่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พอ.บรรจง นี้ ทำเป็นอ้างเสรีภาพในการนับถือศาสนา แล้วกลับนำเอาหลักพระพุทธศาสนาไปบิดเบือน ไปหลอกลวงชาวบ้านว่า พุทธศาสนาสอนอย่างโน้นสอนอย่างนี้ ซึ่งไม่ใช่คำสอนของพระพุทธศาสนา อย่างนี้ไม่ใช่เป็นเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแต่ประการใด พวก พ.อ.บรรจง จะมาอ้างไม่ได้เป็นอันขาด

อย่าว่าแต่อ้างหลักฐานอะไรอื่น แม้แต่อ้างรัฐธรรมนูญ เขาก็ยังอ้างเพื่อหลอกลวงอ้างกองทัพไทย ก็อ้างเพื่อใช้เป็นฐานทำการทุจริต ที่จะปั่นแต่งเรื่องเท็จหลอกลวง

แต่ที่ร้ายที่สุดก็คือการอ้างพระไตรปิฎก บิดเบือนหลักธรรมคำสอนในพระ

ไตรปิฎก ตัมย่าย้ายิพระไตรปิฎก เรื่องอื่นเราถือเป็นเรื่องเข้าใจ แต่เรื่องของหลักพระศาสนาจะเข้าใจไม่ได้ จำเป็นที่ชาวพุทธจะต้องรู้ทัน และรักษาไว้

นอกจากอํางรัฐธรรมนูญแล้ว ตอนนีเขายังมาอํางความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ ไปอํางสถาบันมาเพื่อทำการเท็จอย่างนี้ ก็คือการทำร้าย หรือประทุษร้ายต่อพระองค์ท่านนั่นเอง ไม่ใช่ความจงรักภักดีแต่ประการใดเลย

เป็นอันว่า กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ ดูไปแล้ว ก็จะย้ายิทำร้ายกองทัพไทยด้วย ทำร้ายศักดิ์ศรีทหารด้วย ทำร้ายรัฐธรรมนูญด้วย ทำร้ายสถาบันพระมหากษัตริย์ด้วย และในที่สุดก็คือ ทำลายชาติและทำลายพระพุทธศาสนา

เวลานี้ มีข่าวนายทหารทำการทุจริตร้ายแรงต่างๆ ปรากฏออกมาบ่อยครั้งมาก จนมีคำที่เรียกกันว่า “ทหารแตกแถว” ประชาชนชาวบ้านได้ยินแล้วได้ยินอีกจนรู้กันทั่ว การที่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เอายศทหารเป็นเครื่องมือ และเอากองทัพไทยเป็นฐาน มาทำการบาปทุจริตนี้ มีแต่จะทำลายเกียรติภูมิของสถาบันทหารให้ตกต่ำลงไป ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติของเราสูญเสียความมั่นคงไปด้วย

ญาติโยมชาวบ้านจะต้องช่วยรักษาสถาบันกองทัพไทยไว้ด้วย อย่างน้อยต้องแยกคนบาปร้ายออกไป และยกย่องสนับสนุนทหารผู้มีคุณธรรม ที่ซื่อสัตย์จริงใจต่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ทั้งด้วยวาจาและการกระทำ ซึ่งเชื่อได้ว่ายังมีอยู่มากท่าน แต่ทั้งนี้ วงการทหารเองก็ต้องเคร่งครัดกวัดกันวินัยและภูมิธรรมของทหารอย่างจริงจังด้วย

อนึ่ง หนังสือ คำให้การ พ.อ. บรรจง เขียนไว้เป็นตอนสำคัญของเขา (หน้า ๑๓) ว่า

“ข้าฯ ได้เข้าไปสืบพฤติกรรมของวัดพระธรรมกายว่า มีการกระทำอันเป็นภัยต่อสถาบันความมั่นคงของชาติ ดังที่คณะบุคคลดังกล่าวอ้างหรือไม่”

“คณะบุคคล” ที่ว่านี้ เขาระบุไว้หมายถึงพระธรรมปิฎกกับพวก ซึ่งเขาใส่ร้ายว่า พระธรรมปิฎกกล่าวว่า วัดพระธรรมกายทำการเป็นภัยต่อสถาบันความมั่นคงของชาติ นี่เป็นตัวอย่างของการที่เขาเบเนประเด็น และบิดเบือนเรื่องราว

พระธรรมปิฎกไม่ได้พูดถึงเรื่องว่า วัดพระธรรมกายจะได้ทำการเป็นภัยต่อสถาบันความมั่นคงของชาติหรือไม่ อันนั้นเป็นเรื่องที่คนอย่างพวก พ.อ.บรรจง

(แต่ต้องเลือกคนที่ซื่อสัตย์) นั่นแหละ จะต้องวิเคราะห์ออกมา

แต่ที่จริงแท้แน่นอนก็คือ พระธรรมปิฎกได้เขียนหนังสือ *กรณีธรรมกาย* ออกมา ซึ่งใครๆ ได้อ่านก็รู้เลยว่า ท่านไม่ได้มุ่งไปที่ตัวบุคคลหรือกลุ่มหรือวัด แต่ท่านพูดเรื่องหลักพระพุทธศาสนา ว่าพระธรรมวินัยเป็นอย่างไร

สาระของเรื่องก็คือ เมื่อฝ่ายเผยแผ่ของ *วัดพระธรรมกาย* ได้เผยแพร่คำสอนที่ไม่ตรงตามหลักพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะก็จะให้ชาวบ้านหลงเข้าใจว่า *นิพพาน* เป็นอัตตา ด้วยวิธีพูดให้สงสัยสับสนต่อพระไตรปิฎกและคัมภีร์พุทธศาสนา ตลอดจนยกเอาความเห็นของคนบางพวกมาอ้าง ทำนองข่มทับให้ชาวบ้านเสียความมั่นใจต่อพระไตรปิฎกนั้นอีกด้วย พระธรรมปิฎกจึงได้นำหลักพระธรรมวินัยมาชี้แจง พร้อมทั้งได้ขอร้องให้ฝ่ายนั้นเห็นแก่พระศาสนา ขอให้เขาเห็นแก่หลักพระธรรมวินัยที่ถูกต้อง

ก็ได้ร่วมกันไปตรงๆ อย่างนี้ โดยเฉพาะก็เริ่มตั้งแต่เรื่อง *นิพพาน-อนัตตา* นี่แหละ ดังที่พวก *พอ.บรรจง* เอมาบิดเบือนในหน้า ๑๒ ของหนังสือ *คำให้การฯ* ของเขา

นายทหารทุจริตกลุ่มพวก *พอ.บรรจง* ทำการทุจริตเรื่องนี้กันมานานนับว่าหลายปีแล้ว วิธีการของพวกเขาเรียกว่าๆ ว่าเป็นการทำเท็จทุจริตซ้ำซาก แม้ว่าพระจะไม่ทำร้ายตอบเขา ไม่ทำแม้แต่ฟ้องร้องโรงศาลตามสิทธิของพลเมืองไทย และยังหวังให้เขาสำนึกถึงคุณธรรมความดีที่จะกลับตัวกลับใจ ให้เป็นบุญกุศลอีกด้วย

แต่นั้นเป็นด้านของคนร้าย สิ่งที่สำคัญแท้จริง ก็คือตัวของชาวพุทธเราเอง ซึ่งต้องย้ำต้องเน้นกันซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า เรื่องทั้งหมดอยู่ที่ต้องมีความรู้เข้าใจ พอที่จะไม่ให้คนร้ายฉวยโอกาสมาหลอกได้ ชาวพุทธจะต้องไปศึกษาหาความรู้ และฝึกการคิดพินิจพิจารณา ต้องรู้หลักสำคัญและคำสอนพื้นฐานของพระพุทธศาสนา มีความเชื่อถือเป็นสัมมาทิฐิ และใส่ใจปฏิบัติ โดยมีความรู้เท่าทันเหตุการณ์สถานการณ์รอบตัวพร้อมไปด้วย

ถ้าชาวพุทธมีคุณสมบัติอย่างนี้ ก็จะรักษาพระพุทธศาสนาไว้ได้ พร้อมกับที่ตนเองก็มีชีวิตดีงามสดใส วัดก็เป็นศูนย์รวมใจขยายปัญญา ชุมชนก็ก้าวหน้าองกาม และสังคมประเทศชาติก็ร่มเย็นมั่นคงมีสันติสุข

เอกสารเถื่อน ที่กลายเป็นการสารภาพกรรมทุจริตของ พ.อ. บรรจง
ตามเรื่องใน ตอน ๒ ต่อไปนี้

เอกสารประกอบการพิจารณา

สำหรับคณะสงฆ์

เพื่อลงสังฆมติ

ภาพปกเอกสารเถื่อน ที่นายทหารทุจริต
กลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ไซยลังกา ได้ทำขึ้น
ซึ่งทำย่เล็มเขาทำเป็นแบบฟอร์มให้พระ
สังฆาธิการกรอก โดยนำเอาชื่อมหาเถร-
สมาคม มาอ้างหลอกพระสงฆ์ทั่วประเทศ
แต่พอจะเอาความจริง พวกเขาก็ปฏิเสธ
บอกว่าเขาไม่ได้ทำ

จัดพิมพ์โดยกองบัญชาการตำรวจนครบาล

กรุงเทพมหานคร

มหาเถรสมาคม

ค่านักเพชร วัดบวรนิเวศวิหาร

แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

ตอน ๒ (เรื่องใหม่)

อนุสติกา

การสารภาพกรรมทุจริต

ของ

ชมรม(เดือน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ

อนุสติกา

การสารภาพกรรมทุจริต

ของ

ชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ

ชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ ทำบาปทุจริตเองก็หนักแล้ว
ยังเอากองทัพมาหลอกพระทั่วประเทศ จะให้พลอยทำผิดด้วย

หลังจากหนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ. ทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริต
แห่งชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ” ออกมา (ดู ตอน ๓ ของหนังสือนี้ หน้า ๗๙-๑๒๗)
บอกให้รู้ว่าการทัพไทยไม่ยอมรับชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ ของกลุ่ม พอ.
บรรจง ไชยลังกา พร้อมทั้งชี้ชัดในแง่เรื่องเท็จในหนังสือของ ดร. เบญจ์ บาระกุล
ทำให้พระสงฆ์และประชาชนพุทธศาสนิกชน รู้เท่าทันกลุ่มคนและนายทหารทุจริตเหล่านี้แล้ว

ต่อมาไม่กี่วัน คณะนายทหารทุจริตไม่เปิดเผยชื่อ แต่ก็คือกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง
ไชยลังกา นั่นเอง ได้แต่งหนังสือหนาประมาณ ๑๒๖ หน้า ชื่อว่า เอกสารประกอบ
การพิจารณา สำหรับคณะสงฆ์ เพื่อลงมติ (ดูภาพหน้าถัดไป) แล้วส่งไปยังพระ
เถรานุเถระ เจ้าคณะ พระสังฆาธิการ ตลอดจนเจ้าอาวาสทั้งหลาย ทั่วประเทศ

เอกสารเล่มนี้ ก็เอาเรื่องเท็จอย่างในหนังสือของ ดร. เบญจ์ บาระกุล นั้น
เอง มาแต่งซ้ำและแต่งต่อใส่ร้ายท่านผู้อื่น แต่ที่น่าอดสูใจอย่างยิ่งก็คือ คราวนี้
พวกเขาก็กับนำเอาชื่อมหาเถรสมาคมมาแอบอ้างเป็นเครื่องมือทำการทุจริต

ในเอกสารเล่มนี้ กลุ่มพวกพ.อ. บรรจง ตั้งเรื่องขึ้นมาว่าพวกตนถูกพระธรรมปิฎก
กล่าวหา แล้วคนทุจริตกลุ่มนี้ ก็พูดเองเออเองว่าได้สืบสวนสอบสวนแล้วว่าพวก
ตนตั้งนามบริสุทธิ์ และตัดต่อแต่งเรื่องมาใส่ร้ายพระธรรมปิฎกต่อไปอย่างที่เคยทำ

ในที่สุดลงท้ายเขาก็ทำแบบกรอกข้อความ เพื่อให้พระสงฆ์ที่อ่านและหลงเข้าใจผิดตามเขา จะได้เขียนแสดงความเห็นส่งไปยังมหาเถรสมาคม ให้ลงสั่งมตดำเนินการกับพระธรรมปิฎกทั้งทางด้านพระธรรมวินัย และทางด้านกฎหมายบ้านเมือง การที่เขาทำหนังสือเลื่อน ไม่ลงชื่อผู้เขียน-ผู้แต่ง-ผู้พิมพ์-ผู้ทำเอกสาร เล่มนี้ นอกจากเป็นเพราะพวกเขาทำการทุจริต จึงไม่กล้าสู้หน้าความจริง (เช่นเคย) แล้ว ก็เนื่องจากเขาต้องการหลอกให้พระสงฆ์และคนที่อ่านเอกสาร ของเขา เข้าใจผิดว่าเป็นเอกสารจากมหาเถรสมาคม หรือเป็นเอกสารของทางการคณะสงฆ์ หรือของราชการ

แต่ปรากฏว่าพระเถรานุเถระแทบทั้งประเทศรู้ทันความทุจริตของคนกลุ่มนี้ จึงแทบไม่มีใครเขียนความเห็นส่งมา กลายเป็นว่า ในจำนวนพระทั่วทั้งสังฆมณฑลประมาณ ๓-๔ แสนรูป มีพระภิกษุเพียง ๒๙ รูปเท่านั้น ที่เขียนความเห็นส่งมายังมหาเถรสมาคมตามแบบที่พวกเขาทำให้กรอก

อย่างไรก็ดี เนื่องจากมหาเถรสมาคม และทางการคณะสงฆ์ ไม่ได้รู้เห็น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำเอกสารหลอกลวงเล่มที่วุ่นนี้ เมื่อพระภิกษุ ๒๙ รูปนั้นส่งความเห็นไปที่ตำหนักเพชร ก็กลายเป็นการกระทำที่เลื่อนลอย เพราะมีแต่ผู้รับที่ถูกอ้างชื่อ แต่ผู้รับจริงไม่มี ผู้ดูแลสถานที่ก็ต้องจัดการชำระจดหมายแสดงความเห็นของพระภิกษุ ๒๙ รูปนั้น ให้พ้นมหาเถรสมาคมออกไป

คงมีผู้ให้ข่าวที่ผิดพลาดแก่หนังสือพิมพ์ จึงปรากฏว่า นสพ. รายงานฉบับหนึ่ง ประจำวันที่ ๑๓ และ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๔ ลงข่าวว่า เจ้าคณะจังหวัด ๒๙ รูป ยื่นหนังสือมาที่กรมการศาสนาให้ดำเนินการกับพระธรรมปิฎก

แต่ที่จริงนั้น พระภิกษุ ๒๙ รูป ที่ส่งความเห็นมา ไม่มีเจ้าคณะจังหวัดแม้แต่รูปเดียว และทั้ง ๒๙ รูปก็ข้าจังหวัดกันเสียมาก รวมแล้วมีเพียง ๘ จังหวัด (และไม่ได้ส่งไปที่กรมการศาสนา แต่ส่งไปที่ตำหนักเพชร วัดบวรนิเวศ)

พระภิกษุ ๒๙ รูปนั้น จำแนกได้ดังนี้

ก) พระครูสัญญาบัตร ๑๑ รูป	ข) พระมหาเปรียญ ๒ รูป
ค) พระฐานานุกรม ๑ รูป	ง) เจ้าอธิการ ๔ รูป
จ) พระอธิการ ๑๐ รูป	ฉ) พระอันดับ-ลูกวัด ๑ รูป

(เจ้าอธิการ คือเจ้าคณะตำบลที่ไม่ได้เป็นเปรียญและไม่มีสมณศักดิ์อย่างอื่น; พระอธิการ คือเจ้าอาวาสที่ไม่ได้เป็นเปรียญและไม่มีสมณศักดิ์อย่างอื่น)

พระภิกษุ ๒๙ รูปนั้น มีรายนาม สมณศักดิ์ ตำแหน่ง และสังกัด ดังนี้

๑. พระครูสิริปัญญาวิสุทธิ ปณฺหาโร จต. เขียงคาน วัดศรีคุณเมือง ต. เขียงคาน อ. เขียงคาน จ. เลย
๒. พระครูสิริปัญญาโสภณ ชินวโร จต. นพท้าว เขต ๒ วัดศรีสอาดโพ้นหัน ต. นพท้าว อ. เขียงคาน จ. เลย
๓. พระอธิการแก้ว กนตสีโล เจ้าอาวาส วัดโพ้นสว่าง ต. เขาแก้ว อ. เขียงคาน จ. เลย
๔. พระครูมงคลโชติคุณ จต. เขียงคาน เขต ๑ วัดโพ้นชัย ต. เขียงคาน อ. เขียงคาน จ. เลย
๕. พระอธิการพา พลบุญโย เจ้าอาวาส วัดนิโคการาม ต. เขาแก้ว อ. เขียงคาน จ. เลย
๖. พระอธิการกิตติ กนตธมโม เจ้าอาวาส วัดถ้ำแก่น ต. เขาแก้ว อ. เขียงคาน จ. เลย
๗. พระอธิการกิตติ กิตติสาโร เจ้าอาวาส วัดภูซังน้อย ต. เขียงคาน อ. เขียงคาน จ. เลย
๘. พระอธิการจันทร์ จกกรโร เจ้าอาวาส วัดมณีนิมมาราม ต. เขียงคาน อ. เขียงคาน จ. เลย
๙. พระปลัดสุบรรณ ปภาโร จต. เขาแก้ว เขต ๑ วัดโพ้นงาม ต. เขาแก้ว อ. เขียงคาน จ. เลย
๑๐. พระมหากรรณ สุนฺทรโร จต. เขียงคาน วัดมหาธาตุ ต. เขียงคาน อ. เขียงคาน จ. เลย
๑๑. เจ้าอธิการเลิศ สุนฺทรโร (ไม่บอกวัด) จต. โนนป่าซาง ต. โนนป่าซาง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๒. เจ้าอธิการศรีสว่าง สนฺตโย (ไม่บอกวัด) จต. โนนปอแดง ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๓. พระสมณบุรุษ สุภทฺโท เจ้าอาวาส (ไม่บอกวัด) ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๔. พระครูพรหมสธรรม พรหมสาโร เจ้าอาวาส (ไม่บอกวัด) ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๕. เจ้าอธิการสวส สวโร เจ้าอาวาส (ไม่บอกวัด) ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๖. พระบุญเชื่อน ปณฺหาโร รก. (ไม่บอกวัด) รก. อะไร และ (ไม่บอกวัด) ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๗. พระพุทธ จิตธวโน เจ้าอาวาส (ไม่บอกวัด) ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย
๑๘. เจ้าอธิการแสง สุชาโต เจ้าอาวาส (ไม่บอกวัด) ต. โนนปอแดง อ. ผาขาว จ. เลย

(เลข ๑๑-๑๘ ส่วนมากเขียนลายมือเดียวกัน โดยเฉพาะสะกดผิดว่า "ทกรายสงฆ์" เหมือนกันหมด)

๑๙. พระครู... จต. ... วัด... ต. ... อ. ... จ. ขอนแก่น

(พระเถระรูปนี้ได้แสดงความเห็นอย่างรู้ธรรมและอาจจะพอรู้ทันคนร้าย ขอสงวนนามท่านไว้)

๒๐. พระครูสิทธิสารสุนทร สิทธิการโร จอ. แวงใหญ่ วัดสระทอง ต. โนนสะอาด อ. แวงใหญ่ จ. ขอนแก่น
๒๑. พระพรหม ยโสธโร จต. ภูเวียง วัดดอนเจ้าจอม ต. ภูเวียง อ. ภูเวียง จ. ขอนแก่น
๒๒. พระครูสุพัฒน์กิจวิมล อุตฺตโร จต. หินโหม่ วัดสามัคคีพัฒนาราม ต. หินโหม่ อ. สว่างคอม จ. อุดรธานี
๒๓. พระครูโพธิชนวงศ์ จต. นาบัว เขต ๑ วัดโพธิ์ศรีสัตตนาคน ต. นาบัว อ. เพ็ญ จ. อุดรธานี
๒๔. พระสุพจน์ เตชธโร พระลูกวัด วัดหนองหัวากอม ต. ศรีสุข อ. เมืองใน จ. อุบลราชธานี
๒๕. พระครูโกศลธรรมนาถ ธมฺมปาโล จต. นาพวน เขต ๑ วัดแท่นศิลา ต. นาพวน อ. สนม จ. สุรินทร์
๒๖. พระอธิการมา ชากโร เจ้าอาวาส วัดสว่างนาศรีสุข ต. สนม อ. สนม จ. สุรินทร์
๒๗. พระครูเกษมธรรมโมสิต โสธโร รจ. เกษตรสมบูรณ์ วัดพิการาม ต. โนนอก อ. เกษตรสมบูรณ์ จ. ชัยภูมิ
๒๘. พระครูอินทวงศารักษ์ อาคโม จอ. เขียงราย (ธรรมยุต) วัดเขือเจ็ดต้น ต. จันทน์... อ. แม่จัน จ. เขียงราย
๒๙. พระมหาอนันต์ จิตธวโน เจ้าอาวาส วัดดอยหล่อ ต. ดอยหล่อ กิ่ง อ. ดอยหล่อ จ. เขียงใหม่

[บางชื่อไม่ชัด อาจจะอ่านผิดพลาดไปบ้าง แต่การเรียกชื่อตำแหน่งและฉายาที่ผิด เป็นการเขียนและพิมพ์ไปตามที่เจ้าตัวเขียนเอง]

เนื่องจาก**เอกสาร**ของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พอ. บรรจง ไชยลังกา** นี้ ทำขึ้นแบบหลอกลวง และเป็นเรื่องเท็จใส่ร้าย พระภิกษุทั้งหลายที่เขียนความเห็นในทางเสียหายส่งไป จึงกลายเป็นผู้กล่าวร้ายใส่ความ เชื่อว่าร่วมทำความผิดไปด้วย ดังนั้น จึงมีนักกฎหมายผู้ใหญ่บางท่านไปแจ้งขอพยานกับพระธรรมปิฎก ว่า จะช่วยเอาเป็นฐะในการดำเนินคดีความ ทั้งแก่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พอ. บรรจง ไชยลังกา** และพระภิกษุที่มีรายนามข้างต้น ซึ่งมีเอกสารที่เจ้าตัวแต่ละรูปเขียนไปเป็นหลักฐานแน่นอนชัดเจนอยู่แล้ว

บัดนี้ นายทหารกลุ่มพวก **พอ. บรรจง ไชยลังกา** นอกจากก่อกรรมบาปทุจริตโดยสร้างเรื่องเท็จด้วยตนเองแล้ว ยังหลอกลวงพระสงฆ์มากหลายรูปให้พลอยกระทำความผิด ที่เป็นการละเมิดพระธรรมวินัยและมีโทษตามกฎหมายบ้านเมือง โดยไม่รู้เท่าถึงการนี้ไปด้วย

การสารภาพกรรมทุจริต ของ พอ. บรรจง ไชยลังกา กับพวก

เอกสาร ของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พอ. บรรจง ไชยลังกา** เล่มนี้ ก็เหมือนกับหนังสือเล่มก่อนๆ ทุกเล่มซึ่งใช้ชื่อผู้เขียนว่า **ดร. เบญจ บาระกุล** ที่พวกเขาได้เที่ยวเผยแพร่มาแล้ว คือเป็นหนังสือลวงที่สร้างขึ้นเพื่อใส่ร้ายด้วยวิธีปั้นแต่งเรื่องเท็จ

แต่มีแง่แตกต่างอยู่บ้าง คือ หนังสือเล่มก่อนๆ ใช้ชื่อ **ดร. เบญจ บาระกุล** และต่อมาเริ่มใช้ชื่ออื่นๆ ต่างออกไป เช่น **“เมตทราย”** ซึ่งทำเป็น ซีดี-รอม ก็มี รวมทั้งทำให้ดูเป็นเอกสารของกรมกองทหาร เช่น ใช้ชื่อกรมกิจการพลเรือนทหารบก ซึ่งอาจจะเป็นการอ้างชื่อหน่วยราชการทหาร หรือเป็นการปล่อยให้คนทุจริตเข้าไปอาศัยหน่วยราชการทหารทำการบ่อนทำลายประเทศชาติและพระพุทธศาสนา

หนังสือและสื่อเหล่านี้ใช้วิธีการอย่างเดียวกัน คือ เอาเรื่องราว เหตุการณ์ และกิจการที่เป็นจริงบางอย่าง มาตั้งเป็นโครงสำหรับจูงใจให้เข้าเชื่อ แล้วจับโน้นชนนี้ปั้นแต่งเรื่องเท็จสอดแทรกใส่เข้าไป เพื่อป้ายสีทำลายบุคคลที่ตนมุ่งร้าย ทำที่ข้างนอกเหมือนว่าหวังดีต่อพระพุทธศาสนา แต่ในใจที่แท้มีจุดหมายซ่อนเร้นที่ทำลายพระพุทธศาสนา

ส่วนหนังสือเล่มใหม่ของพวกเขาคือ **“เอกสารประกอบการพิจารณา สำหรับคณะสงฆ์เพื่อลงสังฆมติ”** นี้ ไม่มีชื่อผู้แต่ง แต่ท้ายเล่มบอกให้กรอกแบบฟอร์มส่งไปที่มหาเถร-

สมาคม และพิมพ์ชื่อมหาเถรสมาคม พร้อมทั้งกำหนดเพชรที่ตั้งของมหาเถรสมาคม นั้นไว้ท้ายเล่ม เท่ากับหลอกผู้ไม่ทันพิจารณาให้หลงเข้าใจผิดว่าเป็นเอกสารของ มหาเถรสมาคม นับว่าเป็นการหลอกลวงอย่างอุกอาจและไร้ความละอายเป็นที่สุด

อีกอย่างหนึ่ง ในการเขียนหนังสือเล่มอื่น คน/นายทหารทุจริตพวกนี้ได้ใช้ ศิลปะในการจับโน้มน้ามนั้นแต่งเรื่องเท็จขึ้น ทำให้คนที่ไม่ตรวจสอบและรู้ไม่ ทัน อ่านแล้วอาจจะเคลิบเคลิ้มคล้อยตามพลอยหลงเชื่อ

แต่ในการเขียนเอกสารเล่มนี้ คน/นายทหารทุจริตพวกนี้ใช้ศิลปะน้อย เหมือนอย่างที่เขาบ้านเรียกว่าโกหกไปน้ำชุนๆ

ตามปกติ คน/นายทหารทุจริตพวกนี้ปั้นแต่งเรื่องเท็จได้เก่งจนน่าเชื่อ แต่ ทำไมคราวนี้ถึงได้พูดเท็จเอาดื้อๆ เหมือนไม่มีศิลปะ

ตอบว่า เพราะเขาอับจน หมดทางไป เนื่องจากหนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ. ทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริตแห่งชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสาม เหล่าทัพ” ปอกเปลือกคน/นายทหารทุจริตพวกนี้ จนพระและชาวบ้านมองเห็น วิธีหลอกลวงและความเท็จทุจริตของพวกเขาจะแจ้งชัดเจนหมดแล้ว

เมื่อหลอกลวงเองก็ไม่สำเร็จ เอกกองทัพไทยมาอ้างก็ถูกกองบัญชาการทหาร สูงสุดปฏิเสธ เลยต้องหันมาแอบอ้างเอาชื่อมหาเถรสมาคมเป็นเครื่องมือทำบาป

การทำเอกสารแอบอ้างเอาชื่อมหาเถรสมาคมมาใช้ทำงานหลอกลวงครั้งนี้ นี้แหละ ที่เป็นการสารภาพกรรมทุจริต ของนายทหารทุจริตกลุ่ม พอ.บรรจง ไชยลังกา

ที่ว่าเป็นการสารภาพ ไม่ใช่หมายความว่านายทหารทุจริตกลุ่มพวก พอ. บรรจง ไชยลังกา นี้ตั้งใจสารภาพออกมา

คนที่มิได้สุจริตแต่ทำผิดพลาดเพราะเข้าใจผิดหรือหลงไป เมื่อรู้ตัว ก็จะสารภาพ ความผิด แต่คนพวก ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง นี้ทำความเท็จทุจริตทั้งที่รู้ ตั้งใจทำเพื่อ ประทุษร้ายท่านผู้มิได้คิดร้าย โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายต่อพระพุทธศาสนาและ ประโยชน์สุขของส่วนรวม และเป็นคนที่เต็มไปด้วยเล่ห์กลโลบาย เขาจึงย่อมจะไม่ ยอมสารภาพเอง แต่การทำเอกสารแอบอ้างเล่มนี้นั้นแหละที่เป็นการสารภาพ คือ

๑. เมื่อเรื่องเท็จที่เขาปั้นแต่งขึ้นในหนังสือเล่มก่อนๆ ถูกขี้ออกมาให้เห็นจะแจ้งชัด เจนจนพระสงฆ์และคนทั่วไปรู้ทันแล้วว่าเขาลอกกลวงอย่างไร พวกเขาก็อับจนหมด

ทางไป ไม่รู้จะแต่งความเท็จอย่างไรอีกได้ จึงต้องพูดเท็จแบบซัดๆ ออกมาดื้อๆ จังๆ ใน**เอกสาร**ที่แต่งแอบอ้างเล่มนี้ ซึ่งยิ่งชี้ให้เห็นความเท็จได้ง่ายในทันที และกลายเป็นการประกาศยืนยันว่าหนังสือเล่มก่อนๆ ของพวกเขา เป็นเรื่องเท็จทั้งสิ้น

๒. การทำเล่ห์กลแอบอ้างชื่อมหาเถรสมาคม เป็นการหลอกลวงครั้งใหญ่ เขาคงคิดว่าเอาชื่อมหาเถรสมาคมมาอ้างแล้ว ทั้งพระสงฆ์และชาวบ้านจะต้องเห็นว่าเป็นหลักเป็นฐานจริงจัง จะต้องเชื่อแน่ๆ

แต่เมื่อมหาเถรสมาคมไม่รู้เรื่องด้วยเลย และเรื่องอ้างทางการอย่างนี้ เมื่อเป็นความเท็จก็เห็นทันที ไม่ต้องรอพิสูจน์ **เอกสาร**ของพวกเขา ก็เลยกลายเป็นหลักฐานที่สารถาพออกมาชัดๆ ว่า การกระทำของพวกเขาเป็นการเท็จทุจริตหลอกลวงทั้งสิ้น

แต่คราวนี้นอกจากตัวเองทำเท็จแล้ว ยังทำให้พระสงฆ์หลายรูปที่หลงตามเขา พลอยกลายเป็นผู้ทำผิดพลาดเสียหายไปด้วย

การสารถาพกรรมทุจริต ของนายทหารทุจริตกลุ่ม พอ.บรรจง ไชยลังกา ยังมีมากกว่านี้ แต่มีเรื่องบางอย่างที่ควรทำความเข้าใจกันก่อน เดี่ยวจึงค่อยย้อนกลับมาพูดกันอีก

**ถึงเวลาชาวพุทธต้องเตือนกันให้รู้เท่าทันคนบาปร้าย
จึงจะรักษาพระพุทธศาสนาให้ยืนยงคงอยู่ได้**

ขอทำความเข้าใจกันไว้ก่อนว่าหนังสือ “อนุสติกา” เล่มนี้เขียนและพิมพ์ขึ้นมา

ก) **ไม่ใช่เป็นการตอบโต้** เพราะการที่นายทหารทุจริตกลุ่ม พอ. บรรจง ไชยลังกา นั้นแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายต่างๆ นั้น ก็เป็นบาปกรรมของพวกเขาเอง การที่พวกเขาหลอกลวงต่างๆ ก็เป็นเรื่องเลื่อนลอยที่พวกเขาคิดขึ้นและจับเรื่องมาต่อเติมเอาเอง พระธรรมปิฎกก็อยู่ตามปกติธรรมดา ไม่พลอยเป็นอะไรไปด้วย ใครสนใจตรวจสอบความจริงเมื่อใด ก็เห็นความเท็จที่เป็นเรื่องของพวกเขา และแยกความจริงออกไปได้เมื่อนั้น เราจึงไม่ต้องไปตอบโต้อะไร

ข) **ไม่ใช่เป็นการชี้แจง** เพราะพระธรรมปิฎกไม่ได้ทำเรื่องเสียหายหรือทำอะไรที่น่าสงสัยอย่างที่พวกเขาผูกเรื่องขึ้นมา ที่จะต้องชี้แจง การปั้นแต่งเรื่องเท็จของคนทุจริตที่ไม่ละอายนั้นเขาย่อมทำได้เรื่อยไปไม่มีที่สิ้นสุด เราต้องไม่มัวไปตามชี้แจง แต่เราจะต้องชี้วิธีเท็จทุจริตของเขาให้คนรู้ทัน

อนึ่ง การที่จะนิ่งเฉยอยู่ก็ไม่ถูกต้อง จะกลายเป็นการปลุกฝังทำที่หรือทัศนคติที่ผิดขึ้นในหมู่ชาวพุทธ เพราะเป็นการไม่ปฏิบัติด้วยปัญญาตามควรแก่เหตุ หรือไม่เป็นการปฏิบัติไปตามวิสัยแห่งเหตุผล (ไม่เป็นการฉลวย) แต่จะกลายเป็นการเฉยโง่ที่เรียกว่าอัญญาญเบกขา หรือเป็นการปล่อยปละละเลยตกอยู่ในความประมาท

การปฏิบัติที่ถูกต้องในเรื่องนี้ คือการไม่ทำเพียงตามความรู้สึก ที่พูดอย่างชาวบ้านว่าทำด้วยอารมณ์ แต่ทำเพื่อจุดหมายที่เป็นกุศล อย่างน้อยให้ได้ประโยชน์หรือความดีจากเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นนี้ โดยเฉพาะประโยชน์ทางธรรมทางปัญญา กล่าวคือ

๑. ใช้สถานการณ์เป็นโอกาสที่จะให้ธรรมและความรู้เท่าทัน เมื่อมีคนร้ายทำการทุจริตหลอกลวงขึ้น ต้องให้พระสงฆ์และชาวบ้านเข้าใจ ให้เกิดความรู้เท่าทัน ทั้งต่อคนและต่อเรื่องราวสถานการณ์ เพื่อจะได้ปฏิบัติต่อคนและต่อเรื่องราวสถานการณ์นั้นได้ถูกต้อง และสามารถรักษาตัว รักษาพระศาสนา รักษาสังคม ไว้ให้คงอยู่ดี หรือให้ผ่านเหตุการณ์ไปได้ด้วยดี พร้อมทั้งได้เพิ่มพูนความรู้ไว้เป็นทุนที่จะเผชิญกับสถานการณ์ข้างหน้า

พร้อมกันนั้น ไม่ว่าเรื่องร้ายก็ตามเรื่องดีก็ตามเกิดขึ้น เมื่อมีธรรม มีหลักตลอดจนความรู้อะไรที่เกี่ยวข้อง อันจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน เช่นความรู้เกี่ยวกับพระธรรมวินัย ก็ต้องถือเป็นโอกาสที่จะบอกกล่าวแนะนำไปด้วย

๒. ใช้ปัญหาเป็นสนามฝึกปรือปัญญา ปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เป็นบททดสอบชาวพุทธ/ชาวบ้านของเรา หรือประชาชนทั่วไป ว่ามีทุนความรู้ มีวิจยญาณ หรือความสามารถที่จะคิดพิจารณาวินิจฉัยเรื่องราวที่เกิดขึ้นหรือไม่ พูดง่ายๆ ว่า ชาวพุทธ/คนไทยนี้ มีกำลังความพร้อมที่จะรับมือกับปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ ไฉน

ต่อจากนั้น ไม่ว่าจะมีทุนมีกำลัง(ทางปัญญาความคิด)น้อยหรือมากแค่ไหน ก็ต้องเอาปัญหาและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นเครื่องฝึกตนยิ่งขึ้นไป ทั้งในการรู้จักแสวงหาความรู้ การรู้จักคิดพิจารณา และการรู้จักตรวจสอบวินิจฉัย เป็นต้น

โดยเฉพาะปัจจุบันนี้รู้กันว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ที่มีข่าวสารข้อมูลเป็นใหญ่ หลักมีอยู่ว่า จะต้องรู้จักเอาข่าวสารข้อมูลมาสร้างปัญญา และใช้แก้ปัญหาทำการสร้างสรรค์

แต่ความจริงก็มีอยู่ว่า คนดีก็ใช้ข้อมูลข่าวสาร เช่นใช้เผยแพร่ความดีงาม

และสิ่งที่เป็นประโยชน์ คนซุกก็ใช้ข้อมูลข่าวสาร เช่นใช้เผยแพร่ความเท็จทำลายผู้อื่นและหลอกลวงหาผลประโยชน์

พระพุทธศาสนา ได้ชื่อว่าเป็นศาสนาแห่งปัญญา คนที่ชื่อว่าเป็นชาวพุทธ จึงควรจะได้ประโยชน์จากข่าวสารข้อมูล และรู้จักใช้มันให้ดีที่สุด ในการที่จะสร้างสรรค์ และที่จะดำเนินวิถีชีวิตแห่งปัญญา จึงต้องเริ่มด้วยการตั้งคำถามว่า ชาวพุทธเรารับมือกับการฉ้อฉลทุจริตที่เกิดขึ้นคราวนี้อย่างมีปัญญาที่ถึงและทันเพียงไร

เฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีนี้ การที่กลุ่มพวก ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง บันดวง เรื่องเท็จใส่ร้ายป้ายสีพระธรรมปิฎกนั้น เห็นได้ไม่ยากว่า เป้าหมายที่แท้ของพวก เขามีใช้อยู่แค่จะทำลายพระธรรมปิฎก

ทำไมเขาจึงต้องยอมลงทุนทำการร้ายนี้เป็นเงินมากมายมหาศาล คิดเป็นกั๊กล้าน กั๊กสิบล้าน หรืออาจเป็นร้อยล้าน ลองนับซื้อหนังสือ หลายชื่อหลายเรื่อง ทั้งเล่มเต็ม เล่มย่อ จำนวนพิมพ์แต่ละเล่ม แต่ละครั้ง ม้วนเทป CD-ROM และสื่ออื่นๆ ที่เขาทำแล้วจัดส่งไปทั่วประเทศไทยและในต่างประเทศ กับทั้งเที่ยวนำไปจัดประชุมเผยแพร่ในจังหวัดต่างๆ ตลอดเวลาสองสามปี ไปคำนวณดูเอาว่าจะใช้เงินสักเท่าไร

งานของเขา-แผนการใหญ่นี้ มองเห็นข้างนอก เหมือนว่าจะล้มเพียงตัวบุคคล คือพระธรรมปิฎก แต่เป้าหมายที่แท้ เมื่อทำลายด้านหน้าได้แล้ว เลยต่อออกไป ก็จะถึงหลักใหญ่ตัวจริง ที่เขาจะทำให้สับสนสั่นคลอน เลื่อนลงหรือล้มหายไป เป้าหมายแท้ที่ว่านั้น ก็คือพระพุทธศาสนาเถรวาทที่เป็นหลักของไทยเรานั้นเอง

ชาวพุทธควรใส่ใจเรียนรู้พระพุทธศาสนากันไว้

มิฉะนั้นคนทุจริตจะทำร้ายพระพุทธศาสนากันไปเรื่อยๆ

พอดีว่า ถึงเวลานี้ ได้มีหนังสือเล่มหนึ่งออกมา ซึ่งชี้ให้เห็นชัดเจนว่า หนังสือของ ดร. เบญจ บารกุล ที่ใส่ร้ายพระธรรมปิฎกนั้น เป็นหนังสือแต่งความเท็จ ซึ่งมีเป้าหมายที่แท้ มิใช่แค่จะทำร้ายพระธรรมปิฎก หรือทำลายตัวบุคคล แต่มุ่งจะทำคำสอนของพระพุทธศาสนาให้พินาศสับสน บิดเบือนพระธรรมวินัย จาบจ้วงพระไตรปิฎก คือจะทำลายพระพุทธศาสนาของเราเอง จึงเป็นปัญหาร่วมกันของชาวพุทธทั้งหมด จะต้องพร้อมใจกันปกป้องแก้ไข

หนังสือดีเล่มที่ว่านั้น เขียนโดย นาวาเอกทองย้อย แสงสินชัย มีชื่อว่า “เปิดหน้ากาทรรณกาย ลากไส้ ดร. เบญจ” เป็นหนังสือที่เม่นยำในหลักแห่งพระธรรมวินัย และอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายกระจำแจ้งชัดเจน เนื้อหาเป็นหลักทางวิชาการ และชี้ให้เห็นกลวิธีสร้างความเท็จในหนังสือของ ดร. เบญจ ได้แจ่มแจ้ง ผู้รักความจริงและคิดจะรักษาพระพุทธศาสนา จึงพึงอ่านให้รู้ด้วยตนเอง

ผู้ที่อ่าน จะได้ทั้งความรู้เข้าใจในหลักพระพุทธศาสนา พร้อมกับฝึกความคิดพัฒนาปัญญาไปด้วย

ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า นาวาเอกทองย้อย แสงสินชัย มิได้เขียนหนังสือนี้ขึ้นเพราะเห็นแก่พระธรรมปิฎก แต่เขียนขึ้นเพราะเห็นแก่พระพุทธศาสนา คือเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวมของชาวพุทธทั้งหมด ด้วยการขจัดภัยอันตรายร้ายใหญ่หลวงที่กำลังเกิดขึ้นแก่พระธรรมวินัย

ในสมัยปัจจุบัน ที่ประชาชนชาวพุทธทั่วๆ ไป ได้เห็นห่างออกไปจากหลักธรรมแห่งพระศาสนาของตน เมื่อมาถึงยุคข่าวสารข้อมูลที่มีการสื่อสารคมนาคมแผ่ไปทั่วถึงฉับไวไร้พรมแดน ถ้าผู้รับผิดชอบไม่ใส่ใจไม่รู้จักจัดการ และประชาชนไม่รู้จักเลือกรับเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารและขบวนการวิจรรณญาณ ความเจริญอย่างนี้แทนที่จะเป็นคุณ ก็จะมีบังเกิดโทษภัยอย่างมหันต์ ทั้งแก่ชีวิตของบุคคล แก่สังคม และแก่พระพุทธศาสนาโดยส่วนรวม ตั้งต้นแต่ตัวคนต้องตกไปเป็นเหยื่อของคนร้ายที่ใช้ข้อมูลข่าวสารทำการทุจริตนานา

ฉะนั้น จะปล่อยปละละเลยมัวจมอยู่ในความประมาทกันต่อไปไม่ได้ ผู้ที่รักพระพุทธศาสนา และปรารถนาประโยชน์สุขแก่ประชาชน จะต้องตื่นตัวหันต่อสถานการณ์ และปฏิบัติต่อข่าวสารข้อมูลตามหลักการที่จะให้เกิดคุณประโยชน์อย่างน้อย ๒ ประการที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น และนี่แหละจึงเป็นเหตุผลให้ต้องทำหนังสือขึ้น

อย่าให้กลายเป็นว่า เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นแก่พระพุทธศาสนาครั้งแล้วครั้งเล่าแล้วก็ผ่านไป พระพุทธศาสนาบอบช้ำลงไปเรื่อยๆ แต่ชาวพุทธก็ไม่รู้ด้วย ไม่ได้ความรู้ ไม่ได้ความคิด ไม่ได้แม้แต่บทเรียน ที่จะเอามาใช้รักษาพระพุทธศาสนา และประโยชน์สุขของส่วนรวมในกาลข้างหน้าต่อไป

ใจมีเมตตา แต่ต้องปฏิบัติจัดการด้วยปัญญา

ในหนังสือของ ดร.เบญจ บารสุกุล ที่ พ.อ. บรรจง กับพวก เทียวเอาไปเผยแพร่ นั้น มักจะลงข้อความอ้างกฎหมายไว้ตอนต้นเล่มว่า เขามีสิทธิเผยแพร่หนังสือของเขาตามกฎหมาย ไม่อาจฟ้องหมิ่นประมาทได้

ขอให้เข้าใจกันไว้ที่จริง พระธรรมปิฎกฟองศาลเอาโทษพวกเขาได้แน่นอน ดังที่ได้มีนักกฎหมายผู้ใหญ่มาพิจารณาจะดำเนินการด้านกฎหมายถวาย ถ้าตกลงจะดำเนินคดี ไม่เฉพาะกับกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง เท่านั้น แต่รวมทั้งพระภิกษุที่ถูกกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง หลอกให้ส่งความเห็นมาด้วย

การที่พระธรรมปิฎกไม่ฟ้อง ก็เพราะปฏิบัติตามธรรมเนียมพระวินัยของสงฆ์ว่าพระสงฆ์ไม่ฟ้องร้องคดีความแก่ใคร หมายความว่า พระสงฆ์ที่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยไม่ตั้งคดีฟ้องคฤหัสถ์ชาวบ้าน (ถ้าเป็นเรื่องของวัด ที่เป็นนิติบุคคล ก็มีวิธีปฏิบัติที่จะให้คฤหัสถ์ดำเนินการ)

คนทุจริตเหล่านี้ เมื่อพระสงฆ์ท่านใดปฏิบัติตามพระธรรมวินัย เขาก็ได้ใจฉวยโอกาสประทุษร้าย พร้อมกับพูดคุยโว้อวดไปต่างๆ ซึ่งคนที่เป็นชาวพุทธจะไม่ฉวยโอกาสทำการร้ายอย่างนี้

ความจริง เมื่อมีคนทุจริตทำการประทุษร้าย พระสงฆ์ก็มีวิธีปฏิบัติแบบของท่าน ซึ่งต่างจากคฤหัสถ์ชาวบ้าน วิธีปฏิบัติของพระสงฆ์นั้นมี ๒ อย่าง คือ

๑. วิธีปฏิบัติในทางพระวินัย ได้แก่การขออารักขา

๒. วิธีปฏิบัติในทางธรรม ได้แก่วิธีการทางปัญญา ที่จะให้คนรู้ความจริง ในกรณีนี้ พระธรรมปิฎกยังไม่ใช่วิธีการทางพระวินัยคือการขออารักขา (ดูวินัย ๓/๓๑-๓๔/๒๔-๒๖) แต่วิธีการทางธรรมเป็นข้อปฏิบัติขั้นพื้นฐาน ต้องใช้เป็นหลักไว้ก่อน เพราะเป็นวิธีที่เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่พระศาสนาและประชาชน ทำให้เกิดความรู้สึกเท่าทัน และเจริญปัญญา อย่างที่ว่าแล้วข้างต้น

วิธีการทางธรรมนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนพระสงฆ์ไว้ให้ปฏิบัติเมื่อมีผู้พูดให้เสียหาย ดังพุทธพจน์ว่า (ดู ที่ ส. ๔/๑/๓)

ภิกษุทั้งหลาย ถ้าคนพวกอื่นจะฟังว่าร้ายเรา ว่าร้ายพระธรรม ว่าร้าย

พระสงฆ์ ก็ตาม เธอทั้งหลายไม่ควรอาฆาต ไม่ควรขัดเคือง ไม่ควรแค้นใจ
ในคนเหล่านั้น ... ในคำที่เขาว่าร้ายนั้น คำที่ไม่จริง เธอทั้งหลายควรแก้ไข
เห็นโดยความไม่เป็นจริงว่า นั่นไม่จริง แม้เพราะเหตุนี้ นั่นไม่แท้ แม้เพราะ
เหตุนี้ แม้ข้อนั้นก็ไม่มีในเราทั้งหลาย และข้อที่ว่ามันหาไม่ได้ในเราทั้งหลาย

สรุปให้ง่าย พระองค์ตรัสว่า ถ้ามีใครว่าร้าย

ขั้นที่ ๑ ไม่ควรเคียดแค้นขัดเคือง = ให้มีขันติและเมตตา แต่

ขั้นที่ ๒ ควรบอกแจ้ง อธิบายให้เกิดความรู้เข้าใจที่ถูกต้อง เปิดเผยความ
จริงให้ปรากฏ = ให้สร้างปัญญาที่จะรู้เข้าใจถูกต้อง เพราะถ้าปล่อยไว้ อาจจะ
กลายเป็นความประมาท ถ้าคนเข้าใจผิด ก็จะเป็นอันตรายต่อพระพุทธศาสนา

วิธีปฏิบัติตามพุทธพจน์นี้ ชาวพุทธควรศึกษาและจดจำกันไว้ให้แม่นยำ โดย
เฉพาะจะต้องกำหนดให้ชัดว่า พระพุทธองค์ตรัสไว้ ๒ ขั้นตอน ซึ่งโดยสาระ
สำคัญคือ ให้มีเมตตา และให้สร้างปัญญา

การอยู่ร่วมกันในหมู่มนุษย์ ซึ่งมีคนต่างๆ มีกลุ่มมีพวกต่างๆ ที่จะให้มีสันติ
สุขได้นั้น จะต้องมีธรรมสำคัญ คือ ขันติ เมตตา ปัญญา และสามัคคี

เขากะทบมา ก็รับได้ด้วยขันติ และแสดงต่อเขาโดยมีเมตตาเป็นพื้นใจ แต่พร้อม
นั้นก็ต้องใช้ปัญญาแก้ปัญหา เพื่อชี้แจงบอกทางปฏิบัติที่จะให้อยู่ร่วมกันได้โดยสามัคคี

ถ้ามีแต่เมตตาโดยไม่ปัญญาก็มาถึงการฉ้อ หรือเอาแต่วางเฉยไม่รู้ไม่ชี้ที่
ท่านเรียกว่าอัญญาญะเบกขา (เฉยไถ่) จะดำรงพระพุทธศาสนา และรักษา
ประโยชน์สุขของประชาชนไว้ไม่ได้

เพราะอยู่แค่เมตตา และทำเป็นอูเบกขาไม่รู้เรื่อง แล้วปล่อยปละละเลย ประมาท
ในการใช้ปัญญา มองไม่เห็นและไม่หาจุดรวม ที่จะรวมใจชาวพุทธให้เกิดความ
สามัคคี พระพุทธศาสนาจึงต้องสูญสิ้นไป จากดินแดนอดีตมาจนทุกวันนี้

ชาวพุทธทั้งหลายควรจะได้บเพียร และปฏิบัติตามหลักแห่งพุทธพจน์ข้าง
ต้นนั้น ให้ถูกต้อง และให้ครบถ้วนกันเสียที

การเผยแพร่วรรณสารอนึ่งสติกาเล่มนี้ ดำเนินตามวิธีปฏิบัติแห่งพระพุทธพจน์
ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ นั่นคือ ทั้งมีขันติและเมตตาต่อกันร้าย กับทั้งสร้างปัญญา
เพื่อรักษาและส่งเสริมความสามัคคีของพุทธบริษัท ที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง

พระไม่ฟ้องร้อง ไม่เป็นคดีความกับใครๆ

ที่จะแก้ไขจัดการ ก็เพื่อเห็นแก่พระศาสนาและประชาชนบ้าน

ได้ยืมว่า มีผู้ใหญ่หรือผู้บริหารบางท่านพูดว่า พระภูณายทหารนี้ใส่ร้าย ก็น่าจะฟ้องร้องโรงศาลเอา

ท่านที่พูดอย่างนี้ นอกจากไม่ทราบหลักธรรมวินัยข้างต้น ที่ว่าพระไม่ฟ้องร้อง เป็นความกับใครแล้ว ยังมีความเข้าใจผิดพลาดหรือคับแคบอีก ๒ ประการ คือ

๑) มองว่าเป็นเรื่องความขัดแย้งหรือความเสียหายส่วนตัว ซึ่งได้อธิบายข้างต้นแล้วว่า การลงทุนทำร้ายพระธรรมปิฎกทั้งหมดนี้ เป้าหมายที่แท้ของเขายูที่ จะทำลายหลักแห่งพระพุทธศาสนา (พระธรรมปิฎกไม่ได้มีเรื่องราวอะไรกับคนกลุ่มนี้ ไม่รู้จักและไม่เคยพบหน้าค่าตาคนพวกนี้เลย)

๒) มองว่าเมื่อใครมีปัญหา ก็ควรจะฟ้องร้องกันเอาเอง ซึ่งเป็นการมองในกรอบความคิดของการพิทักษ์สิทธิ์ในระบบตัวใครตัวมัน

การพิทักษ์สิทธิ์ในระบบตัวใครตัวมันด้วยวิธีการของกฎหมาย ก็เป็นความเจริญของมนุษย์ในระดับหนึ่ง แต่ในสังคมที่เจริญกว่านั้น มนุษย์จะรู้จักยับยั้งชั่งใจและเอาใจใส่ที่จะแก้ไขกำจัดความชั่วร้ายและสร้างสรรค์ส่งเสริมสิ่งที่ดีงาม เพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวม โดยถือภารกิจนี้เป็นเรื่องสำคัญ

อนึ่ง ขอทำความเข้าใจไว้ก่อนว่า ในหนังสือนี้ ขอภัยด้วยที่บางที่ต้องใช้สำนวนแบบชาวบ้านคล้ายกับจะรุนแรงบ้าง ที่ทำอย่างนั้น ขอให้เข้าใจว่าเป็นการพูดกับคนทั่วไป ที่ต้องใช้สำนวนให้อ่านกันเข้าใจง่ายๆ เพื่อสื่อกันได้สะดวก

อีกอย่างหนึ่ง ฟังทราบมา จำเป็นต้องใช้ข้อความซ้ำๆ ว่า “นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง” ทั้งนี้ด้วยมีเหตุผลว่า ชาวบ้าน เมื่อเห็นชื่อยศตำแหน่งนายทหารว่าเป็นถึง “พันเอก” ก็มักมีความโน้มเอียงที่จะเชื่อถือและเกรงกลัว จึงต้องใช้ข้อความนี้ตอกย้ำไว้เรื่อยๆ เพื่อให้ชาวบ้านแม่นยำในภาวะทุจริตที่เป็นจริงของเขา

ธรรมดาของทหารนั้น ไม่เหมือนอย่างพระสงฆ์ ในเรื่องที่ว่า พระภิกษุมีการนุ่งห่มเป็นแบบแผนชีวิตของท่านโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวทำกิจกรรมอะไร ก็อยู่ในผ้ากาสาวพัสตร์ตลอดเวลา แต่ทหารมิใช่อยู่นั่งในเครื่องแบบตลอดเวลา แต่

จะแต่งรูปแบบนั้นในบางกรณีบางโอกาส

ดังนั้น การที่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง แต่งรูปแบบเทียวแจกหนังสือเท็จ จึงเป็นการจงใจที่จะใช้รูปแบบนายทหารเป็นเครื่องมือสร้างความเชื่อถือ และจึงเป็นการสมควรที่จะให้ชาวบ้านรู้ทันวิธีการนั้น เพื่อมิให้หลงเชื่อถือ

จึงขอภัยกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ด้วย และขอรับรองว่า เมื่อท่านทำกรรมอันเป็นบาปทุจริตแล้ว ท่านต้องอดทนบ้าง เพื่อเห็นแก่ญาติโยมชาวบ้านที่จะได้รับความจริงและเข้าใจชัดเจน จะได้ไม่เกิดภัยอันตรายแก่พระพุทธศาสนา

ที่จริง ความจริงคือสัจจะนั้น เป็นเหมือนน้ำบริสุทธิ์ที่จิตสนิท เป็นของอ่อนโยนชื่นใจแก่คนสุจริต แต่อาจจะรุนแรงแก่คนทุจริต

พร้อมกันนั้น ญาติโยมชาวบ้านก็ต้องเข้าใจด้วยว่า นายทหารผู้เป็นข้าราชการที่ดี มีความซื่อสัตย์สุจริต รักชาติ รักพระศาสนา รักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ก็มีอยู่จำนวนมาก และเราก็หวังให้นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง มีจิตสำนึกที่จะกลับตัวกลับใจหันมาประพฤติในทางที่ชอบธรรม

กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เป็นนายทหาร “ทุจริต” อย่างไร

นายทหารกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ ถูกเรียกในหนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ” ว่าเป็นนายทหารทุจริต

เอกสารของกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เล่มนี้ออกมาปฏิเสธว่า พวกเขาไม่ได้ทำการทุจริต โดยอ้างความหมายของคำว่า “ทุจริต” ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑ บทนิยาม (๑) “โดยทุจริต” หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเองและผู้อื่น

ตามวิสัยของชาวพุทธนั้น เมื่อมีเรื่องเกิดขึ้นย่อมนึกถึงหลักธรรมก่อน แต่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง แทนที่จะนึกถึงหลักธรรม กลับไปอ้างกฎหมาย เพื่อหลบเลี่ยงกรรมทุจริตที่ตนก่อไว้

กฎหมายนั้นมีไว้สำหรับเป็นกรอบกันคนที่ไม่อยู่ในศีลในธรรม ไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง จะได้มีทางปฏิบัติในการกำราบปราบปราม แต่ถ้าคนมีธรรมก็จะไม่ทำการทุจริต ไม่ต้องมีปัญหไปถึงกฎหมาย

กฎหมายมิไว้เพื่อรักษาธรรม และเป็นฐานทางสังคมที่จะรองรับดำรงธรรมไว้
ดังนั้น ถ้าเป็นชาวพุทธ ก็จะต้องนึกถึงธรรมเป็นหลักก่อน โดยถือธรรมเป็นใหญ่
การที่นายทหารพุทธิกกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง มองข้ามธรรมไปอย่างกฎหมาย
แสดงถึงการมีจิตใจที่มีใช้ชาวพุทธ

พุทธเป็นหลักธรรมพื้นๆ ชาวพุทธรู้จักกันว่า “พุทธ” คือความประพัตติ
มิชอบ การประพัตติเสียหาย หรือการประพัตติไม่ดี ซึ่งมี ๓ อย่าง ได้แก่ กาย-
ทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต ชาวพุทธจะต้องรู้จักและละเว้นทุจริตเหล่านี้

(แม้แต่ที่เขาอ้างนิยามตามกฎหมายอาญาก็เป็นการลวงชาวบ้านอีก คือ ตาม
กฎหมายอาญานั้น คำว่า “โดยทุจริต” ใช้ในคำว่า “ลาภที่ได้มาโดยทุจริต” เป็นต้น
ซึ่งเป็นคนละเรื่องกันกับคำว่า คนทุจริต นายทหารทุจริต ทำการทุจริต เป็นต้น
ขอให้ญาติโยมหมั่นสังเกต จะรู้ทันวิธีทุจริตของเขาที่จะหลอกเรื่อยไปทุกแห่ง)

พฤติการณ์ของ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา กับพวกนั้น เป็นการทุจริตอย่างแน่นอน
เป็นทั้งกายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต โดยเฉพาะที่เด่นชัดคือวจีทุจริต ใน
การเที่ยวเผยแพร่ความเท็จหลอกลวงพระสงฆ์และประชาชน

“การทำทุจริต” ที่เสียหายและน่ารังเกียจที่สุดของคน/นายทหารพุทธิกกลุ่มพวก
ดร.เบญจ-พ.อ. บรรจง นี้ ก็คือ การนำเอาพระไตรปิฎกที่เป็นหลักของพระ
พุทธศาสนาแห่งองค์พระบรมศาสดา มาใช้เป็นเครื่องมือทำการทุจริตเหมือน
เป็นของเล่น โดยการอ้างผิดๆ ถูกๆ บิดเบือนความ และแม้กระทั่งดูเอา พุทธ
ง่ายๆ ว่าเขาทำทุจริตได้ทุกอย่างที่จะให้งานสร้างเรื่องเท็จใส่ร้ายของเขาสำเร็จผล
(เรื่องนี้ไม่ต้องยกตัวอย่าง เพราะหาอ่านได้ในหนังสือ **เปิดหน้ากากรรมกาย**

ลากไส้ดร.เบญจ ของ นาวาเอกทองย้อย แสงสินชัย ที่พูดถึงแล้วข้างต้น)

การทำทุจริตต่อพระไตรปิฎกอย่างนี้ เป็นบาปกรรมที่ผิดวิสัยชาวพุทธ ซึ่งทำ
ให้เขาไม่มีความชอบธรรมที่จะเรียกตัวเองว่าเป็นชาวพุทธ หรือเป็นผู้นับถือพระ
พุทธศาสนา เขาควรจะสำนึกบาปที่เขากำลังทำลายพระพุทธศาสนา

ในหนังสือ **ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ** ก็ได้เขียนไว้แล้วในเชิงอรรถ
หน้า ๗ ซึ่งบอกว่า “ในที่นี้เลือกใช้คำว่า ทุจริต เพราะเป็นคำที่ตรงกับพฤติกรรมของ
นายทหารกลุ่มนี้ และเป็นคำศัพท์ทางธรรม ซึ่งเป็นถ้อยคำสุภาพ” คือเป็นการพูด

ตามหลักธรรมอย่างถูกต้องอยู่แล้ว ไม่ผิดพลาดเลยแม้แต่น้อย และเป็นคำสุภาพด้วย
แม้แต่หลักธรรมอื่นๆ เรื่องทุจริต-สุจริต นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง
นั้นก็ยังไม่รู้ หรือเกล้งไม่ใส่ใจ แล้วเขาจะมาอ้างตัวว่าเป็นชมรมชาวพุทธได้อย่างไร

ชมรมชาวพุทธสามเหล้าทัพ “เถื่อน” อย่างไร

ประการต่อไป นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง กล่าวว่า ชมรมของเขานี้
ไม่ใช่ชมรมเถื่อน เพราะรัฐธรรมนูญให้อิสรภาพไว้ซึ่งคนมีสิทธิที่จะตั้งกันขึ้นได้โดยเสรี
ที่เขาพูดออกมาอย่างนี้ก็ดีแล้ว คือเป็นการยอมรับโดยตรง และโดยเปิดเผย
ว่า ชมรมนี้เขาได้ตั้งกันขึ้นเองเป็นส่วนตัว หรือเป็นส่วนของกลุ่มของเขาเอง

ที่ว่า “เถื่อน” นั้น เถื่อนแน่นอน ไม่จำเป็นต้องไปอ้างกฎหมาย เมื่ออ้างตัวว่า
เป็น “ชาวพุทธ” ก็ต้องพิจารณากันโดยทางธรรม

ชมรมของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง นี้เป็น “ชมรมเถื่อน” ใน
๒ ประการ คือ

ประการที่ ๑ โดยเจตนาซ่อนเร้น หรือไม่เปิดเผยแสดงตัวให้ชัดเจน หรือทำให้
เข้าใจเกินความหมายที่เป็นจริง คือ กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้เมื่อเที่ยวไปพูดอ้างชื่อ
ชมรมชาวพุทธสามเหล้าทัพ ก็อาจจะทำให้คนทั่วไป ซึ่งไม่รู้ความเป็นมาเป็นไป
คิดว่า ชมรมนี้ทางกองทัพไทยหรือราชการได้ยอมรับ เป็นการอ้างสถาบันกองทัพไทย
เป็นการดีแล้วที่เขาออกมาบอกว่าชมรมนี้เขาตั้งกันขึ้นเอง นี่แหละคือสิ่งที่
ต้องการให้ชัดออกมา จึงได้ถามไปยัง ผบ. ทหารสูงสุด เพื่อให้รู้กันให้ชัดเจน
ไปว่าเขาตั้งกันขึ้นเอง ไม่เกี่ยวกับกองทัพ

การที่พวกเขายอมรับนี้แหละ เป็นสิ่งที่ควรทำ ถ้าเขาไปพูดที่ไหนแล้ว
ประกาศเปิดเผยอย่างนี้ จึงจะเป็นการถูกต้อง เพื่อไม่ให้คนเข้าใจผิด

แต่การที่เขาแต่งเครื่องแบบ ส่อถึงเจตนาไปพูดให้คนเข้าใจผิด โดยโยงงาน
ของเขากับกองทัพ เป็นการเอาสถาบันกองทัพมาใช้อ้างอิง ข้อนี้ถือว่าเป็นเรื่องเถื่อน
ไม่ต้องพูดถึงขั้นของกฎหมาย เพราะเป็นการเถื่อนโดยทางธรรมอย่างแน่นอน

ประการที่ ๒ พฤติกรรมของเขาที่เที่ยวเผยแพร่ความเท็จหลอกลวงพระ
สงฆ์และประชาชนนั้น ไม่ใช่พฤติกรรมของชาวพุทธ ชาวพุทธย่อมไม่ประกอบ

การทุจริตอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงเป็นการเถื่อนอีกประการหนึ่ง คือ เป็น “ชาวพุทธเถื่อน” ไม่ใช่ชาวพุทธที่แท้จริง

จะเห็นว่า แม้แต่เอกสารประกอบการพิจารณา ของเขานี้ ที่จริงก็เป็นเอกสารเถื่อน แม้แต่ชื่อโรงพิมพ์ก็ไม่มี หรือไม่กล้าบอก แต่จะหลอกให้เข้าใจผิดว่าเป็นของมหาเถรสมาคม หรือของราชการ

ขอให้สังเกตว่าคนทุจริตที่แท้จริงและสัจจะเป็นหลักยืนยืนตัวเอง แต่คนที่มิปมทุจริต จะแสดงตัวที่เห็นก็ต้องยกเอาเครื่องแบบและเครื่องหมายยศเป็นต้นขึ้นมาวาดอย่าง

พ.อ.บรรจง ทำเป็นทำพิสุจน์ แต่ที่แท้กลับถูกพิสุจน์ เลยต้องหันไปตมตุนพระ พาผู้อื่นให้เดือดร้อน

เอกสารของกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ฉบับนี้ ขอสงวนมติเพื่อให้ดำเนินการกับพระธรรมปิฎก ทั้งที่พระธรรมปิฎกได้พิจารณาตัวต่อคณะสงฆ์ให้ตรวจสอบ และยังไม่มีใครมาตรวจสอบ แต่กลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ก็ก้าวข้ามขั้นตรวจสอบนี้ไปเลย โดยออกหนังสือเท็จของตัวเองออกมารวบรวมรัดตัดตอน ให้พระสงฆ์ที่อ่านส่งความเห็นไปให้มหาเถรสมาคมลงมติเลยทันที โดยไม่ต้องตรวจสอบ

แต่กระนั้น เพราะมหาเถรสมาคมเพิ่งแต่ถูกแอบอ้าง โดยท่านไม่รู้เรื่องอะไรด้วย ก็เลยไม่มีเจ้าของเรื่องที่จะรับความเห็นที่พระสังฆาธิการ/พระภิกษุ ๒๔ รูปนั้นส่งไป แบบฟอร์มที่ท่านเหล่านั้นกรอกส่งไปให้มหาเถรสมาคม ก็เลยเคັวงคว้าง นักกฎหมายก็เลยเสนอให้เอามาเป็นหลักฐานดำเนินคดีตามกฎหมาย

ไปๆ มาๆ กลายเป็นว่า พระสังฆาธิการ/พระภิกษุ ๒๔ รูปนั้น ถ้าพูดอย่างภาษาชาวบ้าน ก็คือ ถูกนายทหารทุจริตกลุ่ม พอ. บรรจง ขยี้สังกา ตมตุนให้หลวมตัวทำความผิดเสร็จไปแล้ว

แต่ไม่ว่าเรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไร ก็ควรจะกล่าวอนุสติภทที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือไว้

๑. เพื่อประโยชน์แก่พระสงฆ์และประชาชน/ชาวพุทธ ที่จะได้ความรู้เท่าทัน และจะได้เป็นเครื่องพัฒนาปัญญา อย่างที่กล่าวแล้วข้างต้น

๒. เพื่อว่า ท่านที่ยังประสงค์จะแสดงความเห็นเพื่อลงสังฆมติต่อไปอีก จะได้

ไม่ต้องเสียเวลา จะได้ใช้**อนุสติ**ถ้านี้เป็นคู่มือประกอบการที่จะตรวจสอบต่อไป
 หนึ่ง พึงสังเกตว่า หนังสือของกลุ่มพวก **ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง** นี้ชอบพิมพ์
 ข้อความประทับไว้ว่า “**ทำพิธีสุนัน**” แต่ก็ต้องสังเกตต่อไปด้วยว่า คน/นาย
 ทหารทุจริตพวกนี้**ไม่กล้าพิธีสุนัน**

ส่วนบุคคลที่ถูกเขาใส่ร้าย เช่นพระธรรมปิฎก ไม่ได้ทำหยาใคร แต่ได้
 ปวารณาตัวต่อคณะสงฆ์ทั้งหมดให้ตรวจสอบได้ตามปรารถนา

ทั้งที่ท่านปวารณาตัวให้อย่างนี้แล้ว คน/นายทหารทุจริตพวกนี้ก็**ไม่กล้า**
พิธีสุนัน พูดสั้นๆ ว่า คนพวกนี้**ทำเป็นทำพิธีสุนัน** แต่กลัวการพิธีสุนัน

การที่คน/นายทหารทุจริตพวก **ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง** ทำ**เอกสาร**ของเขา
 ออกมาหลอกลวงพระสงฆ์และชาวบ้าน ก็เพราะเขากลัวการพิธีสุนันนี่แหละ เลยจะ
 รวบรวมให้จัดการกับพระธรรมปิฎกเสียทีเดียวเลย โดยไม่ต้องพิธีสุนันหรือตรวจสอบ

ทำไมคน/นายทหารทุจริตพวก **ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง** กลัวการพิธีสุนัน **ไม่กล้า**
 ตรวจสอบพระธรรมปิฎก เหตุผลก็ง่ายๆ เพราะการตรวจสอบพระธรรมปิฎก ก็
 คือการพิธีสุนันความเท็จทุจริตของกลุ่มพวก **ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง** นั่นเอง

ขอทราบความจริงจากกองทัพไทย

บอกความจริงให้แก่ประชาชน

หนังสือ “**เอกสารประกอบการพิจารณา สำหรับคณะสงฆ์ เพื่อลงมติ**”
 ของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ. บรรจง** เล่มนี้ เปิดหน้าแรกก็ตั้งหัวชื่อว่า
 “**รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีข้าราชการในกองทัพถูกกล่าวหา**”

เขามีเจตนาจะหลอกว่า หนังสือ “**ขอคำตอบจาก ผบ. ทหารสูงสุดฯ**” ได้
 กล่าวหากลุ่มพวก **พ.อ. บรรจง**

ที่แท้**นั้น ไม่ใช่แค่กล่าวหา แต่หนักกว่ากล่าวหาอีก** เพราะหนังสือ “**ขอคำตอบ**
จาก ผบ. ทหารสูงสุดฯ” เป็นคำประกาศความจริง ชี้ชัดลงไปทีเดียว ๒ อย่างเลย คือ

๑. แจ้งคำตอบจากกองทัพไทย ที่บอกความจริงชัดเจนเด็ดขาดลงไปว่า
ขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ นี้ นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ. บรรจง**
 ตั้งกันขึ้นเอง เป็นส่วนตัว หรือเป็นส่วนของกลุ่มของพวกเขาเท่านั้น มิได้เกี่ยว

ช้องกับกองทัพไทยแต่อย่างใดเลย ใครๆ อย่าได้เข้าใจผิดอีกต่อไป

๒. บอกแจ้งแก่พระสงฆ์และประชาชนให้รู้เท่าทันความจริง ว่านายทหารกลุ่มนี้ทุจริต ไม่ใช่เป็นการกล่าวหา แต่บอกตรงๆ ไปเลย ว่านายทหารกลุ่มนี้ทุจริต โดยชี้และเปิดเผยวิธีสร้างความเท็จทุจริตของเขาให้เห็นอย่างชัดเจนโจ่งแจ้ง

พูดสั้นๆ ว่า หนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ. ทหารสูงสุดฯ” นั้น พิมพ์ขึ้นเพื่อ ขอรบความจริงจากกองทัพไทย และ บอกความจริงให้แก่ประชาชน

อีกประการหนึ่ง พระธรรมปิฎกได้พิจารณาตัวต่อคณะสงฆ์เพื่อให้ตรวจสอบอยู่แล้ว ฉะนั้น สิ่งที่ต้องทำก็คือมาตรวจสอบพระธรรมปิฎก ไม่ใช่ไปอ้างหนังสือของพวกเขาว่าสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีข้าราชการในกองทัพถูกกล่าวหา ซึ่งไม่ได้มีใครไปสอบสวนอะไรเลย แต่พวกเขาพูดเอาเอง ทำรายงานหลอกขึ้นเอง

อย่างที่กล่าวแล้วว่า นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง นี้ กล่าวหาพิสูจน์ และหนีการตรวจสอบ

เมื่อไม่กล้ามาตรวจสอบพระธรรมปิฎก ก็เลยต้องหลอกลวงต่อไปอีก โดยแอบอ้างชื่อมหาเถรสมาคมมาทำเอกสารขอสั่งหมติ

การที่กลุ่ม พ.อ.บรรจงไม่ยอมตรวจสอบพระธรรมปิฎก ก็เพราะว่าการตรวจสอบพระธรรมปิฎก ก็คือการตรวจสอบความเท็จทุจริตของกลุ่มพ.อ.บรรจงนั่นเอง

กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ ถ้าเป็นคนมีหิริโอตตปปะ มีความละอายเกรงใจอยู่บ้าง เมื่ออ่านหนังสือ ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ ก็จะรู้ว่าหนังสือที่ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บาระกุล แต่งออกมา ที่ตนนำไปเผยแพร่ นั้น เป็นความเท็จอย่างชัดเจน

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ถ้าการกระทำที่ผ่านมา พวกตนได้ทำไปโดยไม่รู้เท่าทัน ก็ต้องยอมรับความจริง แล้วหันมาสืบหาความจริงต่อไป

แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น คนพวกนี้กลับหลบเลี่ยง เรื่องความเท็จมากมายของ ดร.เบญจ บาระกุล ที่ได้พิสูจน์แล้ว ยกตัวอย่างให้ดูชัดๆ ให้มาตรวจสอบ

ได้ตามหนังสือ ขอคำตอบจาก ผบ. ทหารสูงสุดฯ นั้น คนพวกนี้กลับทำเงินพวกเขากลับหันไปใช้วิธีเก่า คือจับโน้นชนนี้ แล้วก็นั่นเรื่องเท็จขึ้นอีก คือใช้

วิธีการเดียวกันกับหนังสือของ ดร.เบญจ บาระกุล นั่นเอง

กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง จึงได้พิสูจน์ตัวเองว่า เขาเป็นนายทหารทุจริตโดยเจตนา

ตัวอย่างการทุจริต ที่ผู้ก่อกรรมต้องสารภาพออกมาเอง

อย่างที่ได้อ่านข้างต้นแล้วว่า **เอกสารประกอบการพิจารณา** ของคน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก **ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง** นี้ เป็นเอกสารสารภาพกรรมทุจริตของเขา แน่ละ การสารภาพนี้เขาไม่ได้ตั้งใจหรอก แต่เพราะคนที่ทำการทุจริตนั้น ทำมาทำไป กรรมที่เขาทำก็กลายเป็นการสารภาพออกมาเอง

กลุ่ม **พ.อ. บรรจง** นี้ โดยตัวไม่ได้ตั้งใจ ก็สารภาพออกมาเองว่า

๑. ขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ นี้ เขาตั้งกันขึ้นมาเอง เป็นส่วนตัวหรือเป็นส่วนของกลุ่มของเขา ทางราชการหรือกองทัพไทยไม่รับรอง ไม่รับรู้ และไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ประชาชนชาวบ้านจะต้องไม่เข้าใจผิดไปว่า เขาทำการโดยทางราชการทหารรับรู้หรือเป็นใจด้วย

ข้อนี้ เขาสารภาพยอมรับตามจดหมายตอบจากกองบัญชาการทหารสูงสุด

๒. พ.อ. บรรจง อ้างตัวว่าเป็นผู้ชำนาญการนอกแบบ คือสารภาพว่า ขณะที่คนอื่นรบด้วยความจริง แต่ **พ.อ. บรรจง** รบด้วยความเท็จ คนอื่นรบด้วยความสุจริต เขารบด้วยความทุจริต คนอื่นรบด้วยวิธีสะอาด แต่เขารบด้วยวิธีสกปรก

การนอกแบบของ **พ.อ. บรรจง** ที่เสียหายอย่างยิ่งก็คือ ตามปกติ กลวิธีต่างๆ ในการทำลายนั้น นักรบทั้งหลายเขาใช้ทำกับศัตรูของประเทศชาติ แต่ **พ.อ. บรรจง** เอามาใช้นอกแบบ คือเอามาใช้ทำลายคนไทยด้วยกัน โดยเฉพาะเอามาใช้ทำลายพระสงฆ์ที่ทำงานรักษาพระพุทธศาสนาและบำเพ็ญศาสนกิจเพื่อความเจริญมั่นคงของสังคมประเทศชาติ

(ตามวิชาเสนาศึก การนอกแบบ มีความหมายทางวิชาการอย่างไร ในที่นี้ไม่เกี่ยวข้องกับ เพราะคำอธิบายข้างหน้าก่อนวงเล็บนั้น ว่าไปตามพฤติกรรมของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก **พ.อ. บรรจง**)

ใน**เอกสารประกอบการพิจารณา** ของเขานี้ กลุ่มพวก **พ.อ. บรรจง** บอกให้ทราบ่า สมาชิกของขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพนั้น มีข้าราชการทหาร ทั้งในและนอกราชการ ทั้งทัพบก ทัพเรือ ทัพอากาศ เป็นสมาชิก มีชั้นพลเอก ๕ นาย ชั้นพลโท ๙ นาย ชั้นพลตรี ๑๔ นาย ชั้นพันเอก ๑๖๒ นาย ชั้นพันโท ถึง

ชั้นร้อยตรี (ไม่ทราบจำนวนแน่ชัด) ซึ่งเป็นการดีแล้วที่บอกข้อมูลให้ทราบอย่างนี้

อย่างไรก็ดี เรื่องที่คน/นายทหารทุจริตพวก ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง นี้เผยแพร่ออกมา มีแต่การพุดบดแต่งความเท็จเป็นประจำ เป็นธรรมดาว่าคนที่หลอกลวงมาเรื่อยๆ อย่างนี้ เมื่อพุดอะไรออกมา ก็ต้องสงสัยไว้ก่อนว่าคนพวกนี้หลอกเราอีกแล้ว แต่คราวนี้การหลอกของเขาอาจเป็นได้ ๒ อย่าง คือ

๑. ที่เขาเขียนว่ามีพลเอกเท่านั้น พลโทเท่านั้น ล้วนแต่เป็นความเท็จ เขาหลอกเราทั้งนั้น

๒. ท่านพลเอก พลโท เป็นต้นนั้น ถูกคน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง นี้หลอกว่าจะทำงานช่วยชาติช่วยพระศาสนา เลยยอมถูกเอาชื่อมาใส่ แต่ถึงแม้ถ้าเป็นจริง ไม่ว่าท่านเหล่านี้จะเป็นใครก็ตาม จะแค่ไหนก็ตาม ทุกท่านจะใหญ่เกินลัจจะ จะใหญ่เกินธรรมไปไม่ได้

ที่ว่าเช่นนั้น เป็นหลักการที่ทุกท่านผู้เป็นชาวพุทธรู้เข้าใจกันดี และยึดถือเป็นสำคัญ ดังนั้น ถ้ามีข้าราชการทหารผู้ใหญ่ ชั้นพลเอก พลโท เป็นต้น เป็นสมาชิกชมรมนี้ ก็ยังดี เพราะท่านที่เป็นชาวพุทธผู้ใหญ่ย่อมรู้และยึดถือหลักนี้ จึงยังพุดกันอย่างนี้ แม้แต่พระที่กล่าวธรรมโอวาทนี้ ก็ไม่ใหญ่เกินลัจจะ ไม่ใหญ่เกินธรรมเช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้น จึงมาพุดกันโดยลัจจะ โดยธรรม ให้ทุกคนอยู่ภายใต้ธรรมให้ได้ เพราะถ้าให้ธรรมเป็นใหญ่ไม่ได้ ประเทศชาติจะพลอยวอดวายวิบัติไปกับการทุจริตของมนุษย์อาธรรม

ยังพุดเท็จไปๆ ก็ยิ่งกลายเป็นสารภาพกรรมทุจริตชัดยิ่งขึ้น

เพื่อให้ชาวพุทธมีความรู้เท่าทันคนทุจริต อันจะเป็นประโยชน์ในการช่วยกันรักษาพระพุทธรศาสนาต่อไป จะชีวิตีสร้าง ความเท็จของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ในเอกสาร เล่มใหม่ของพวกเขานี้ ให้เห็นตัวอย่างเพิ่มอีกหน่อย

เอกสารของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง นี้ เป็นความเท็จตั้งแต่ต้นจนจบ เหมือนกันกับหนังสือของ ดร.เบญจ บาระกุล ที่เขานำไปเผยแพร่

หนังสือของ ดร.เบญจ บาระกุล นั้น เท็จตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย ชื่อ เบญจ บาระกุล ก็เท็จ (ชื่อปลอม) ที่ว่าเป็น ดร. ก็เท็จ (ไม่เป็นจริง) ภาษา

อังกฤษ ชื่อปริญญาที่อ้างว่าเรียนจบ ก็เขียนไม่ถูก ชื่อมหาวิทยาลัยที่ว่าเรียนมา ก็เขียนชื่อไม่ถูก เมืองที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่ ก็เขียนไม่ถูก

“เอกสารประกอบการพิจารณา สำหรับคณะสมัชชา เพื่อลงมติ” ของกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ ตั้งแต่หน้าแรก พอเปิดขึ้นมา ก็เจอความเท็จทันที เขาบอกว่า “รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริง กรณี ข้าราชการในกองทัพถูกกล่าวหา” ซึ่งที่จริงไม่ใช่เป็นการสืบสวนสอบสวนอะไร แต่เป็นเรื่องที่เขาพูดเองเออเอง ผู้ที่อ่านโดยพิจารณาเล็กน้อยก็รู้ทัน และเห็นว่าเป็นการกระทำที่น่าขำปนสงวน เพราะเมื่อเขาหมดทางไป ก็ทำเหมือนเด็กเล่น

พอถึงหน้าสุดท้าย เขาเขียนว่า “พระธรรมปิฎก (ผู้กล่าวหา) ยังคงร่วมปฏิบัติการกิจร่วมกับองค์กรคริสตศาสนา...ซึ่งตามกฎหมายเดิม...เป็นความผิดมิโทษทางอาญา แต่หลังจากวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๔ กฎหมายได้ยกเลิก จึงเห็นได้ว่าพระธรรมปิฎก (ผู้กล่าวหา) ได้แจกจ่ายหนังสือดังกล่าวในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๔ เพื่อหลีกพ้นความผิด” (ที่จริงหนังสือออกวันประชุมมหาเถรสมาคมที่ ๒๙ มิ.ย. ๕๕)

คำพูดของเขาเองนี้ ก็เป็นการประจานความเท็จทุจริตของกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง อีก เพราะว่า นอกจากพระธรรมปิฎกไม่มีความผิดอะไรที่จะต้องหลีกหลบแล้ว กลับยังเห็นชัดถึงการพูดเท็จซึ่งหน้าของกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง นั้น กล่าวคือเรื่องชัดอยู่แล้วตามหนังสือ “ขอคำตอบจากผู้บัญชาการทหารสูงสุดฯ” ว่าจดหมายของพระธรรมปิฎกถึง ผบ. ทหารสูงสุด ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๔

ถ้ากลุ่มพวก พ.อ. บรรจง มีความซื่อสัตย์ และกล้าหาญ เขาจะต้องเขียนว่าพระธรรมปิฎกมีจดหมายถาม ผบ. ทหารสูงสุด ตั้งแต่วันที่ ๔ ม.ค. ๒๕๔๔ แต่รอดจดหมายตอบเป็นทางการอยู่เกือบครึ่งปี ก็ยังไม่ได้รับ

ในที่สุดจึงไม่รอ ต้องออกหนังสือนั้นมาครั้งหนึ่งก่อน เพราะว่า พวก พ.อ. บรรจง ไชยลังกา นี้ไปเที่ยวจัดประชุมสร้างความเข้าใจผิดหลอกลวงพระสงฆ์และประชาชนในต่างจังหวัดมากขึ้นๆ ไม่ควรขัดต่อไปอีก ควรให้ประชาชนรู้เท่าทัน

จึงได้มีหนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ” ออกมา โดยพิมพ์คำที่ทาง บก.ทหารสูงสุดชี้แจงด้วยวาจาก่อน

จนกระทั่งเมื่อได้รับจด.ตอบจากเจ้ากรมกิจการพลเรือนทหาร บก. ทหารสูงสุด

เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๔ แล้ว จึงนำม. ตบนั้นลงในหนังสือ “ขอคำ
ตอบฯ” ที่พิมพ์ครั้งใหม่

แม้ว่าพระธรรมปิฎกจะไม่ถือสา แต่ถ้านายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.
บรรจง นั้นมีความกล้าหาญ และเป็นคนจริง เขาจะต้องต่อว่า บก. ทหารสูงสุด
ว่า ทำไมจึงตอบจดหมายของพระธรรมปิฎกล่าช้า

เขียนอย่างนี้จึงจะสอดคล้องกับความเป็นจริง ส่วนการอ้างกฎหมายหรืออ้าง
อะไร ของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง นั้น ก็เป็นเพียงวิธีหาอะไรๆ
มาจับโน่นชนนี่เพื่อแต่งเรื่องเท็จหลอกลวงไปเรื่อยๆ อย่างที่เขาทำมาเป็นประจำ

เมื่อเรารู้ทันแล้ว ยิ่งเขาแต่งเรื่องมากเท่าไร ความเท็จก็ยิ่งโผล่ และคนก็ยัง
หมดความเชื่อถือ

นอกจากนี้ นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ยังเอาเรื่องนี้ไปโยนกับกรณี
ที่พระธรรมกิตติวงศ์ กรรมการมหาเถรสมาคม ได้ออกจากตำแหน่ง เป็นทำนอง
ว่า ผู้ที่ถูกพวกเขาใส่ร้ายจะอาศัยจังหวะนี้เข้าเป็นกรรมการมหาเถรสมาคม

มส. ทราบที่ว่าพระธรรมปิฎกอาพาธอยู่ จึงยอมไม่ต้องกลัวว่ามหาเถร
สมาคมจะมีพระธรรมปิฎกเข้าไปเป็นกรรมการ

แต่เจตนาหลอกลวงของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง นั้นเห็นได้ชัดตรงที่
ว่า จดหมายของพระธรรมปิฎกที่ถาม ผบ. ทหารสูงสุด เกี่ยวกับตัว พ.อ. บรรจง เอง
นั้น เป็นเรื่องนานแล้ว (๔ ม.ค. ๒๕๔๔) ตั้งครึ่งปีก่อนกรณีพระธรรมกิตติวงศ์
นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง จะเจตนาร้ายโยงเรื่องอย่างไรก็ไม่สำเร็จ

ท้ายสุด จะจบเล่มเอกสารของเขา นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง เขียนว่า
“พระธรรมปิฎก(ผู้กล่าวหา) ขณะนี้เป็นพระภิกษุ มีมวลชนศรัทธามาก หากกองทัพ
ดำเนินการจะส่งผลเสียด้านจิตวิทยา ควรส่งรายละเอียด หลักฐานไปยัง พระมหา
เถระผู้ปกครองคณะสงฆ์ เพื่อให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นการภายใน...”

แล้วต่อท้ายข้อความนี้ เขาก็ทำแบบฟอร์มให้พระกรออกส่งไปยังมหาเถร
สมาคมที่ตำหนักเพชร วัดบวรนิเวศวิหาร ซึ่งกลายเป็นการหลอกลวงให้พระสงฆ์
หลายรูปที่หลงเชื่อทำตามเขา กลายเป็นผู้ทำผิดกฎหมายและพระธรรมวินัย ที่
นักกฎหมายรอตั้งเรื่องทำคดีอยู่ ดังที่พูดแล้วข้างต้น

ความจริงนั้น ถ้ากองทัพไทยสอบสวนดำเนินการเรื่องนี้ จะไม่มีผลเสียใดๆ เลย ไม่ว่าด้านจิตวิทยาหรือด้านไหนๆ มีแต่ผลดีอย่างเดียว เริ่มตั้งแต่ว่ากองทัพจะได้แสดงให้เห็นปรากฏออกมา ทั้งความจริงของเรื่องราว และความจริงใจของกองทัพเอง

ส่วนพระมหาเถระผู้ปกครองคณะสงฆ์ หรือมหาเถรสมาคมนั้น ก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า ทั้งพระธรรมปิฎกก็พิจารณาตัวให้ตรวจสอบแล้ว และมหาเถรสมาคมท่านก็ไม่รับรู้ความเห็นของพระ ๒๙ รูปที่ถูกกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง หลอกให้เขียนส่งไป

ลงท้าย เรื่องทั้งหมดสรุปลงแล้ว ก็รวมกันเข้าเป็นการประกาศ/สารภาพการทำการเท็จทุจริต ของคน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง นี้เท่านั้นเอง

รบนอกแบบ คือใช้วิธีทุจริตทำร้ายท่าน และทำลายเกียรติของตัว

อนึ่ง หนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ” ที่ออกไปก่อนหน้านี้ ได้ชี้หรือปกเปลือกวิธีการในเรื่องเท็จของ ดร.เบญจ-บรรจง ชัดเจนพอแล้ว และนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ก็ไม่มีทางที่จะเถียง ดังนั้นในเอกสารของเขา จึงไม่กล้าพูดถึงเนื้อหาความในหนังสือนั้นเลย (ถ้าเขาจะเขียนถึง เขาจะต้องมีเวลาไปนั่งนอนคิดหาวิธีปิดเบือนต่อไป) จึงไม่จำเป็นต้องพิมพ์อนุสติถานี้ออกมาก็ได้

แต่ไหนๆ เขาก็แจกเอกสาร เล่มใหม่ของเขาส่งออกมาแล้ว ซึ่งเป็นเหมือนงานชิ้นเอกของเขา ก็จึงพิมพ์อนุสติถานี้เป็นของแถม ให้ประชาชนได้ความรู้กันเพิ่มขึ้นอีก

การพิมพ์หนังสือนี้ออกมา นอกจากเป็นการปฏิบัติตามพระพุทธโอวาทที่ให้บอกแจ้งเปิดเผยความจริงเมื่อมีคนกล่าวร้ายแล้ว ก็ต้องการให้ชาวพุทธรู้เท่าทันคนร้าย จะได้ช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนาไว้ได้ และเป็นการถือเอาประโยชน์จากสถานการณ์ร้าย ให้ประชาชนได้ธรรมได้ปัญญา

เป็นธรรมดาคนทุจริต เขาก็ต้องพยายามสุดความสามารถของเขา ที่จะทำการร้ายให้สำเร็จ เขาจึงใช้วิธีการชวนเชื่อแบบต่างๆ เช่นทำเอกสารให้ดูเป็นหลักเป็นฐาน ใช้ภาษาอังกฤษบ้าง ทำเลียนแบบวิชาการบ้าง

กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ก็ทำเป็นอั้งเอกสารโน้่นเอกสารนี้ ทำให้คนทั้ง แต่พอตรวจดูโดยละเอียด และสืบความไปตามลำดับ ก็รู้ว่า นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ “รบนอกแบบ” คือใช้วิธีหลอกลวง-เท็จ-ไม่สะอาด คือไม่จริงนั่นเอง

พอรู้ทันแล้ว คราวนี้จะกลายเป็นข่า เหมือน ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง นี้ ต่อไปก็จะกลายเป็นตัวตลก (ถ้าไม่มองในแง่เป็นคนน่ารังเกียจ)

นี่แหละ จึงได้มีคำเก่าของไทยที่ยังพูดกันว่า “ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน” คนที่ทำการคดอย่าง ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง อย่างนี้ ก็ทำได้ไม่นาน

น่าห่วงใยแต่ว่า ต่อไปภายหน้า เอกสารวิชาการหรือเอกสารราชการ แจกมาถึงญาติโยมชาวบ้าน แต่ญาติโยมชาวบ้านเคยผ่านเรื่อง ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง มาจนกลายเป็นดูถูกเอกสารแบบนี้เสียแล้ว พอเจอเอกสารวิชาการจริงเข้า ก็จะไม่หวั่นเหวอะ บอกว่า เอกสารเบญจ บารกุล มาอีกแล้ว เอกสารเสธ.บรรจง มาอีกแล้ว

หนังสือกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง มีศิลปะในการแต่งเรื่องเท็จ ด้อยกว่าหนังสือใช้ชื่อ ดร.เบญจ บารกุล ที่เขาเผยแพร่

ใน เอกสารประกอบการพิจารณาฯ ของเขา呢 พอเริ่มต้น นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง ก็สร้างความเท็จหลอกลวงทันที เขาบอกว่า ที่ชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ ของเขา เข้ามาดำเนินการเกี่ยวกับวัดพระธรรมกายนี้ เป็นเพราะเรื่องร่าง พ.ร.บ.อุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา แล้วก็บอกว่า พ.ร.บ.ที่ว่านี้ พระธรรมปิฎกได้ร่วมกับนายสัมพันธ์ ทองสมัคร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการพิจารณา (เจตนาของเขาคือจะให้เข้าใจว่าทั้งสองท่านนี้ได้ร่วมกันคิดขึ้น)

เรื่อง “ร่าง พ.ร.บ.อุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา” ที่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ. บรรจง สร้างความเท็จหลอกลวงขึ้นมา呢 เป็นตัวอย่างตื้นๆ ง่ายๆ ที่แสดงอาการว่าเขาหมดทางไป ก็เลยต้องพูดปดเอาดี๊ๆ โดยยอมตากหน้าทำเป็นไม่อายท่านผู้รู้เรื่องที่มีอยู่จำนวนมาก

อย่างไรก็ดี เมื่อเขายกเอามาพูดแล้ว พอดีเป็นเรื่องน่ารู้สำหรับชาวพุทธ จึงถือโอกาสเล่าเรื่องเพื่อเป็นการให้ความรู้แก่ประชาชน

เรื่องเท็จจริงที่คุณสัมพันธ์ ทองสมัคร เกี่ยวข้องสมัยเป็นรัฐมนตรี ศธ. นั้น เป็นการแก้ไข พ.ร.บ.คณะสงฆ์ ซึ่งเป็นเรื่องเก่าแก่ก่อนเรื่อง “ร่าง พ.ร.บ.อุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา” นานนักหนา (บางทีคุณสัมพันธ์ ทองสมัคร อาจจะไม่รู้จัก “ร่าง พ.ร.บ.อุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา” เสียด้วยซ้ำ?)

เรื่องมีว่า หลังจาก พรบ. คณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ออกมาใช้แล้วระยะหนึ่ง ก็ค่อยๆ มีผู้มองเห็นข้อบกพร่อง ต่อมาก็มีผู้เสนอให้แก้ไข แต่ถึงแม้จะได้มีการพยายามแก้ไขกันมายาวนาน ก็ไม่สำเร็จ เป็นเรื่องที่พยายามกันมานานก่อนสมัยคุณสัมพันธ์ ทองสมัคร

คุณสัมพันธ์ ทองสมัคร ตั้งแต่ครั้งเป็น รมช.ศธ. เมื่อทราบเรื่อง ก็ได้พยายามเดินหน้าเอาจริงเอาจังในการที่จะแก้ไข แต่ก็ไม่สำเร็จ โดยเฉพาะเมื่อครั้งเป็น รมช. นี้ คุณสัมพันธ์ ทองสมัคร ได้พูดว่าจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้ พระสงฆ์และท่านที่เคยผ่านเรื่องนี้มา ก็ได้พูดไว้เป็นตัวอย่าง ว่าไม่สำเร็จ ซึ่งก็ไม่สำเร็จจริงๆ

ต่อมาเมื่อได้เป็น รมว.ศธ. คุณสัมพันธ์ ทองสมัคร ก็พยายามอีก ถึงกับได้นิมนต์พระไปช่วยพิจารณาด้วย พระธรรมปิฎกก็ไป เจ้าคุณเทพดิลก วัดบวรฯ ก็ไป คือไปตามที่ทางการเขานิมนต์ แต่ก็ไม่สำเร็จอยู่นั่นเอง

จนกระทั่งเลยสมัยของคุณสัมพันธ์ ทองสมัคร มาแล้ว ถึง พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีการแก้ไข พรบ. คณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ นั้น โดยออกเป็น พรบ. คณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

พรบ. คณะสงฆ์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ นี้ แม้จะออกมาภายหลังก็ต้องยอมรับว่าเป็นผลสืบเนื่องจากความพยายามของคุณสัมพันธ์ ทองสมัคร ด้วย อย่างไรก็ตาม แม้จะได้แก้ไขบ้างแล้วอย่างนี้ หลายท่านก็ยังไม่พอใจ จึงมีการพยายามแก้ไขกันต่อมาอีก จนกระทั่งบัดนี้

แต่หลังจากที่เล่าไปแล้วนั้น พระธรรมปิฎกก็ไม่เอาใจใส่เรื่องนี้ เพราะว่าตอนนั้นเองก็ไม่ได้เอาใจใส่อยู่แล้วเพียงแต่ไปตามที่ทางราชการนิมนต์แต่ในระยะหลังนี้ ถึงแม้ราชการนิมนต์อีก ก็ไม่ไปแล้ว เพราะงานอื่นมีมาก และวัดก็อยู่ไกลออกไป

แม้กระนั้น เวลาเขาพยายามหาทางแก้ไขกัน (ซึ่งไม่ใช่ พ.ร.บ.อุปถัมภ์ฉบับนี้) เช่น ทางกรมการศาสนาพิจารณาคิดจะแก้ไข ก็นิมนต์พระธรรมปิฎก เช่นจะให้ไปร่วมประชุมต่างจังหวัด ตอนนั้นจำได้ว่า จนท.กรมการศาสนา คงจะเป็น ดร.อำนาจ บัวศิริ มาที่กุฎิ พระธรรมปิฎกก็ขอตัวไม่ไป ได้แต่พูดให้ความคิดเห็นใส่เทปไป

เรื่องของกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เป็นการสร้างความเท็จอย่างนี้แหละ คือจับเอาเค้านิดๆ หน่อยๆ ว่า มีเรื่องของคุณสัมพันธ์ ทองสมัคร กับ พ.ร.บ.คณะสงฆ์ ก็จับ

โน่นหนึ่นเอา พ.ร.บ.อุปถัมภ์ ใส่เข้าไป ว่าเป็นผู้ร่วมคิดร่วมทำอะไรกันไป แต่เมื่อเป็น
เรื่องเท็จ ความจริงก็ฟ้องออกมา เลยกกลายเป็นการประจานและทำลายตัวของเขาเอง

การใส่ร้ายหนังสือพุทธธรรม คือจุดอัปมงคลของ พอ. บรรจง

เป้าใหญ่ที่คน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง มุ่งจะ
ทำลายหรือจะทำให้คนเสื่อมความเชื่อถือ คือหนังสือ**พุทธธรรม** เขาจึงระดม
แต่งเรื่องเท็จเข้าใส่อย่างเต็มที่ หรืออย่างสุดความสามารถของเขา

แต่หนังสือ **ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ** ได้ชี้หรือเปิดโปงวิธีนั้นแต่ง
เรื่องเท็จของพวกเขาออกมาให้เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งไปแล้ว ทั้งในแง่เนื้อหาหลัก
ธรรม และในแง่ความเป็นมาของหนังสือ จนเขาไม่มีทางดินหนึ่ให้พ้นจากสถานะ
แห่งความเป็นคนโป้ปดหลอกลวง

อย่างเช่นในหนังสือเท็จเล่มก่อนๆ ที่กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เผยแพร่ เขาแสร้งทำ
เป็นรับรองว่า หนังสือ**พุทธธรรม**ที่กรมการศาสนาพิมพ์เมื่อปี ๒๕๒๖ กรมการ
ศาสนาได้ให้พระธรรมปิฎกเขียนขึ้น และกรมการศาสนาได้ตรวจสอบกับพระ
ไตรปิฎกและคัมภีร์ต่างๆ ถูกต้องแล้ว แต่พุทธธรรมที่พิมพ์ต่อมาคราวหลังไม่ถูกต้อง

พอเราบอกความจริงให้ชาวบ้านรู้ว่า หนังสือ**พุทธธรรม**เล่มนั้น พระธรรมปิฎก
เขียนนานแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๔ ก่อนกรมการศาสนาพิมพ์ตั้ง ๑๒ ปี กรมการ
ศาสนาเพียงแต่ขอเอามาพิมพ์ซ้ำโดยถ่ายรูปจากเล่มเก่าเท่านั้น กรมการศาสนาไม่ได้
ตรวจอะไร พอชาวบ้านรู้ชัดแล้ว จับเท็จเขาได้ กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ก็ไม่รู้จะ
ดินหนึ่ไปทางไหน คนทำการเท็จทุจริตนั้น เราใจเย็นๆ ดูให้ดี เขาเปิดทุจริตไม่อยู่

นอกจากนั้น เขาเอาข้อความจากหนังสือ**พุทธธรรม**มาตัดต่อ เพื่อให้คนเข้าใจผิด
ว่าหนังสือ**พุทธธรรม**ดิเตียนสมาธิ และลบหลู่พระพุทธเจ้า ปรากฏว่าข้อความที่เอามา
ตัดต่อตอนนั้น ก็มีในหนังสือ**พุทธธรรม**เล่มที่กรมการศาสนาพิมพ์ ที่เขายินยอม
ไปแล้วว่าถูกต้อง เลยกกลายเป็นการฟ้องหรือสำราพความทุจริตของตัวเอง

พ.อ.บรรจง ไชยลังกา พุดไว้ว่า เขาเรียนจบและสอนวิชาเสนาธิการทหาร
แสดงว่าเก่งมาก แต่เขาเอาความสามารถนั้นมาใช้ในทางทำการทุจริต บาปกรรม
ของเขานี้เป็นเรื่องที่แน่นอน ถึงเขาจะไม่ละอายแต่ไม่มีทางเถียงได้ ยิ่งพิสูจน์ก็ยิ่งชัด

เมื่อความเท็จทุจริตของเขาปรากฏออกมาแล้ว และเขาหมดทางไปอย่างที่ว่านั้น เขาก็ทำหนังสือเล่มใหม่ คือ **เอกสารประกอบการพิจารณา เพื่อขอสงฆ์** เล่มนี้ออกมา โดยหวังจะหลอกยืมมือพระเถระเจ้าคณะพระสังฆาธิการทั่วประเทศมาจัดการกับพระธรรมปิฎก โดยแอบอ้างชื่อมหาเถรสมาคม

แต่ยิ่งเขาทำการเท็จไป เขาก็ยิ่งประจานหรือสาธภาพกรรมทุจริตของตนเองออกมาชัดยิ่งขึ้น โดยเฉพาะใน**เอกสารประกอบการพิจารณา เพื่อขอสงฆ์** เล่มนี้ เขาก็ยังหาทางขึ้นเรื่องเท็จทำลายหนังสือ**พุทธธรรม** แม้ว่าการแต่งเรื่องเท็จของเขาคราวนี้ยังตื่นมาก แต่ก็ควรระวังหรือปอกเปลือกเขาออกมาดูกัน ชาวพุทธจะได้รู้ทันคนที่ทำลายพระพุทธานุภาพ และมองเห็นแนวทางรักษาพระพุทธานุภาพได้ดียิ่งขึ้น

พอ. บรรจง ยิ่งแต่งเรื่องเท็จ ชาวไทยยิ่งต้องได้ความรู้

เมื่อหมดทางไป นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ก็พูดเท็จแบบตื้นๆ ง่ายๆ ว่า พระธรรมปิฎกนี้ หนังสือพุทธธรรม “ในฉบับปรับปรุงนั้น บางส่วนลอกเลียนมาจากหนังสือพระไตรปิฎกฉบับชาวคริสต์ ของบาทหลวงกิริติ บุญเจือ และบางส่วนลอกเลียนมาจากตำราศาสนาสัมพันธ์ ของโดแนล สแวลเลอร์...” (เอกสารฯ หน้า ๑๓๓)

อย่างนี้แหละ นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง เมื่อจับโน้นชนนี้แต่งเรื่องเท็จไปมา ก็ยิ่งพาตัวไปเข้าทางตัน แล้วก็ถึงจุดอับจนหมดทางไป

ขอทบทวนให้ฟังเพื่อมองเรื่องได้ชัด อย่างที่ได้เล่าไว้ในหนังสือ **ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุดฯ** แล้วว่า เมื่อปี ๒๕๒๕ พวกเราชาวพุทธได้พบพฤติกรรมของผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์ในเมืองไทย ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นไปตามนโยบายใหม่ที่เรียกว่า Dialogue ซึ่งเขาแปลว่า ศาสนสัมพันธ์ อันเป็นผลจากการประชุมใหญ่ว่าติกันครั้งที่ ๒

ตามนโยบาย Dialogue นี้ ทางคริสต์ใช้วิธีรวบรัดกลมกลืนและครอบเหวี่ยงกับจะให้พระพุทธานุภาพเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาคริสต์

เมื่อพบอย่างนี้ พวกเราชาวพุทธก็ได้เคลื่อนไหวบอกกล่าวปลุกชาวพุทธให้รู้ตัวทันไว้ และระหว่างนั้นเองเราก็ได้พบหนังสือเล่มหนึ่งของ **ดร.กิริติ บุญเจือ** ที่ชื่อว่า**พระไตรปิฎกฉบับชาวคริสต์** นี้แหละ ซึ่งพวกเราชาวพุทธสงสัยว่าน่าจะเป็นงานที่สืบเนื่องจากการประชุมใหญ่ว่าติกันครั้งที่ ๒ นั้น

เพราะฉะนั้น พวกเราชาวพุทธที่ผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นจึงรู้จักหนังสือของ ดร. กิริติ บุญเจือ เล่มที่ว่านั้นพอสมควร เมื่อนายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ซึ่งที่จริงไม่ได้รู้เนื้อหาสาระอะไรของหนังสือเล่มนั้น แล้วก็ไม่ได้มีความรู้อะไรที่เป็นหลักเป็นฐานในพระพุทธศาสนา และแทบจะไม่ได้รู้จักหนังสือพุทธธรรมเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่คงจะมีใครให้ช่วยเล่าร้ายทำนุผู้อื่น ก็พูดโมเมสาตๆ ไป เมื่อเขามาโมเมตรงจุดนี้ ก็เลยถึงคราวเคราะห์ ยิ่งเป็นการประจานหรือสาธารณพมพทุจริตของตัวเอง

หนังสือ**พุทธธรรม**นั้น ท่านที่อ่าน หรือใช้ค้นคว้ากันอยู่ รู้กันดีว่ามีลักษณะเป็นพิเศษของตน โดยเฉพาะการเน้นหลักฐานจากพระไตรปิฎกและคัมภีร์พุทธศาสนา แต่คนอย่างกลุ่มพวก พ.อ.บรรจงนี้ ไม่รู้ธรรม ไม่รู้คัมภีร์ ที่จะมาวินิจฉัยอะไรได้ เพียงแต่ทำทุจริตไปเรื่อยๆ ที่จริงไม่ต้องเสียเวลาชี้ความทุจริตของเขาอีก แต่ไม่เป็นไร ยิ่งชี้ก็จะได้ยิ่งชัด และชาวพุทธก็จะยิ่งได้ความรู้

หนังสือที่ชื่อว่า**พระไตรปิฎกฉบับชาวคริสต์** ของ ดร.กิริติ บุญเจือ นั้น มีชื่อในวงเล็บต่ออีกว่า (สีหนาทรรค มูลปัญญาสภ มัชฌิมนิคาย) หมายความว่า หนังสือนี้ทั้งเล่ม พูดถึงพระไตรปิฎก เฉพาะตอนหนึ่งตอนเดียวของเล่มที่ ๑๒ เพียงประมาณ ๑ ใน ๕ ส่วนของพระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๒ นั้น เท่านั้น

พระไตรปิฎกมีทั้งหมด ๔๕ เล่ม ยาวกว่า ๒๒,๐๐๐ หน้า หนังสือของ ดร. กิริติ บุญเจือ ยกเอาเรื่องราวในพระไตรปิฎกไม่ถึง ๑ เล่ม เพียง ๑๑๙ หน้า มาพยายามอธิบาย (พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๒ เล่มเดียวก็ยาวถึง ๖๐๙ หน้า)

แต่หนังสือ**พุทธธรรม** อธิบายธรรมทั่วไปหมด อ้างอิงหลักฐานในพระไตรปิฎกแทบทุกเล่ม ทั้งพระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก และพระอภิธรรมปิฎก กว้างขวางกว่ามากมาย เทียบกันไม่ได้เลย

หนังสือ**พุทธธรรม** ฉบับปรับปรุงนั้น ยาวถึง ๑,๑๔๕ หน้า และแต่ละหน้า ตัวหนังสือเล็กๆ อัดค่อนข้างแน่น

แต่หนังสือ**พระไตรปิฎกฉบับชาวคริสต์** ของ ดร.กิริติ บุญเจือ ยาวทั้งหมด แค่ ๑๔๙ หน้าเท่านั้นเอง และหน้าหนึ่งๆ มีไม่กี่บรรทัด ถ้าเทียบกับหน้าหนังสือพุทธธรรม ก็ได้ไม่เกิน ๕๐ หน้า

หนังสือ**พุทธธรรม** ใหญ่กว่าหนังสือ**พระไตรปิฎกฉบับชาวคริสต์** ของ ดร.กิริติ

บุญเจือ คงไม่น้อยกว่า ๒๐ เท่า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ก็จะเกณฑ์ให้หนังสือพุทธธรรมคัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ นายทหารทุจริตพวก พ.อ. บรรจง พุดไปแล้วก็เลยกลายเป็นการประกาศความเท็จทุจริตของตัวเอง

ที่หนักกว่านั้นอีก ก็คือ หนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ พิมพ์ใน พ.ศ. ๒๕๒๔ แต่หนังสือพุทธธรรม ฉบับเดิมพิมพ์ออกมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๔ คือก่อนหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ ตั้ง ๑๐ ปี หนังสือพุทธธรรม ฉบับปรับปรุง ก็ขยายออกไปจากพุทธธรรม ฉบับเดิมนั้นนั่นเองและพิมพ์เสร็จในปี ๒๕๒๕

หนังสือใหญ่ตัวยิบหนานเป็นพันหน้าอย่างพุทธธรรม ต้องใช้เวลาจัดต้นฉบับและเข้าพิมพ์ในโรงพิมพ์เป็นปีๆ แต่หนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ มีเนื้อเทียบแล้วนิดหน่อย ไม่ต้องเข้าโรงพิมพ์ก็ย้งได้ ใช้เวลาพิมพ์ไม่เท่าไรก็เสร็จ เนื้อหนังสือพุทธธรรม ฉบับปรับปรุงนั้นจึงต้องเสร็จก่อนหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ

การที่นายทหารทุจริตพวก พ.อ. บรรจง เกณฑ์ให้หนังสือพุทธธรรมคัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ จึงเป็นการพุดเท็จเรื่อยเปื่อยของคนทั้งหมดทางไป

ไม่ว่าหนังสือพุทธธรรมจะไปคัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ ก่อนเกิดได้อย่างไร

พอ. บรรจง ถึงจะหมดทางไป

ก็ไม่ควรเอาสถาบันทหารไทยมาเหยียบย่ำ

ยังมีข้อที่หนักยิ่งกว่านั้น ดร.กิริติ บุญเจือ แม้จะได้เข้ามาค้นคว้าเรื่องคัมภีร์พระพุทธานุสาสนาไปบ้าง แต่ก็ยังไม่ชำนาญพอ เช่น ยังไม่รู้ธรรมเนียมการเรียกการอ้างชื่อคัมภีร์พระพุทธานุสาสนา และเรียกชื่อคัมภีร์ผิดๆ ง่ายๆ อย่างในหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ นั้น หน้า ๒๒ เขียนว่า “อรรถกถาคัมภีร์ปปัญจสูทนีเย”

คัมภีร์ชื่อว่า ปปัญจสูทนีเย ไม่มีเลย มีแต่ ปปัญจสูทนี และในการอ้างอิงก็ จะไม่มีการพุดว่า “อรรถกถาคัมภีร์ปปัญจสูทนีเย” เพราะจะทำให้เข้าใจสับสน คนที่อยู่ในวงการศึกษาพระพุทธานุสาสนาจริงๆ จะไม่มีความผิดพลาดอย่างนี้ และถ้ามาเจอข้อความอย่างนี้ก็จะสะดุด ผิดสังเกตมากๆ

ที่นี่ยังไม่ได้พุดถึงคำพระง่ายๆ อย่าง *บิณฑบาต* *กุศลกรรมบถ* ที่หนังสือ

ของ ดร.กิริติ บุญเจือ เขียนผิดเป็น *บิณฑบาตร* กุศลกรรมบท

แล้วอย่างนี้ เรื่องอะไรหนังสือ*พุทธธรรม* จะไปคัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ

อย่างไรก็ตาม ดร.กิริติ บุญเจือ ถึงแม้จะไม่ชำนาญอย่างนี้ ก็แน่นอนว่ายังมีความรู้เรื่องคัมภีร์พระพุทธศาสนา มากกว่านายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง เป็นอันมาก แล้วนายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง นี่จะไปมีภูมิอะไรที่จะมาพูดอวดรู้ว่าหนังสือ*พุทธธรรม* ไปคัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ นอกจากจะเป็นเพราะมัวแต่คิดมั่วร้ายด้วยอกุศลเจตนาจนถูกโมหะครอบงำ แล้วก็พูดเท็จเองง่ายๆ จนกลายเป็นเรื่องขำขันน่าหัวเราะ

ที่เขาว่าหนังสือ*พุทธธรรม* ไปคัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ นั้น ถ้าเปรียบเทียบแบบหยอกล้อว่า นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง ไปเรียนวิชาเสนาธิการจากพลทหารหัดใหม่ พ.อ.บรรจง ก็คงไม่ยอมรับ

ไม่ใช่แค่นี้ ยังอีก นายทหารทุจริตพวก พ.อ.บรรจง หลอกชาวบ้านว่า หนังสือ*พุทธธรรม* คัดลอกหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ ซึ่งเป็นหนังสือของคริสต์ ลองดูคำสอนในหนังสือ*พุทธธรรม* ว่าจะไปกันได้ไหมกับหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ หรือแม้แต่นักศาสนาคริสต์ทั้งหมด

ยกตัวอย่างง่ายๆ ใครๆ ก็รู้ว่า ศาสนาคริสต์สอนว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้บันดาลทุกสิ่งทุกอย่าง แต่หนังสือ*พุทธธรรม* กล่าวถึงหลักพระพุทธศาสนาว่า ลัทธิที่ถือว่าบุคคลจะได้สุขได้ทุกข์เป็นเพราะการบันดาลของพระผู้เป็นเจ้านั้น เป็นมิจฉาทิฎฐิอย่างหนึ่ง ในลัทธิเตียรณีย์ ๓ อย่าง

อันนี้จะคัดมาจากหนังสือของ ดร.กิริติ บุญเจือ ซึ่งเป็นหนังสือของคริสต์ มีทางเป็นไปได้ไหม ลองไปตรวจสอบดู

เรื่องลัทธิมิจฉาทิฎฐิ ๓ นี้ มีในพระไตรปิฎก ทั้งในพระสูตร และพระอภิธรรม แม้แต่ชาวพุทธเองก็ไม่ได้ใส่ใจ และไม่ได้เอามาบอกมาสอนกัน ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๑๔ พระธรรมปิฎกเขียนหนังสือ*พุทธธรรม* ได้นำพุทธพจน์ตรงนี้มาลงด้วยเป็นการนำมาเผยแพร่ และทำสืบเนื่องมาตลอด มีทั้งใน*พุทธธรรม ฉบับเติมเล่มเล็ก* (หน้า ๙๕-๙๖) และเล่มใหญ่ฉบับปรับปรุงขยายความ (หน้า ๙๐๗)

ควรจะให้ พ.อ.บรรจง ถ้าเป็นชาวพุทธจริง ก็ช่วยนำพุทธพจน์นี้ไปเผยแพร่ด้วย จะได้ช่วยประเทศชาติสังคม และช่วยงานเผยแผ่พระพุทธศาสนา

น่าจะยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อนายทหารทุจจริตพวก พ.อ.บรรจง พูดเรื่อยเปื่อยต่อไปอีกว่า “...และบางส่วนลอกเลียนมาจากตำราศาสนาัมพันธ์ ของโดแนล สแวลเลอร์...” ที่ว่า โดแนล สแวลเลอร์ นั้น เขาคงหมายถึง ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์

นายทหารทุจจริตพวก พ.อ.บรรจง คงจะรู้จัก ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์ อย่างมากกระมัง จึงรู้ว่าเขาแต่งตำราอะไรๆ แต่พระธรรมปิฎกยังไม่รู้เลยว่ามีตำราศาสนาัมพันธ์ของ ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์

นอกจากนั้น เท่าที่รู้จักไม่เห็นว่ ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์ ได้เคยแต่งหนังสือภาษาไทย มีแต่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ และบางทีก็แปลหนังสือภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

ยิ่งกว่านี้ หนังสือทั้งหลายของ ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์ ก็เคยเห็นแต่เล่มขนาดเล็กๆ ย่อมๆ อีกทั้งเนื้อหาที่คนละเรื่องคนละแนวกับ **พุทธธรรม** ยังมองไม่เห็นทางว่าหนังสือ **พุทธธรรม** จะไปคัดลอกหนังสืออะไรของ ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์ ได้อย่างไร

ทางที่ดี เพื่อแสดงว่าไม่ได้ทุจริตและไม่ได้ประสาหลอนหันเพื่อนไป นายทหารทุจจริตพวก พ.อ.บรรจง น่าจะเอา **ตำราศาสนาัมพันธ์** ของ ดร. โดแนลด์ สแวลเลอร์ มาให้พวกเราชาวพุทธดู แล้วจะได้รู้ว่าหนังสือ **พุทธธรรม** คัดลอกตรงนี้ๆ

น่าเสียดายที่นายทหารพวก พ.อ.บรรจง มาทำการเท็จทุจริตอย่างนี้เสีย มิฉะนั้นวิชาการที่เขาได้เรียนมา ก็คงจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติได้ตามสมควร

นายทหารทุจจริตพวก พ.อ.บรรจง ยังพูดอีกด้วยว่า ในหนังสือ **พุทธธรรม** นั้น “...จะเห็นได้ว่าบางคำไม่มีรากศัพท์ทางภาษาบาลี เช่น “กระบวนการเสพสเวยโลก” “กระบวนการรับรู้บริสุทธิ์”...” ตรงนี้เขาว่าเหมือน(คือว่าตามหรือลอก)หนังสือที่ใช้ชื่อว่า ดร. เบญจ บาระกุล

เรื่องนี้จะไม่ชี้วิธีเท็จทุจริตของนายทหารทุจจริตพวก พ.อ.บรรจง ไว้ที่นี่ให้ผู้อ่านต้องเสียเวลาอ่านเพิ่ม ผู้ที่สนใจ ขอให้ไปอ่านในหนังสือ “**เปิดหน้ากากธรรมกายลากไส้ดร. เบญจ**” ที่เขียนโดย นาวาเอกทองย้อย แสงสินชัย ซึ่งได้ปกเบล็อกวิธีหลอกลวงของคนกลุ่มนี้ในด้านหลักพระธรรมวินัยไว้ชัดเจนแล้ว ไม่ต้องพูดอีกที่นี่

ที่ใครว่าพระเจ้าเป็นอนัตตา คริสต์ไม่เอาด้วยหรอก คริสต์ตัวจริง คือที่วานิพพานเป็นอัตตา

ใน เอกสารประกอบบทพิจารณาฯ ของเขาฉบับนี้ หน้า ๕๐ นายทหาร
พุทธิกกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ได้นำเอา คล้ายๆ เป็นภาพตัดปะหนังสือถ้ายามา มี
ข้อความว่า “นิพพานคือดินแดนของพระเจ้าองค์เดียว ซึ่งเป็นอนัตตา” (มีตรา
ประทับของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คงจะเป็นของห้องสมุด)

อันนี้ คือข้อมูลที่กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เขามาแสดง เพื่อจะให้คนเข้าใจผิด
คิดว่าพระพุทธศาสนาสอนว่านิพพานเป็นอัตตา และให้หลงไปว่าทางฝ่ายคริสต์
มาบอกว่านิพพานเป็นอนัตตา แต่ที่จริงคริสต์ไม่ได้ว่าอย่างนี้หรอก

อันนี้เป็นการที่กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ถูกอำพราง หรือไม่ก็เป็นการอำพราง
ของกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ซึ่งเรื่องจริงนั้นตรงข้ามกับที่เขาว่า

มีเอกสารตัวจริงซึ่งแสดงเป้าหมายที่แท้ของคริสต์ กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง อาจจะ
ได้ไป แต่ชักยักไว้ หรืออาจจะไม่ได้ เพราะไม่ได้อยู่ในวงการที่รู้เรื่องจริง จึงได้แค่
เอกสารปลายแถว (คือได้เอกสารที่เหลือยู่กระเสี้ยนกระสาจากที่ชาวพุทธแจกกัน
เมื่อ ๑๔ ปีก่อนโน้น) ถ้าได้ไปแล้วเขาก็เจตนาปกปิดไว้ ไม่ให้ประชาชนรู้ความจริง

เอกสารตัวจริงที่บอกเป้าหมายที่แท้ของคาทอลิกนั้น ก็มีทั้งในหนังสือของ ดร.
กิริติ บุญเจือ และในวารสาร **แสงธรรมปริทัศน์** สมัย พ.ศ. ๒๕๒๕ นั้นแหละ ในระยะมี
เรื่องที่ชาวพุทธเรารู้ขึ้นมาเคลื่อนไหว บอกกล่าวกันให้รู้การกระทำของบาทหลวง
เป็นต้น ตามนโยบายของการประชุมใหญ่วาติกันที่ ๒ (Vatican Council II)

ทางคริสต์ที่เขาพยายามกลมกลืนหรือจะครอบพระพุทธศาสนานั้น ในเรื่อง
พระนิพพาน เขาทำ ๒ วิธี คือ

๑. เขาพยายามทำให้นิพพานเป็นอัตตา เหมือนพรัหมณ์ของพราหมณ์หรือฮินดู
๒. เขาพยายามพูดให้เห็นเป็นว่า พระพุทธศาสนาสอนได้แค่อนัตตา แต่
คริสต์ไปถึงอัตตาที่เหนือกว่านั้น

วิธีที่ ๑. จะเห็นตัวอย่างได้ในหนังสือชื่อ **ปรัชญาอินเดียฯ** ของ ดร. กิริติ บุญเจือ
ดังข้อความ (หน้า ๑๐๑) ว่า “พรัหมณ์ ภาวะที่เป็นอัตตาใหญ่ครอบคลุมอัตตาย่อยทั้ง

หลาย... สวรรค์ (ของคริสต์ศาสนา) จึงน่าจะเป็นเรื่องเดียวกันกับนิพพานและพรหมัน...”

วิธีที่ ๒. ดูได้ในวารสาร **แสงธรรมปริทัศน์** ซึ่งมีหน้าหรือคอลัมน์ที่ไว้ด้วย “แนวการอธิบายคริสต์ศาสนาแก่ชาวพุทธ โดยใช้ศัพท์และหลักธรรมของพุทธศาสนา”

คราวหนึ่งเขาก็ยกเรื่องอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ขึ้นมาบอกว่า ของคริสต์ก็มีแต่เสร็จแล้ว คริสต์พูดไปๆ บอกว่า อนิจจัง คริสต์ก็สอน ทุกขัง คริสต์ก็สอน อนัตตา คริสต์ก็สอน แต่ของคริสต์นั้นเหนืออนัตตามีอัตตา อัตตานั้นเป็นสูงสุด

อย่างในนิตยสารของโบสถ์นักบุญยอแซฟ อ.บ้านโป่ง จราชบุรี ฉบับที่ ๘๗๓-๘๘๓, ๗ ก.ย.-๑๖ พ.ย. ๒๕๒๓ ก็มี ดังที่เขาเขียนว่า “พระเจ้าทรงใช้พระธรรมสร้างทุกสิ่ง...พระธรรมนั้นมาเกิดเป็นมนุษย์แท้ (หมายถึงพระเยซู) ...พระธรรมองค์นี้จึงสุข อัตตา มาเกิดเป็นมนุษย์ซึ่งอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพื่อมนุษย์จะได้รับสภาพนิจจัง สุข อัตตา จากพระธรรม พระธรรม (คือพระเยซู) เป็นบุตรองค์เดียวของพระเจ้า..อัตตาใหม่ที่ไดรับนี้พ้นจากบาป...เมื่อคริสตชนถึงแก่ความตาย อนัตตาก็สูญสิ้นไป เหลือแต่อัตตาในโลกุตตระ ซึ่งเป็นนิจจังและสุขอย่างสมบูรณ์...”

นี่แหละคือลัทธิของคริสต์ที่แท้จริง สอนให้ถืออัตตาอย่างนี้ เพราะคริสต์ถึงอย่างไรก็เป็นลัทธิแบบเดียวกับพรหมันหรือปรมัตมน์ เขายอมรับอนัตตาไม่ได้หรอก เขานับถืออัตตาคืออาตมน์ใหญ่ อัตตาสูงสุด เขาจะต้องถือว่าเขามีอัตตาซึ่งเป็นลัทธิที่ตรงข้ามกับพุทธศาสนา

ใครที่พยายามเอานิพพานเป็นอัตตา ก็เห็นได้ชัดเลยว่าเข้าแนวเดียวกับศาสนาคริสต์ นี่แหละจะให้เชื่อว่ากลุ่มพวก พ.อ.บรรจง มีความจริงใจได้อย่างไร มีแต่จะต้องถามว่า พวกเขาทำการเท็จทุจริตนี้ทำไม ถ้าไม่ใช่เพื่อทำลายพระพุทธศาสนา และจะไม่ให้เราชาวพุทธมีสิทธิสงสัยได้อย่างไรว่า นายทหารทุจริตกลุ่มพวกนี้ทำงานสนองนโยบายของศาสนาอื่นหรือไม่

นี่แหละที่เขาเอานโยบายवादิกัณฑ์ ๒ มาใช้ ขอให้ไปอ่านกันให้ได้ตัวจริง ควรจะต้องพิสูจน์ให้ชัด

พิสูจน์ความเป็นทหารหาญ ว่าจะเป็นผู้กล้าหาญจริงหรือไม่ ถ้ากล้าจริง เมื่อผิดก็ต้องยอมรับว่าผิด แล้วแก้ไขตัว เพื่อค้ำจุนศีลของตนเองก็ตาม เพื่อเกียรติภูมิของสถาบันกองทัพไทยก็ตาม และเพื่อเห็นแก่ประเทศชาติและพระศาสนาก็ตาม

จับโน้นชนนี้โยงมาโยงไป จะทำลายธรรมที่เป็นหลักแกนใน เลกกลายเป็นประจักษ์ตัวว่าเป็นคนนอกศาสนา

นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ทำร้ายใส่ความทั้งหมดนี้ เป้าหมายใหญ่อยู่ที่จะทำลายความเชื่อถือต่อหนังสือ**พุทธธรรม**

การที่จะใส่ร้ายเนื้อความของหนังสือ**พุทธธรรม** คนใส่ร้ายจะต้องมีความรู้เรื่องธรรมะและพระไตรปิฎกสักหน่อย แต่เพราะคน/นายทหารทุจริตกลุ่มพวก ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง ขาดความรู้ธรรม ไม่รู้คัมภีร์ และคนที่ช่วยเหลือหรือบงการในการทำเรื่องก็รู้ครึ่งกลางๆ เมื่อทำไปจึงไม่แนบเนียน ถูกจับเท็จได้ง่าย

แต่คนกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ยังหาทางใส่ร้ายด้วยวิธีอื่นอีก โดยเฉพาะวิธีที่ง่ายกว่านั้นอย่างหนึ่ง คือ จับคนโน้นคนนี้กลุ่มโน้นกลุ่มนี้ที่เขาคิดเอาเองว่าไม่ดี หรือที่เขาใส่ร้ายว่าไม่ดี เอาขึ้นมาตั้ง เมื่อคนนั้นกลุ่มนั้นเคยผ่านพบหรือเกี่ยวข้องได้นิมนต์พระธรรมปิฎกไปในงานของเขา เช่นไปเทศน์ ไปเป็นที่ปรึกษา หรือเขาเอาไปพูดถึง ก็จับเอามาโยงและขยายเรื่อง เพื่อให้เห็นว่าพระธรรมปิฎกร่วมงานร่วมการกับคนนั้นพวกนั้นและจะต้องเป็นอย่างนั้นๆ

เหมือนกับกล่าวหาว่าท่านเจ้าคณะองค์นี้ เคยรับนิมนต์ไปฉันเพลที่บ้านเก่าแก่คนนั้น เพราะฉะนั้นท่านก็ค้ายาบ้า เพราะต่อมาตำรวจจับได้ว่าเจ้าแก่คนนั้นค้ายาบ้า หรือกล่าวหาว่าท่านเจ้าอาวาสวัดนี้เล่นการพนัน เพราะคนที่ถูกจับเล่นการพนันที่ในตลาดคนหนึ่งเป็นญาติโยมที่เคยมาทำบุญที่วัดของท่าน

คนหรือกลุ่มคนที่พวก พ.อ.บรรจง เอามาพ่วงมาโยง ที่เขว่าเป็นคนไม่ดีนั้น ถึงแม้เราจะไม่สามารถไปรับรองได้ทุกคน เพราะเราก็ไม่ได้รู้จักทั่วทั้งหมด แต่ก็พูดได้ว่าส่วนใหญ่หรือแทบทั้งหมดนั้นเป็นคนดี จริงอยู่ บางคนก็รู้จักตามปกติว่าดี อาจจะมีบางด้านของเขาที่ไม่ดี ก็เป็นไปได้ แต่เราก็ไม่มีหน้าที่อะไร ที่จะไปตามสืบหรือจะต้องรับประกันใคร ก็เป็นเรื่องของเขา ที่ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพระธรรมปิฎก แต่ที่แน่ๆ ก็คือไม่ปรากฏว่าคนเหล่านั้นได้ทำการเท็จทุจริตที่จะเอามายืนยันได้แน่นอนชัดเจนเหมือนอย่างที่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ได้ทำอยู่อย่างโจ่งแจ้งนี้

อย่างไรก็ตาม ข้อที่พูดมานั้นยังเป็นเพียงเรื่องปลุกย่อย ไม่ใช่เหตุผลใหญ่ ชาวพุทธ

ย่อมรู้ว่า สำหรับพระสงฆ์ การที่จะดูความถูก-ผิด ต้องใช้หลักพระธรรมวินัย

เมื่อเราดูตามหลักพระธรรมวินัย ก็เห็นได้ว่า การกระทำของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ตรงนี้ แสดงว่าเขาไม่รู้เรื่องพระธรรมวินัย และไม่รู้จักธรรมเนียมหรือวิธีชีวิตของพระสงฆ์ เมื่อเขาไม่รู้เรื่องอย่างนี้ ก็เป็นการฟ้องหรือประจานตัวเองว่า เขาคงจะต้องมีใช้เป็นชาวพุทธ

พระสงฆ์มีเพศต่างจากคฤหัสถ์ และหลักพระธรรมวินัยทำให้พระสงฆ์มีชีวิตความเป็นอยู่แตกต่างจากญาติโยมชาวบ้าน ความสัมพันธ์ของพระสงฆ์กับคฤหัสถ์ก็ไม่เหมือนความสัมพันธ์ระหว่างคนทั่วไป

ถ้าพระถือธรรมะเป็นใหญ่ เคารพพระวินัย จะพบใครก็มีแต่ดี

ความสัมพันธ์ของพระสงฆ์กับคฤหัสถ์ตามพระธรรมวินัยนั้น มีหลักสำคัญที่ชาวพุทธจะต้องทราบ ๓ อย่าง คือ

๑. **พระสงฆ์ถือธรรมเป็นใหญ่ เคารพธรรมสูงสุด** เมื่อพระสงฆ์ตั้งตนอยู่ในหลักการนี้ ก็ทำให้ท่านไปพบปะเกี่ยวข้องกับใครก็ได้ ไม่ต้องพูดถึงคนดี ๆ แม้แต่คนที่ร้ายที่สุด พระสงฆ์ก็พบปะไปหาได้ ไม่ว่าคนสูงคนต่ำ ไม่ว่าพาลหรือบัณฑิต ใครจะเป็นอยู่หรือประพฤติตัวอย่างไร ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าเขาจะชักพาพระสงฆ์ให้เขวออกไปไม่ได้ เพราะท่านตั้งตนมั่นยืนหยัดอยู่ในธรรม และท่านมุ่งจะไปนำคนเหล่านั้นเข้าสู่ธรรม

เรื่องนี้พระสงฆ์ดำเนินตามพระพุทธจริยาวัตร จะเห็นว่าพระพุทธเจ้าเสด็จไปหาโจรใหญ่อย่างองคุลิมาลก็ได้ พระสงฆ์ครั้งพุทธกาลออกไปบิณฑบาต บางทีก็แวะสนทนากับพวกเดียรฉายในสำนักของเขา ตราบใดที่พระสงฆ์ยังตั้งตนมั่นอยู่ในหลักที่ว่าตัวท่านยึดอยู่ในธรรม และมุ่งจะนำธรรมไปให้เขา ท่านก็ไปได้ทั่ว

๒. **พระสงฆ์ไม่คลุกคลีกับคฤหัสถ์** พระสงฆ์ถือหลักเว้นจาก “คิริหิสังสัคคะ” คือการคลุกคลีกับคฤหัสถ์ ถึงแม้ว่าท่านจะพบปะใกล้ชิดแสดงธรรมมีน้ำใจจนกระทั่งอนุเคราะห์แก่ทุกคนอย่างไม่มีการแบ่งแยกใดๆ แต่ท่านก็จะไม่คลุกคลีมีว่สุมกับใครๆ เช่น ไม่ไปร่วมสนุกสนานบันเทิงกับเขา ไม่เข้าไปยุ่งยামยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจการงานของเขา ไม่ไปรุ่มรวยในการบ้านการเมืองหรือเป็นเจ้าก็เจ้าการในเรื่องราวของคฤหัสถ์

๓. **พระสงฆ์อนุวัตรตามกฎหมายบ้านเมือง** กฎหมายต่างๆ ที่ทางการบ้าน

เมืองบัญญัติจัดตั้งไว้เพื่อความดีงามสงบเรียบร้อยของสังคมประเทศชาติ พระสงฆ์ไปอยู่ในดินแดนแคว้นใด ก็อนุวัตตามหรือช่วยรักษาภกติกากฎและกฎหมายของดินแดนถิ่นแคว้นประเทศนั้นด้วย โดยมีให้ขัดต่อพระธรรมวินัย

ข้อ ๑. เป็นหลักใหญ่ เป็นอุดมคติของพระสงฆ์ เมื่อพระสงฆ์มุ่งมั่นปฏิบัติตามหลักข้อ ๑. นี้ โดยมีความประพฤติตามหลักข้อ ๒. และ ๓. เป็นเครื่องสนับสนุน ก็จะทำให้ท่านทั้งตั้งตนอยู่ในธรรมด้วยตนเอง และนำธรรมไปให้แก่ประชาชน หรือยังพหูชนให้ตั้งอยู่ในกุศลธรรมได้สำเร็จ

คุณค่าสำคัญของพระพุทธศาสนา และงานของพระสงฆ์ อยู่ตรงนี้ คือ การประดิษฐานประชาชนไว้ในกัลยาณธรรม การยังประชาชนให้ตั้งอยู่ในกุศลธรรม สมตามพระดำรัสของพระเจ้าปเสนทิโกศล ที่กราบทูลพระพุทธเจ้า ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระสงฆ์กับประชาชนอย่างชัดเจน ดังนี้ (อง.ทสก. ๒๔/๓๐/๓๐)

ครั้งนั้นแล พระเจ้าปเสนทิโกศลเสด็จเข้าสู่พระวิหาร ชบพระเศียรลง ที่พระยุคลบาทของพระผู้มีพระภาค ทรงจุมพิตพระบาทของพระผู้มีพระภาคด้วยพระโอษฐ์ ทรงนวดด้วยพระหัตถ์ทั้งสอง และทรงประกาศพระนามว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันคือพระเจ้าปเสนทิโกศล หม่อมฉันคือพระเจ้าปเสนทิโกศล

พระผู้มีพระภาคตรัสถามว่า มหาบพิตรทรงเห็นอำนาจประโยชน์อะไร จึงทรงทำความนบนอบอย่างยิ่ง ถวายความนับถืออันประกอบด้วยความรักถึงเพียงนี้ ในสรีระนี้

พระเจ้าปเสนทิโกศลกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันสำนึกถึงความกตัญญูคุณเวทิจึงทำความนบนอบอย่างยิ่ง ถวายความนับถืออันประกอบด้วยความรักถึงเพียงนี้ ในพระผู้มีพระภาค

เพราะพระผู้มีพระภาคทรงปฏิบัติเพื่อประโยชน์แก่พหูชน เพื่อความสุขของพหูชน เพื่อเกื้อกูลแก่พหูชน ทรงยังพหูชนให้ตั้งอยู่ในอริยธรรม คือ ความเป็นผู้มีกัลยาณธรรม ความเป็นผู้มีกุศลธรรม...

ความในโกศลสูตรนี้ ชาวพุทธจะต้องยึดถือไว้เป็นหลักการใหญ่ในการปฏิบัติหน้าที่

ของพระสงฆ์ตามพระพุทธจริยา และในความสัมพันธ์ระหว่างพระสงฆ์กับประชาชน
สรุปว่า พระสงฆ์ถือธรรมเป็นใหญ่ อยู่ในแบบแผนแห่งพระวินัย และเอื้อ
เพื่อต่อกฎหมายบ้านเมือง

จะรักษาพระศาสนา ต้องชูธรรมสู่หน้าเขา

ไม่ใช่เอาแต่หลบหน้ารักษาดัว

จำได้เลยว่า พระท่านจะไม่ไหนพบใคร ไม่เฉพาะคนดี แม้แต่คนที่เลวร้ายแค่ไหนก็ได้ ถ้าท่านอยู่กับธรรม ไม่ทำผิดวินัยและกฎหมาย และนำธรรมไปให้เขาได้ หรือดึงเขาเข้ามาหาธรรมได้ นั่นคือท่านทำหน้าที่ของพระ ที่จะต้องอนุโมทนา

จึงเป็นธรรมดาของพระ ที่ท่านจะรับนิมนต์ไปในงานทำบุญบ้าง งานพุดจาแสดงธรรมบ้าง ไปเทศน์ตั้งแต่งานศพคนดี จนถึงงานศพโจร หรืออย่างทีพระธรรมปิฎกเคยไปเทศน์ในคุก ซึ่งมีทั้งนักโทษคดีฆ่าคน โทษลักขโมย พระที่ไปเทศน์ก็ไม่ได้กลายเป็นคนลักขโมย หรือเป็นคนฆ่าคนไปด้วย

ย้อนไปยุคสามสิบกว่าปีก่อนโน้น ที่นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ยกขึ้นมาเป็นค้ำแต่เรื่องทำร้ายใส่ความนั้น สมัยนั้นเป็นยุคหัวเลี้ยวหัวต่อ มีความอ่อนไหวมาก มีคนรุ่นใหม่ที่หัวคิดแปลกๆ เรายังรู้ไม่ได้ว่าสังคมจะไปทางไหนแน่ แต่เราจะต้องรักษาพระศาสนา ให้คนมีความเห็นความเข้าใจที่ถูกต้อง พระต้องไม่หลบไม่ถอย

ก็เหมือนสมัยนี้แหละ มีพวกทำอะไรวิปริต เราต้องชี้แจง เราไม่ได้ทำร้ายเขา เมื่อเขามีการพุดกัน มีนักเรียน-นักศึกษา คนหัวใหม่ ไม่ว่าจะเป็นชาวหรือชาวยุโรป เราต้องพบทั้งนั้น แต่เราเอาธรรมไป เขาจะพุดอะไรมา เราก็ตีแจงในแง่ธรรม

สมัยนั้น บางทีนักศึกษามากันเป็นกลุ่มไปถึงกุฏิ บอกว่าไปตั้งค่ายอยู่กันที่ต่างจังหวัด เห็นวัด มีเสนาสนะ กุฏิใหญ่โต แต่บ้านเรือนของชาวบ้านเล็กๆ โทรมๆ ทำไมเป็นอย่างนั้น เขาว่าพระเอาเปรียบชาวบ้าน หรืออะไรทำนองนี้

เราก็ตีแจงให้เขาฟัง บอกว่า คุณต้องทำความเข้าใจเรียนรู้ไว้ วัดนั้นเป็นสมบัติของกลางของชุมชน ไม่ใช่ของพระองค์ใดองค์หนึ่ง ในชุมชนที่สืบมาตามประเพณีวัฒนธรรมของไทยเรา ไม่ว่าคนยากคนจน หรือคนมี ไม่ว่าบ้านอยู่กระต๊อบ หรือบ้านเศรษฐี บวชแล้วก็ไปอยู่ที่วัดเหมือนกันหมด วัดเป็นของ

กลาง เป็นที่ศึกษาเล่าเรียน

ชาวบ้านเขาถือว่าวัดเป็นสมบัติส่วนรวม กฎีสงฆ์นั้นก็บอกอยู่แล้วคือของ
สงฆ์ส่วนรวม เพื่อประโยชน์ร่วมกัน ชาวบ้านจึงสร้างให้ดีที่สุด และเป็นທີ່เชิด
หน้าชูตาชุมชนของเขาด้วย

ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า เราจะต้องสืบต่อลักษณะที่ดีนี้ไว้ คือให้วัดเป็นสมบัติร่วม
กันของชุมชน และให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชน เป็นที่เจริญไตรสิกขากันให้จริง
จัง และให้การศึกษาก่อประชาชน ขอให้สร้างกันขึ้นด้วยความรู้ความเข้าใจ มี
สำนึกที่ถูกต้อง และใช้ประโยชน์ให้ถูกต้อง

สมัยนั้นต้องชี้แจงให้กับพวกคนหัวใหม่ๆ อย่างนี้ เยอะแยะ บางทีเขานิมนต์ไป
พูด มีนักศึกษาหัวซ้ายพูด ก็พูดกับเขา จะว่าได้หรือว่าชี้แจงทำความเข้าใจก็ได้ ไม่
ใช่ถ้าถ้าพระไปพูดกับคนหัวซ้ายแล้ว มองแบบนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.
บรรจง เอาพระเป็นคนหัวซ้ายไปด้วย และเที่ยวแอบแฝงว่าร้าย ไม่กล้ามาสู่หน้า

ที่จริง คงไม่ใช่ว่านายทหารกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี่จะไม่เข้าใจ แต่เป็นเพราะเขา
มุ่งจะทำร้ายใส่ความ จึงจงใจทำเท็จทุจริต พูดได้ว่าเขาเจตนาทำทุจริตอย่างนี้ทุกเรื่อง

เอาง่ายๆ อย่างเรื่องมูลนิธิโกมลคีมทองที่กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี่ชอบพูดถึง
เห็นได้ชัดว่าเขาจงใจปิดบังความจริง เวลาพูดถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องกับมูลนิธินี้
เขาจะยกมาแต่ชื่อของคนที่เขาเกลียดชัง หรือคนที่เขาจะพูดให้เสียหายได้ แต่
ชื่อของบางท่านที่อ้างขึ้นมาแล้วคนจะไม่เห็นคล้อยตามที่เขาพูด เขาก็ปิดเสีย

มูลนิธิโกมลคีมทองนั้น มีศาสตราจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นประธาน
กรรมการก่อตั้ง และเมื่อตั้งแล้ว ท่านก็เป็นทีปปรึกษาท่านที่ ๑ แต่ความจริงนี้
นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ไม่พูดถึงเลย

เอาเถิด มูลนิธิโกมลคีมทองจะเป็นอย่างไรก็ตาม เมื่อมูลนิธินี้ตั้งขึ้นพระธรรม
ปิฎกไปไหน ท่านก็ไปในกิจที่เป็นเรื่องของพระหรือเรื่องของธรรมเท่านั้น เรื่องอื่นไม่ไป
เกี่ยวข้องด้วย อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ จะเป็นประธาน ก็เป็นเรื่องของญาติโยม
ศุภกัณฑ์ พระก็ไปตามเรื่องเทศน์เรื่องทำบุญ เรื่องที่จะทำหน้าที่ให้ธรรมสั่งสอนประชาชน
ก็อย่างที่ว่าแล้ว จะเป็นโจรโกงคูลิมาล หรือเศรษฐีคหบดี หรือแม้พระราชามหา
กษัตริย์ พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนทั้งนั้น พระสงฆ์พุทธบุตรก็ดำเนินตามนั้น

พอ.บรรจงจะตั้งพระธรรมปิฎกเข้าตำแหน่งในองค์กรศาสนา ด้วยเจตนาร้าย กิจใจปิดสทภูมิสงฆ์สุพรรณทั้งไป

ถ้าจะพูดถึงการปั้นแต่งเรื่องเท็จของนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจงนี้ให้ครบ หนังสือก็จะจบได้ยาก และยืดยาวเกินจำเป็น เพราะเขาเท็จไปทุกเรื่อง จึงจะยกมาให้ดูเป็นตัวอย่างเบ็ดเตล็ดอีกเพียงเล็กน้อย

อย่างที่เคยพูดในหนังสือ *ขอคำตอบจาก ผบ. ทหารสูงสุด* แล้วว่า เมื่อครั้งที่ชาวพุทธเคลื่อนไหวในปี ๒๕๒๕ เพื่อปลุกให้รู้กันเกี่ยวกับนโยบายการประทุมใหญ่ของวาทิกัน นั้น นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้ ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรเลย

แต่ในหนังสือเล่มใหม่ของเขาคือ *เอกสารประกอบการพิจารณาเพื่อขอมติสงฆ์* เขานำเอกสารเกี่ยวกับนโยบายของวาทิกัน ที่เปรียญธรรมสมาคมแห่งประเทศไทยได้พิมพ์แจกนานแล้ว เอามาพิมพ์ใส่ไว้ด้วย คือพวกนี้ไปเอาเอกสารเก่าๆ ซึ่งเราชาวพุทธทำกันตอนนั้น มาใช้สนองเจตนาทุจริตของเขา

ที่น่าแปลกก็คือ ใน *เอกสารเล่มนี้* เขาพูดแบบยกย่องเปรียญธรรมสมาคม ซึ่งกลายเป็นการฟ้องหรือสาราภาพความทุจริตของเขาเองอีก เพราะอะไร เพราะว่าในหนังสือที่พวกเขาแจกเล่มก่อนๆ เขาตำคนในเปรียญธรรมสมาคมบางคนโดยจัดคนนั้นเข้าเป็นพวกวาทิกัน เขาไม่รู้ว่าคคนที่เขาตำครั้งนั้น ก็คือคนที่จัดทำเอกสารนี้ให้เปรียญธรรมฯ ซึ่งคราวนี้เขายกย่อง นี่ก็ชัดว่าเขาคิดแต่เรื่องจะหลอกจะทุจริต เลยจับโน้นชนนี้ ปั้นแต่งเรื่องเท็จใส่เข้าไปๆ ผิดๆ ถูกๆ

อีกตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งน่าขำ แต่แสดงชัดถึงเจตนาร้ายชัดเจนคือ นายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ทำรายการข้อมูลเกี่ยวกับพระธรรมปิฎก เขียนบอกว่า ตำแหน่งในองค์กรศาสนา อยู่ในคณะที่ปรึกษาคณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา

ถ้าจะจัดเป็นตำแหน่งในองค์กรศาสนา พระสุพรรณฯ ก็บอกได้ว่า ตำแหน่งในองค์กรศาสนานั้น ระบุที่พระธรรมปิฎกเป็นกรรมการที่ปรึกษาสทภูมิสงฆ์สุพรรณบุรี-กรุงเทพฯ จะถูกต้องกว่า แม้ว่าที่สทภูมิสงฆ์สุพรรณฯ นี้ พระธรรมปิฎกจะยังไม่เคยไปประชุมหรือไปทำอะไรด้วยเลยก็ตาม

กรรมการที่ปรึกษานั้น ก็อย่างที่ว่า กันว่า ตามปกติเกี่ยวข้องในกิจการนั้นๆ

น้อยมาก มักจะขอซื้อใส่ๆ กันไป บางทีก็ใส่ไว้แบบทิ้งวิสาสะ และรายชื่อก็เปลี่ยนไปๆ ที่คณะกรรมการต่างๆ มากมาย บางแห่งเจ้าตัวก็ไม่รู้และไม่ได้ตามดูว่า ที่บางครั้งมีชื่อเป็นที่ปรึกษา และบางครั้งไม่มีนั้น เวลานี้มีอยู่หรือไม่

การที่นายทหารพุทธกรรณกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง จงใจจำเพาะที่คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา แถมจัดให้เสียด้วยว่าเป็นตำแหน่งในองค์กรศาสนา จึงยิ่งทำให้ผู้รู้ทั้งหลายมองเห็นชัดว่า พวกเขาทำการนี้ด้วยเจตนาร้าย มุ่งเพียงจะหาทางตั้งเรื่อง ทำให้ดูขิงขัง เพื่อจะโยงเอาเรื่องเท็จมาใส่ความ

อย่างไรก็ตาม จะมีชื่อเป็นที่ปรึกษาหรือไม่ ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า คณะกรรมการศาสนาเพื่อพัฒนานั้นไม่ได้เลวร้ายอย่างที่นายทหารพุทธกรรณกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง พยายามสร้างภาพให้เป็น และที่แน่นอนคือ ไม่ปรากฏว่าได้ทำการเท็จทุจริตเป็นที่ประจักษ์เหมือนอย่างนายทหารพุทธกรรณกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นี้

นายทหารไทยไปเรียนจบเมืองฝรั่ง ว่าเขาเป็นลูกศิษย์คริสต์ จะใช้หรือ

ขอแทรกไว้อีกเรื่องหนึ่ง กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง พูดถึง ดร. สแวนเนอร์ ซึ่งในหนังสือ ดร.เบญจ บาระกุล เอาเขาเป็นบาทหลวง นี่ก็กล่าวเท็จชัดๆ โดนัลด์ สแวนเนอร์ เป็นบาทหลวงไปไม่ได้ เขาไม่ใช่คาทอลิก

ปกติคนเกิดในเมืองอเมริกัน โดยมากเป็นโปรเตสแตนต์ โดนัลด์ สแวนเนอร์ เป็นฝรั่งอเมริกัน และเป็นโปรเตสแตนต์ตามธรรมดาของคนส่วนมากที่เกิดในประเทศนั้น

ดร. โดนัลด์ สแวนเนอร์ นี้ เป็นโปรเฟสเซอร์ ย้อนไปสมัยหนุ่มๆ เข้ามาเมืองไทย เขาสนใจพระพุทธศาสนา เหมือนอย่างฝรั่งคนอื่นๆ จำนวนมาก ที่มาเมืองไทยเพราะสนใจพระพุทธศาสนา หรือมาพบพระพุทธศาสนาแล้วก็สนใจ

ดร. สแวนเนอร์ สนใจพระพุทธศาสนา ก็เลยศึกษาพระพุทธศาสนา เท่าที่ทราบ เขาศรัทธาคำสอนของท่านพุทธทาสเป็นพิเศษ และได้แปลหนังสือของท่านเป็นภาษาอังกฤษเผยแพร่ไปแล้วบางเล่ม

ที่อเมริกา ดร. สแวนเนอร์ ก็สอนพระพุทธศาสนา แต่คนที่สอนพระพุทธศาสนาในอเมริกา เมื่อเป็นฝรั่งก็เป็นธรรมดา เดิมก็เป็นคริสต์โดยชาติกำเนิด บางคนอาจจะเปลี่ยนมาเป็นพุทธเลยก็มี แต่ไม่ได้เปลี่ยนก็มาก

เมื่อเราไปเมืองเขา เราก็รู้เขาตามความเป็นจริง เมื่อเขาเขียนอะไร เขาก็เขียนไป ตามทัศนะของเขา เขาสนใจพระพุทธศาสนาก็ควรอนุโมทนาไป ถ้าเขาเขียนผิดพลาด บ้าง เราก็ติติงเขาได้ (แต่ขอให้พิสุจน์กันดู แน่ใจได้ว่าเขารู้พระพุทธศาสนาดีกว่า พ.อ.บรรจง) การที่พวก พ.อ.บรรจง เอาเขามาพูดใส่ร้ายด้วยนี้ คนที่มีใจเป็นธรรม ย่อมมองเห็นได้ว่า พวก พ.อ.บรรจง มีเจตนาขัดขวางความเจริญของพระพุทธศาสนา

ครั้งที่เขียนเรื่องศาสนา เขาอยู่เมืองของเขา จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับคริสต์บ้างก็เป็น เรื่องธรรมดา ไม่แปลกอะไร เราก็ไม่จำเป็นต้องไปยอมรับหรือเห็นด้วย ก็ฟังเขาไป

ก็เหมือนอย่าง พ.อ.บรรจง ในกลุ่มของชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพนี้ ที่บอกว่าหลายท่านเป็นนายทหารผู้ใหญ่ ก็อาจจะมียี่สิบบางท่านหรือหลายท่าน เคยไปเรียนเมืองนอก เช่น อเมริกา

เมื่อไปเรียนเมืองอเมริกา ลองดูนายทหารฝรั่งที่เป็นอาจารย์สอน ก็เป็นคริสต์ แทบทุกคน ถ้าว่าตามสถิติของประเทศก็ ๘๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ เมื่ออาจารย์นั้น เป็นคนคริสต์ แล้วถ้าใครไปพูดว่า นายทหารใหญ่นั้น หรือพวก พ.อ.บรรจง นี้ เป็นลูกศิษย์ของคริสต์ พ.อ.บรรจง ก็คงว่าไม่ยุติธรรม

อย่างพระธรรมปิฎกไปนี้ ไม่ได้ไปเรียนด้วยซ้ำ แต่ไปสอน เมื่อเราสอน เขาก็สอน เราสอนในถิ่นเขาก็แสดงหลักวิชาของเราไป ทัศนะของเขาอย่างไรเขาก็ว่าไป ต่างคนต่างว่า เมื่อเราอยู่ในถิ่นของเขา การเผยแพร่พระพุทธศาสนาก็เดินไปอย่างนี้

อย่าปล่อยให้กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เป็นเครื่องหมายความทุจริต
อย่าปล่อยให้ชมรม(เถื่อน)สามเหล่าทัพ เป็นเครื่องหมายความอภัยค

ขอพูดแถมนิดหนึ่ง คือ ได้พูดในหนังสือ “ขอคำตอบฯ” หยอก สมช. และ กอธรม. ว่า ถ้าได้คนอย่าง ดร.เบญจ-บรรจง เป็นคนเก็บข้อมูลให้ ประเทศชาติก็อยู่ในภาวะที่น่าห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง ก็ต้องเพิ่มว่า ถ้ากองทัพไทยได้นายทหารอย่าง พ.อ.บรรจง ไปเป็นเสนานิการ ประเทศชาติก็จะอยู่ในภาวะน่าหวาดวิตกกยิ่งกว่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อ พ.อ.บรรจง ใช้ชื่อชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ ทำการเท็จทุจริต ก็เป็นความอภัยแก่ชมรมฯ และถ้าชมรมฯ มีนายทหารผู้ใหญ่ เป็นสมาชิกจริง ทุกท่านก็ย่อมมีส่วนร่วมในความอภัยกันทุกคน

ถ้าสังเกตจะเห็นความพิรุณในการทำการเท็จทุจริตของกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง มากมาย เช่น

-เอกสารประกอบการพิจารณาฯ ของเขาเล่มใหม่นี้ ไม่มีแม้แต่ชื่อโรงพิมพ์
-กลุ่มของเขาไม่กล้าตรวจสอบพระธรรมปิฎก ทั้งที่พระธรรมปิฎกพิจารณา
ตัวทั้งกับคณะสงฆ์และรัฐบาล เพราะถ้าตรวจสอบพระธรรมปิฎก ก็เท่ากับตรวจ
สอบความเท็จทุจริตของกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง นั่นเอง เขาเลยใช้วิธีกลบเกลื่อน
ออกหนังสือเท็จเล่มใหม่

การทำความเท็จทุจริตเผยแพร่อย่างนี้ เป็นอาชญากรรมด้านข่าวสารข้อมูล
ที่เป็นภัยอันตรายต่อสังคมประเทศชาติมาก ผู้บริหารประเทศชาติบ้านเมืองไม่
ควรปล่อยปละละเลยประมาท

ในขณะที่คนพาลทุจริตกระจายอยู่ทั่วบ้านเมือง กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ทำ
อะไรเราไม่ได้ แต่กลับมาทำการร้าย ที่เป็นภัยต่อพระพุทธศาสนา และประเทศ
ชาติเสียเอง การทำการเท็จทุจริตอย่างนี้ ย่อมเป็นการทำลายตัวเอง จะทำให้เป็น
นายทหารที่ไร้ศักดิ์ศรี ไม่มีเกียรติภูมิ

เรื่องร้ายแรงอย่างนี้ จะมัวเกรงใจกันอยู่ไม่ได้ เพราะถ้ามัวประมาท ประเทศ
ชาติและพระพุทธศาสนาจะเสี่ยงต่อความพินาศ

ถ้าเป็นจริงอย่างที่หนังสือของ ดร.เบญจ บารสุกุล เขียนว่าข้อมูลที่เขอ้างอิง
ขอได้ที่ สมช. และ กอรมน. และทั้งสองหน่วยงานนั้นเคยสืบอยู่ ก็ต้องดึง กอรมน.
และ สมช. และ (ถ้าเอกสารที่กลุ่มพวก พ.อ.บรรจง ถ่ายภาพปกมาใส่ไว้ในเอกสาร
ของเขา เป็นของ กรมกิจการพลเรือนทหารบก จริง) ก็ขอพูดกับกรมกิจการพลเรือน
ทหารบก ด้วย ว่า งานระดับชาติอย่างนี้ ข้อมูลต้องเที่ยงตรง ถูกต้อง แม่นยำ

ถ้าปล่อยให้คนทุจริตหรือคนไม่ปกติใช้วิธีโม้เมฆข้อมูล อย่างที่กลุ่มพวก ดร.
เบญจ-พ.อ.บรรจง ทำนี้ ประเทศชาติก็เสี่ยงต่อความหายนะ

สมช. กิติ กอรมน. กิติ กรมกิจการพลเรือนทหารบก กิติ เมื่อถูกอ้าง หรือ
เมื่อเอกสารที่เขาใช้มีชื่อของตน หรือเมื่อมีเรื่องเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างนี้ ไม่น่าจะ
ปล่อยเรื่องให้มีผิดมั่วหรือแม้แต่คลุมเครืออยู่ ถ้าเห็นแก่ความเจริญมั่นคงและ
ประโยชน์สุขของประเทศชาติ ควรจะทำงานสร้างความกระจ่างแจ้งให้ปรากฏ

สิ่งที่จะต้องขอรับรองกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง คือ

๑. ขอให้เป็นผู้มีความกล้าหาญที่จะทำการด้วยความมีสัจจะ
๒. ขอให้มีความหิรีโอดตັปปะ
๓. ขอให้เห็นแก่ประเทศชาติและพระพุทธศาสนา

ไทยรักษารธรรม เพื่อให้ธรรมรักษาไทย

หนังสือนี้เรียบเรียงขึ้นจากคำเล่าแจ้งที่พระธรรมปิฎกได้พูดไว้เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งพระธรรมปิฎกได้รับผิดชอบเพื่อความทั้งหมดอยู่แล้ว

ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า หนังสือนี้แม้จะไม่มีคำหยาบคาย แต่ต้องใช้คำสุภาพชนิดที่อาจจะรู้สึกว่ารุนแรงบ้าง เพราะจำเป็นเพื่อให้เกิดความชัดเจน และให้ชาวบ้านอ่านได้ง่ายสักหน่อย ถ้ามีส่วนใดทำให้กระทบกระเทือนใจบ้าง ก็ขออภัยไว้ด้วย

นายทหารที่ชื่อสัตย์สุจริต เสียสละ มุ่งทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติและประชาชน ก็มีอยู่จำนวนมาก แม้ว่าหนังสือนี้จะพูดถึงนายทหารทุจริตเพียงกลุ่มหนึ่งหรือเพียงบางคน แต่ท่านที่ทำความดีมีความละเอียด ก็อาจจะเหินใจ จึงขออภัยไว้ด้วย ขอให้ถือว่าเราช่วยกันแก้ไขปัญหาเพื่อประโยชน์ส่วนรวมในระยะยาว

สำหรับนายทหารทุจริตกลุ่มพวก พ.อ.บรรจง เอง ที่เราจำเป็นต้องยกขึ้นมาว่ากล่าวตรงๆ นี้ นอกจากขออภัยโดยธรรมแล้ว ก็ต้องขอรับรองให้ท่านยอมเสียสละอดทนรับความจริง เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติและพระพุทธศาสนา ซึ่งเมื่อท่านทำได้ ก็จะเป็นบุญกุศลอย่างหนึ่งของตัวท่านเอง

ขอให้ทราบว่าการพิมพ์หนังสือนี้ มุ่งเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางธรรมทางปัญญาแก่ประชาชน ทั้งในแง่ที่จะรู้ความจริงของเรื่องที่เกิดขึ้น รู้เท่าทันคนที่ทำความเท็จ เรียนรู้จากสถานการณ์ และเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระธรรมวินัยและหลักพระพุทธศาสนา ให้ชาวพุทธได้ประโยชน์จากปัญหาที่เกิดขึ้น

ขอย้ำอีกว่า เราจะต้องยกธรรมขึ้นมาเป็นใหญ่ในสังคมให้ได้ ถ้ายกธรรมขึ้นมาเป็นใหญ่ไม่ได้ สังคมไทยจะล่มจม

ฉะนั้น จึงขอรับรอง และเชิญชวนทุกท่าน ในชมรมชาวพุทธที่เรียกว่า(เถื่อน)สามเหล้าทัพน์ ให้มาร่วมกันรักษารธรรม ไม่ใช้รักษาอย่างอื่น เพราะเป็นความจริงแท้ว่า

ถ้าไทยรักษารธรรม ธรรมก็รักษาไทย จะรักษาไทยไว้ได้ คนไทยต้องรักษารธรรม

ตอน ๓ (เรื่องเก่า)

ขอคำตอบจาก

ผบ.ทหารสูงสุด

กรณี นายทหารทุจริต

แห่ง ชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ

สจจํ เว อมตา วาจา

คำจริงแล เป็นวาจาไม่ตาย

(ส.ส. ๑๕/๗๔๐/๒๗๘)

อตตา เต บุริส ขานาคิ สจจํ วา ยถิ วา มุสา

แน่ะ บุรุษ! จริงหรือเท็จ ตัวท่านเองก็รู้อยู่

(อง.ติ. ๒๐/๔๗๙/๑๘๙)

เอกํ ธมมํ อตฺตสฺส มุสาวาทิสฺส ขนฺตุโน

วิติณฺณปรโลกสฺส นตฺถิ ปาปํ อการิยํ

คนที่ไม่คำนึงถึงธรรมเอก(คือสัจจะ) เป็นนักโปปด
มองเมินปรโลก บาปกรรมอะไรที่เขาจะไม่ทำ ย่อมไม่มี

(ขุ.ธ. ๒๕/๒๓/๓๘)

อตฺตตฺตฺตปญฺญา อสุจํ มนุสฺสา

พวกคนสกปรก คิดเอาแต่ประโยชน์ของตัวเอง

(ขุ.สุ. ๒๕/๒๔๖/๓๓๙)

น อิจฺเจยฺย อธฺมเมว สมิทฺธิมตฺตโน

ไม่พึงปรารถนาความสำเร็จแก่ตนโดยทางไม่ชอบธรรม

(ขุ.ธ. ๒๕/๑๖/๒๖)

องคํ ธนํ ชีวิตฺตฺตฺตจาปิ สพฺพํ

จเช นโร ธมฺมมนุสฺสสรฺนโต

เมื่อคำนึงถึงธรรม พึงสละได้ทุกอย่าง ทั้งอวัยวะ ทรัพย์ และชีวิต

(ขุ.ธ. ๒๘/๓๘๒/๑๔๗)

ขอคำตอบจาก **พบ.ทหารสูงสุด**

กรณี นายทหารทุจริต

แห่ง **ชมรม(เดือน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ**

ตลอดเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา ได้มีนายทหารกลุ่มหนึ่ง อ้างชื่อองค์กรพุทธศาสนา และอ้างสถาบันกองทัพไทย นำหนังสือเท็จใส่ร้ายพระสงฆ์และชาวพุทธผู้ทำงานรักษาพระพุทธศาสนา เทียบแจกจ่ายไปทั่วประเทศ

โดยเฉพาะ ระยะเวลาหลังนี้ งานทุจริตของเขายายตัวมาก ถึงกับมีเจ้าคณะ-พระสังฆาธิการบางท่าน ร่วมมือจัดบรรยายและแจกหนังสือเท็จแก่ที่ประชุมในจังหวัดต่าง ๆ

เพื่อรักษาธรรมและปกป้องพระพุทธศาสนา พระสงฆ์และประชาชน ควรจะรู้เท่าทันคนร้าย และทราบความจริงให้กระจ่างแจ้ง

เมื่อต้นปี ๒๕๔๔ พระธรรมปิฎก วัตนฺยานเณกวัน ได้มีหนังสือถึง พลเอกสำเภา ชูศรี ผู้บัญชาการทหารสูงสุด เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงเรื่อง พ.อ. บรรจง ไชยลังกา ที่อ้างตัวเป็น “ประธานชมรมชาวพุทธสามเหล้าทัพ” เทียบเผยแพร่หนังสือเท็จของ ดร.เบญจ บารงกุล ที่ทางการตำรวจสั่งจับ

ต่อมา ในเดือนกุมภาพันธ์ กรมกิจการพลเรือนทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้มอบหมายให้ ผอ. กองเลขานุการคณะกรรมการ ปจว.แห่งชาติ เดินทางไปตอบชี้แจงเรื่องนี้ ที่วัดญาณเวศกวัน

ล่าสุด ปลาย ก.ค. ๒๕๔๔ พลโท พิเศษ อุไรเลิศ เจ้ากรมกิจการพลเรือนทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้มีหนังสือตอบชี้แจงเป็นทางการ เรื่องราวเป็นอย่างไร ปรากฏอยู่ในจดหมาย และคำชี้แจงต่อไปนี้

วัดญาณเวศกวัน หลังพุทธมณฑล
ต.บางระทิง อ.สมุทรสาคร จ.นครปฐม ๗๗๓๒๑๐

๔ มกราคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความร่วมมือตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีมีการอ้างสถาบันกองทัพไทย
กระทำการที่เป็นภัยต่อวัด ต่อพระพุทธศาสนา และต่อสังคมไทย

เจริญพร ผู้บัญชาการทหารสูงสุด

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือ “พระพุทธศาสนา ชะตาของชาติ (ฉบับคัดย่อ)” ๑ ฉบับ

ด้วยในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ ต่อวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๔ ได้มีการเผยแพร่หนังสือ
“พระพุทธศาสนา ชะตาของชาติ (ฉบับคัดย่อ)” โดยวางแจกหลายจุด ในบริเวณพุทธ
มณฑล และข้างเคียง เจ้าหน้าที่ผู้บังคับบัญชาได้นำถวายตัวอย่าง ดังส่งมาด้วยนี้

หนังสือดังกล่าวเป็นเอกสารเท็จ ในชุดที่มีการเผยแพร่ต่อเนื่องมานานเกิน ๑ ปี
แล้ว ผู้แต่งใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บารกุล และพิมพ์เผยแพร่โดยพันเอกบรรจง ไชยลังกา
(บางที่ใช้ พ.อ.บรรจง ไชยลังการ) ในตำแหน่งประธานชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ

เนื่องจากเอกสารดังกล่าว เป็นความเท็จ ที่ก่อความเสียหายต่อวัดญาณเวศกวัน อัน
เป็นนิติบุคคล ซึ่งปฏิบัติศาสนกิจเกี่ยวกับประโยชน์สุขของประชาชน และหากชักจูงให้
คนหลงเชื่อสำเร็จ จะก่อผลทำลายความมั่นคงของพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะบุคคล
ผู้รับรองหนังสือนี้และดำเนินการเผยแพร่ เป็นนายทหารสัญญาบัตร และอ้างสถานะ
องค์กรที่โยงกองทัพกับสถาบันพระพุทธศาสนา ชื่อว่า “ชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ”

อาตมภาพในฐานะเจ้าอาวาสวัดญาณเวศกวันและในนามของพุทธบริษัทผู้มีหน้าที่
ดำรงรักษาพระพุทธศาสนา จึงเจริญพรมาขอความร่วมมือจากท่านผู้บัญชาการทหาร
สูงสุด เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง และหาความจริง พร้อมทั้งร่วมมือแก้ปัญหา เกี่ยวกับ
กรณีทุจริตครั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับราชการทหาร และสถาบันกองทัพไทย ดังนี้

๑. “ขมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ” ตั้งขึ้น หรือยอมรับเป็นทางการ โดยราชการทหาร หรือกองทัพไทย หรือไม่?
๒. ถ้า “ขมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ” เป็นองค์กร หน่วยงาน หรือกิจกรรม ซึ่งเป็นที่ยอมรับเป็นทางการ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา (หรือ ไชยลังการ) ดำรงตำแหน่ง ประธานขมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพนั้น จริงหรือไม่?
๓. แม้ว่าปฏิบัติการของ พ.อ.บรรจง ไชยลังกา ทั้งนี้ วิญญูชนย่อมรู้ว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติและพระศาสนา และมองได้ว่า นายทหารผู้นี้ได้ใช้เกียรติภูมิของกองทัพไทยเป็นฐานอ้างอิง เพื่อเชิดชูการเท็จทุจริตของตนให้เป็นที่น่าเชื่อถือ แต่โดยฐานะพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ไม่ประสงค์ให้เป็นโทษแก่ผู้ทำร้าย เพียงแต่ขอความร่วมมือว่า ทางราชการทหารจะมีวิธีปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใด หรือมีหน่วยงานใดของกองทัพที่จะร่วมรับผิดชอบ ในการทำความจริงให้ประจักษ์ หรือร่วมมือเผยแพร่ความจริง เพื่อป้องกันแก้ไขไม่ให้กรณีนี้ก่อผลเป็นภัยต่อชาติและพระศาสนาสืบต่อไป

ในนามวัดและพุทธบริษัท อาตมภาพหวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุด ในกิจส่วนรวม เพื่อความดำรงอยู่ของพระพุทธศาสนา ความมั่นคงของประเทศชาติ และประโยชน์สุขของประชาชน พร้อมทั้งขออนุโมทนามา ณ ที่นี้ เป็นอย่างยิ่ง

ขอเจริญพร

(ลายเซ็น)

(พระธรรมปิฎก)

เจ้าอาวาสวัดญาณเวศกวัน

คำชี้แจงของ บก. ทหารสูงสุด

สืบเนื่องจากจดหมายนี้ ต่อมา ๕ ก.พ. ๒๕๔๔ ผู้อำนวยการกองเลขานุการคณะกรรมการปฏิบัติการจิตวิทยาแห่งชาติ กรมกิจการพลเรือน กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้รับมอบหมายให้เดินทางไปตอบชี้แจงที่วัดญาณเวศกวัน มีสาระว่า

๑. ก) พ.อ. บรรจง ไชยลังกา ตรวจสอบตอนแรกว่า เป็นนายทหารนอกราชการ (ต่อมา ๑๑ ก.ค. ๒๕๔๔ แจ้งเพิ่มเติมว่าเป็นนายทหารประจำ มทบ. ๑๓ ลพบุรี)

ข) ขมรมขาวพุทธสามเหล่าทัพ นั้น เป็นการอ้างชื่อขึ้นมัลลอฯ ยืนยันว่ามีใช้ เป็นหน่วยหรือองค์กรของกองทัพ มิได้รับการรับรองจากกองทัพแต่อย่างใดทั้งสิ้น

๒. เพราะฉะนั้น การดำเนินการต่างๆ ของบุคคลเหล่านี้ กองทัพจึงไม่รับรู้แต่ประการใด เป็นเรื่องของคนที่เพียงมียศแล้วเอายศไปอ้างเท่านั้น

๓. เท่าที่ทราบ เกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้ กลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มที่สนับสนุน อย่างที่เรียกว่า “แก๊ง” มีมาก (เป็นขบวนการ มีทุนมหาศาล) ในด้านวิธปฏิบัติว่าจะทำอย่างไร ขอบอกตรงๆ ว่ากองทัพอดัดใจ แต่ก็จะพยายามหาทางปฏิบัติให้ดีที่สุด โดยยึดมั่นในความบริสุทธิ์ของพระพุทธศาสนา แต่คงต้องใช้เวลาและระมัดระวัง

ท่าน ผอ. จาก บก.ทหารสูงสุด ขอโอกาสถามว่า พระธรรมปิฎกจะให้ทางฝ่ายทหารทำอะไร พระธรรมปิฎกตอบว่า ไม่ต้องการให้ทำอะไร เพราะมิใช่เป็นปฏิปักษ์กับใคร และไม่ต้องการให้เป็นโทษแก่ผู้ใด แต่เป็นเรื่องของการรักษาความจริงและประโยชน์ของพระศาสนา ซึ่งถ้าปล่อยปละละเลย ก็จะเป็นความประมาท สิ่งที่จะต้องทำก็เพียง

๑. ทำความจริงให้ปรากฏ เพราะเป็นที่ชัดเจนว่า คนเหล่านี้อ้างยศ ตำแหน่ง (แต่งเครื่องแบบ ตั้งชื่อหน่วยทหารขึ้นเอง) ด้วยหวังจะใช้กองทัพเป็นฐานให้การทำความเท็จทุจริตของตนได้รับความเชื่อถือ ถ้าประชาชนหลงเชื่อ ก็จะเป็นอันตรายต่อศาสนกิจ เป็นการทำลายพระพุทธศาสนาและบั่นทอนความมั่นคงของสังคมไทยอย่างร้ายแรง

๒. (ร่วมกัน)รักษาประโยชน์ของส่วนรวม ทั้งของพระพุทธศาสนาและสังคมไทย มิให้ความไม่ถูกต้องและการกระทำทุจริตของคนร้ายเพียงกลุ่มหนึ่ง กลายเป็นภัยพิบัติของพระพุทธศาสนาและประเทศชาติ

ต่อมา ณ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๔ พลโท พิศณุ อุไรเลิศ เจ้ากรมกิจการพลเรือนทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้มีหนังสือชี้แจงเป็นทางการ ดังต่อไปนี้

ที่ กท ๐๓๐๗/๑๘๓๖

กรมกิจการพลเรือนทหาร
กองบัญชาการทหารสูงสุด
อาคาร ๖๐๔ สนามเสือป่า เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐

๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง การพิจารณาตัวเพื่อการตรวจสอบของคณะสงฆ์
และมอบหนังสือประกอบการตรวจสอบ

นมัสการ พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) เจ้าอาวาสวัดญาณเวศกวัน

อ้างถึง หนังสือวัดญาณเวศกวัน ที่พิเศษ ๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔

ตามหนังสือที่อ้างถึง รวมทั้งที่พระคุณเจ้าได้กรุณาส่งหนังสือเรื่อง “ขอคำตอบจากผู้บัญชาการทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริต แห่งชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ” และสำเนาหนังสือถึงอธิบดีกรมการศาสนา ในฐานะเลขาธิการมหาเถรสมาคม กล่าวถึงการพิจารณาตัวเปิดโอกาสแก่คณะสงฆ์ ที่จะตรวจสอบความจริง ให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจกระจ่างแจ้ง และแจ้งว่าหากกองทัพจะร่วมมือสืบค้นความจริง หรือเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจให้กว้างขวางออกไป ก็จะเป็นคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และประเทศชาติเป็นอย่างมาก นั้น

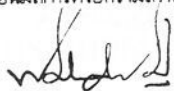
กรมกิจการพลเรือนทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้นำเรียนให้ผู้บัญชาการทหารสูงสุดทราบแล้ว และขอกราบนมัสการชี้แจง ดังนี้:-

๑. ชมรมชาวพุทธสามเหล้าทัพ ไม่ใช่ชมรมของกองทัพ เป็นการกล่าวอ้างอิงกองทัพขึ้นมาลอบฯ
๒. การกระทำของ พันเอก บรรจง ไชยลังกา และผู้ใช้นามปากกา ดร.เบญจ บารงกุล ซึ่งยังคงดำเนินการออกบทความและเอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่ผิดกฎหมายและเป็นเท็จใส่ร้ายมหาเถรสมาคม และพระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) เผยแพร่แจกจ่ายในที่ประชุมพระสังฆาธิการ และในโอกาสต่างๆ นั้น กองทัพบกได้มีส่วนรับรู้และเกี่ยวข้องแต่อย่างใด
๓. กองทัพปิดมั้นและสนับสนุนมหาเถรสมาคม ตลอดจนแนวคำสอนของพระพุทธศาสนาที่บริสุทธิ์และถูกต้อง

จึงกราบนมัสการมาเพื่อกรุณาทราบ

ขออภัยด้วยความเคารพอย่างสูง

พลโท

(พิศณุ อุไรเลิศ)

เจ้ากรมกิจการพลเรือนทหาร

บันทึกเหตุการณ์

เพื่อให้มองเห็นเรื่องที่เป็นมา และเข้าใจสาระของจดหมายสอบถาม พร้อมทั้งคำชี้แจงของกองบัญชาการทหารสูงสุดข้างต้นได้ชัดเจน ขอเล่าเรื่องราวประกอบไว้ดังนี้

ชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ กับ ดร. เบญจ บาระกุล

งานทุจริตของกลุ่มคนที่ใช้ชื่อว่า “ชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ” เท่าที่ปรากฏเริ่มขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ ในระยะที่กำลังมีข่าวครึกโครมเกี่ยวกับปัญหาวัดพระธรรมกาย โดยมีนายทหารบางคนหรือกลุ่มหนึ่ง เทียบแจกเอกสาร/หนังสือ และต่อมาออกชื่อเป็นผู้ขอพิมพ์เผยแพร่หนังสือของ ดร. เบญจ บาระกุล

ผู้แสดงตัวเป็น “ประธานชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ” พิมพ์หนังสือของ ดร. เบญจ บาระกุล เผยแพร่ ระยะแรกใช้ชื่อว่า จักรพันธ์ ยุทธเวท แต่หลังจากนั้น อย่างช้าตั้งแต่เดือน ตุลาคม ๒๕๕๒ เปลี่ยนเป็น พ.อ. บรรจง ไชยลังการ (บางครั้งก็ใช้ว่า ไชยลังกา)

เรื่อง ชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ ไม่มีความเกี่ยวข้องกับราชการทหาร ไม่เป็นที่รับรู้ของทั้งสามเหล่าทัพ และ พ.อ. บรรจง ไชยลังการ เป็นเพียงผู้นำเอกสารทหารไปอ้างในการทำทุจริตของตนนั้น ชัดเจนอยู่แล้วในคำชี้แจงของทางกองบัญชาการทหารสูงสุดข้างต้น

ส่วน ดร. เบญจ บาระกุล นี้ เป็นชื่อบังหน้า และเพราะหนังสือที่เขาเขียนขึ้นเป็นเอกสารเท็จทุจริต ซึ่งทางการตำรวจได้พิจารณาแล้วว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ต่อมาทางการตำรวจจึงได้ออกหมายจับ ดร. เบญจ บาระกุล ตามหมายจับ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่เมื่อไม่ใช่ชื่อจริงก็ต้องสืบหา ขณะนี้ยังไม่สามารถจับกุมตัวได้

* ในที่นี้ได้เลือกใช้คำว่า “ทุจริต” เพราะเป็นคำที่ตรงกับพฤติกรรมของนายทหารกลุ่มนี้ และเป็นคำศัพท์ทางธรรมซึ่งเป็นถ้อยคำสุภาพ

ดร. เบญจ บารกุล นี้ นอกจากไม่ใช่ชื่อจริงแล้ว ก็ทราบว่าได้เป็น “ดร.” อย่างที่อ้าง

ที่จริง ถึงแม้ไม่ต้องสืบก็รู้ได้ทันทีว่า เบญจ บารกุล นี้ ไม่ได้เป็น “ดร.” เพราะในหนังสือของเขานั้นยกดิกิริ/ปริญญาภาษาอังกฤษบ้าง สมการภาษาอังกฤษบ้าง ข้อความภาษาอังกฤษเรื่องอื่นๆ บ้าง ขึ้นมาอ้างให้ดูขลัง แต่ภาษาอังกฤษนั้นไม่ถูกต้อง ชื่อวิชาหรือปริญญาที่อ้างว่าตัวเรียนจบมาก็เขียนไม่ถูก แม้แต่ชื่อมหาวิทยาลัยที่อ้างว่าเรียนก็ยังเขียนไม่ถูก ชื่อเมืองก็เขียนไม่ถูก ผู้รู้อ่านแล้วกลายเป็นน่าขำ

(ชาวพุทธคนไทยในอเมริกาอาจจะช่วยสืบดูบ้าง ตามที่มีผู้ใหญ่บางท่านเล่าว่า คนที่ใช้ชื่อว่า ดร. เบญจ บารกุล นี้ ถึงจะไม่มีการศึกษาสูง แต่ได้อยู่ในอเมริกานาน และรู้กันว่าเขาพูดเก่ง เป็นหมอดู)

การใช้ชื่อปลอมบังหน้าห้องอยู่แล้วว่าเขาทำเรื่องเท็จ จึงไม่กล้าสู้หน้าความจริง และการปลอมอ้างตัวเป็น “ดร.” ก็แสดงลักษณะนิสัยและส่อเจตนาอยู่แล้วว่าเป็นผู้หลอกลวง การที่อ้างวุฒิปลอมขึ้นมา ก็เพื่อจะให้เอกสารเท็จที่ตนเขียนมอดูน่าเชื่อถือ

แต่เมื่อมอดูในแง่มุมที่ถูกต้อง ก็เห็นได้ว่า คนที่แม้แต่คุณสมบัติของตนเองก็ยังหลอกลวงคนอื่นแล้ว สิ่งที่เขาพูดหรือเขียน ก็ต้องเป็นเรื่องหลอกลวง หรือเขียนขึ้นเพื่อหลอกลวง และที่เขาใช้วุฒิหลอกลวงนี้ก็เพื่อทำงานหลอกลวงนั่นเอง

อย่างไรก็ดี ส่วนที่คงจะชมเขาได้อย่างหนึ่ง ก็คือเขาเป็นคนที่มีความสามารถในการหลอกลวง หรือหลอกลวงได้เก่ง จนคนที่ไม่รู้ความจริง รู้ไม่ทัน และไม่สืบไม่ตรวจสอบเรื่อง ก็จะหลงเชื่อไปตาม จะเห็นได้ว่า คนที่หลอกลวงเก่ง จะมีความสามารถและลักษณะแบบคนที่อ้างชื่อว่า ดร. เบญจ บารกุล นี้

ที่พูดนี้มีใช่เป็นคำรุนแรง แต่เป็นความจริงที่จำเป็นต้องพูด เพื่อให้ประชาชนรู้จักพระพุทธศาสนาและประเทศชาติจะได้พ้นภัยจากคนบาปทุจริต ที่เที่ยวหลอกลวงคน

หนังสือเท็จทุจริต ของ ดร. เบญจ-บวรจ

หนังสือเท็จทุจริตที่คนใช้ชื่อว่า ดร. เบญจ บารกุล เขียนขึ้น และ พ.อ. บวรจ ไชยลังการ (หรือ ไชยลังกา) อ้างตัวเป็น ประธานชมรมพุทธสาม

เหล่าทัพ ดำเนินการเผยแพร่นี้ รู้กันมานานแล้วว่าเป็นเอกสารเท็จผิดกฎหมาย
ดังที่ พล ต.อ. ประชา พรหมนอก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้แจ้งในหนังสือ
ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ธ.ค. ๒๕๕๒ ว่า

“๓.๑.๑ จากการพิจารณาสิ่งพิมพ์ต่างๆ จำนวน ๔ ฉบับ คือ *เปิดโปง*
ขบวนการล้มพุทธ, พุทธศาสนาชะตาของชาติ, พุทธศาสนาชะตาของชาติ
(ฉบับคัดย่อ) และ หนังสือพิมพ์ *พิมพ์ไทย* ฉบับพิเศษ ประจำวันอาทิตย์ที่
๘ สิงหาคม ๒๕๔๒ ว่ามีลักษณะอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือ
ศีลธรรมอันดีของประชาชน อันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติการพิมพ์
พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๙ และผู้บังคับการตำรวจสันติบาล ๒ ใน
ฐานะเป็นเจ้าพนักงานการพิมพ์กรุงเทพมหานคร มีคำสั่งห้ามขายหรือ
จำหน่ายแจกจ่าย และให้ยึดสิ่งพิมพ์ทั้ง ๔ ฉบับ ดังกล่าว

“๓.๑.๒ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๒ ได้รับแจ้งจากนายสุชาติ
สมนิมมล เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ กองระบบงานไปรษณีย์หลักสี่ ว่าพบสิ่ง
พิมพ์ “*พุทธศาสนาชะตาของชาติ (ฉบับคัดย่อ)*” จำนวน ๔๗,๐๐๐
เล่ม จึงได้ทำการยึดหนังสือดังกล่าวไว้”

ย้อนไปข้อ ๒. ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ กล่าวว่า

“๒.๓ วัตถุประสงค์ของการจัดทำหนังสือต่างๆ เพื่อเป็น
กระบอกเสียงปกป้องวัดพระธรรมกาย โดยการตอบโต้ฝ่ายตรงข้าม
และการดำเนินการของเจ้าหน้าที่รัฐ”

แม้แต่ก่อนหน้านั้น ก็มีข่าวในหนังสือพิมพ์ เช่น *พิมพ์ไทย* หนังสือพิมพ์ราย
วัน ฉบับวันพุธที่ ๒๔ พ.ย. ๒๕๕๒ ลงข่าวว่า พล ต.ท. โยธิน มัชฌมพันธ์ ผู้
บัญชาการตำรวจสันติบาล เปิดเผยเรื่อง ดร. เบญจ บาระกุล ว่า

“สันติบาลกำลังตรวจสอบการข่าวอยู่ เขาอาจจะหลบอยู่ในวัด
พระธรรมกายก็ได้ เพราะมีเครือข่ายกันอยู่ ตำรวจกำลังไล่ล่าตัวอย่าง
กระชั้นชิด เพราะหนังสือที่เขียนออกมา เข้าข่ายทำลายความมั่นคง

ของชาติ ขณะนี้ตำรวจก็อายัดหนังสือทั้งหมดไว้แล้ว ถ้าพบว่ามีใครนำไปจำหน่ายหรือเผยแพร่ ก็มีความผิดด้วย”

นสพ. สยามรัฐรายวัน ฉบับ ๒๓ ม.ค. ๒๕๔๓ คอลัมน์ “ข้าคือ...ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” อ้างคำของ พ.ต.ต.สมาน ผาติประจักษ์ สว. งาน ๖ กก.ส. ๒ ว่า

“ตนจะต้องตรวจยึดหนังสือที่เขียนโดย ดร.เบญจ ซึ่งถือว่าการเข้าข่ายทำลายพุทธศาสนา ทำลายพระธรรมปิฎก ซึ่งมีทั้งหมด ๔ มหิณกว่าเล่มและจัดการเผาทั้งทันที ขอให้เชื่อมั่น ตราบใต้ที่ตนเองยังรับตำแหน่งหน้าที่นี้อยู่ หนังสือพวกนี้จะต้องหมดไป...”

ทางการตำรวจบอกว่าอายัดหนังสือเหล่านี้ไว้หมดแล้ว แต่เหตุใดจึงยังมีการเผยแพร่กันอยู่มากมาย โดยเฉพาะในต่างจังหวัด ตอบว่า

๑. เขาต้องมีทุนหนุนหลังมหาศาล หนังสือที่ตำรวจยึดได้ก็ยึดไป เมื่อเขามีเงินมากมาย ก็พิมพ์ขึ้นใหม่ ๆ จนทางการตามไม่ไหวหรือไม่ทั่ว

๒. คงไม่พ้นเรื่องอิทธิพล จึงปรากฏว่า พ.อ. บรรจง ไชยลังกา และนายทหารในกลุ่มของเขา กล้าทำการทุจริตในเครื่องแบบนายทหาร ดำเนินการแจกและบางแห่งมีพระผู้ใหญ่เป็นผู้แจกหนังสือเหล่านี้ ในที่ประชุมสาธารณะ ทั้งในวัดและในชุมชนใหญ่ๆ เหมือนจะเย้ยชื่อแปะของบ้านเมือง

ประชาชนย่อมพอจะรู้ว่า พวกขบวนการทุจริตทั้งหลายมักมีทุนทรัพย์มากมายมหาศาล เมื่อเราจะรักษาความจริงความถูกต้องชอบธรรม แต่ไม่มีกำลังทรัพย์อย่างนั้น ก็ทำได้เพียงหนังสือเล่มเล็กๆ จำนวนน้อยๆ

ในหนังสือเล่มเล็กๆ นี้ จะชี้ให้เห็นกลวิธีในการสร้างเรื่องเท็จของคนทุจริตเหล่านี้ เมื่อพระสงฆ์และสาธุชนทราบตัวอย่างกลวิธีเหล่านี้แล้ว ก็จะมีทันตว่าหนังสือทั้งหมดของเขาเป็นเรื่องเท็จหลอกลวงอย่างไร และสามารถพิสูจน์ได้ต่อไปด้วยตนเอง

ส่วนในด้านอิทธิพลนั้น ถ้าเราจรรักษาศรัทธา เราก็ต้องไม่ยอมกลัว ทุกคนรู้กันดีว่าประเทศของเราเวลานี้ มีอำนาจอิทธิพลครอบงำไปในวงการต่างๆ มากมาย **ถ้ายกธรรมขึ้นเป็นใหญ่ไม่ได้ เมืองไทยจะไปไม่รอด** เพราะธรรมและความทุจริตจะทำลาย

ล้างสังคมให้พินาศ พระพุทธเจ้าทรงสอนเราว่า พึงสละได้แม้แต่ชีวิต เพื่อรักษาธรรม เหตุใดคนเหล่านี้ เมื่อจะปกป้องวัดพระธรรมกาย จึงใช้วิธีการแบบเท็จทุจริตอย่างนี้ จะได้พูดข้างหน้า ตอนนี้จะชี้ให้เห็นทราบกลวิธีในการที่เขาสร้างความเท็จขึ้น หลอกลวงเสียก่อน

เนื่องจากหนังสือเท็จทุจริตเหล่านี้ คนแต่งใช้ชื่อว่า ดร. เบญจ บาระกุล และเผยแพร่โดย พ.อ. บรรจง ไชยลังกา ที่ตั้งตัวเป็น ประธานชมรมพุทธสามเหล่าทัพ ดังนั้น เพื่อความสะดวก ต่อไปนี้จึงขอเรียกชื่อรวมกันว่า “ดร. เบญจ-บรรจง”

กลลวง ของ ดร. เบญจ-บรรจง

ดร. เบญจ-บรรจง ได้พิมพ์เผยแพร่หนังสือ-เอกสารเท็จบิดเบือนจำนวนมาก เช่น **เปิดโปงบวณการล้มพุทธ**, นั้พิสูจนั้ทราบโดย ดร. เบญจ บาระกุล, พ.ศ. ๒๕๕๒ (๑๗๖ หน้า)

พระพุทธานุสาสนา ขะตาของชาติ, นั้พิสูจนั้ทราบโดย ดร. เบญจ บาระกุล, พ.ศ. ๒๕๕๒ (๒๒๔ หน้า)

พระพุทธานุสาสนา ขะตาของชาติ (ฉบับคัดย่อ), นั้พิสูจนั้ทราบโดย ดร. เบญจ บาระกุล, พ.ศ. ๒๕๕๒ (๖๔ หน้า)

ไวรัสศาสนา มหันตภัยของชาวพุทธ, พิมพ์ครั้งที่ ๑ - ๒๓ ต.ค. ๒๕๕๒ (๒๘๖ หน้า)

ไวรัสศาสนา มหันตภัยของชาวพุทธ (ฉบับคัดย่อ), พิมพ์ครั้งที่ ๑ - ๒๓ ต.ค. ๒๕๕๒ (๖๔ หน้า)

หนังสือเหล่านี้ทั้งหมด (รวมทั้งเล่มและแผ่นปลิทย่อยอื่นๆ) เขียนขึ้นเพื่อใส่ความและสร้างความเข้าใจผิด ต่อบุคคลหลายท่านที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระธรรมวินัย และปัญหาธรรมกาย กลวิธีที่เขาใช้นั้นแต่งเรื่องเท็จ-ป้ายสี-บิดเบือน มีมากมายหลายแบบ ถ้าจะตีแผ่ให้ชัดทุกอย่างก็จะยาวมาก หนังสือจะหนาเกินกำลัง

กลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ที่ทำงานถ้าไม่ละอาย

กลวิธีสำคัญของ ดร. เบญจ-บรรจง ซึ่งที่จริงก็ง่าย ๆ ไม่ว่าใคร ถ้าไม่เชื่อ ไม่มีความละอาย และมีเจตนาร้าย ก็ทำได้ทั้งนั้น คือ ตัดต่อถ้อยคำของคนที่ตนจะทำร้ายเพื่อให้คนนั้นถูกเข้าใจผิด จะยกตัวอย่างมาเทียบให้เห็นได้ง่าย เช่น

“بابุณุทิพยั้เลาว่า หลานคนนีเอาแต่เทียวกินเหล้าติดยา ลุงบุญมาโกรธมาก ได้ด่าว่าอย่างรุนแรง และขับไล่ไม่ให้อยู่ด้วย”

กลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ก็จะแก้งัดต่อทำนองนี้ว่า

“ปาบุญทิพย์เล่าว่า ... ลุงบุญมาโกรธมาก ได้ด่าว่าอย่างรุนแรง และขับไล่ไม่ให้อยู่ด้วย”

พอตัดต่ออย่างนี้ คนอ่านก็จะเข้าใจผิด แทนที่จะคิดว่าลุงบุญมาโกรธและไล่หลาน ก็กลายเป็นว่า ลุงบุญมาโกรธปาบุญทิพย์ และไล่ปาบุญทิพย์ออกจากบ้าน อีกตัวอย่างหนึ่ง

“เจ้าหน้าที่เตือนว่า วัดนี้บริเวณกว้างขวางมาก วิหารเก่าหลังนี้อยู่ไกล พระที่วัดนี้ต้องระวัง เวลาขึ้นคนติดยากันมากคอยหาที่มั่วสุม จะเข้ามาลอบเสพยากันได้ง่าย”

กลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ก็จะแก้งัดต่อทำนองนี้ว่า

“เจ้าหน้าที่เตือนว่า วัดนี้บริเวณกว้างขวางมาก วิหารเก่าหลังนี้อยู่ไกล พระที่วัดนี้ ต้องระวัง ... จะเข้ามาลอบเสพยากันได้ง่าย”

พอตัดต่ออย่างนี้ คนอ่านก็จะเข้าใจผิดไปกลายเป็นเจ้าหน้าที่ว่าพระจะไปลอบเสพยาในวิหารหลังเก่า ดร. เบญจ-บรรจง ก็เอาข้อความในหนังสือ พุทธธรรม และหนังสือเล่มอื่นๆ ของพระธรรมปิฎก มาตัดต่อให้คนเข้าใจผิดอย่างนี้

ตัวอย่างที่ ดร. เบญจ-บรรจง ตัดต่อเพื่อป้ายสีหนังสือ “พุทธธรรม”

ดร. เบญจ-บรรจง เหมือนกับอาฆาตมาดร้ายหนังสือพุทธธรรม ยิ่งนัก จึงยอมเสียเนื้อที่ในหนังสือของเขามากมายเพื่อป้ายสีหนังสือ พุทธธรรม ถึงกับตั้งเป็นหัวข้อขึ้นมาวิเคราะห์โดยเฉพาะ แต่เมื่อตั้งใจตรวจสอบสักนิด ก็มองเห็นกลวิธีทุจริตเข้าไปซ้ำมาแบบเดียวกัน พอจับจุดวิธีเท็จได้ รู้ทันแล้ว หนังสือทุจริตของเขาก็ไร้สาระทั้งหมด

ยกตัวอย่างที่เขาใช้วิธีตัดต่อ อย่างที่พูดข้างต้น เช่น ในหนังสือ “พระพุทธศาสนา ชะตาของชาติ” หน้า ๗๕-๗๖) ดร. เบญจ-บรรจง ยกข้อความใน “พุทธธรรม” หน้า ๘๓๘-๘๓๙ (“พุทธธรรม” ฉบับเดิม หน้า ๒๐๕ ก็มีข้อความนี้) ขึ้นมากล่าวหาว่า “เหยียบย่ำจาบจ้วงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจตนาแสดงให้เห็นว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ไม่มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และแสวงหาความสุขส่วนตัวโดยใช้ฉันทัน”

ขอให้ดูตรงจุดที่เขาใช้วิธีตัดต่อให้ได้ความอย่างที่เขาต้องการ ดังนี้

“และการนิยมหาความสุขจากฉันทานี้....เป็นเหตุความละเลยความรับผิดชอบต่อส่วนรวมย่อมถูกถือเป็นเหตุตำหนิได้”

แต่ที่นี้ มาดูข้อความของจริงในหนังสือ พุทธธรรม ต่อไปนี้

“และการนิยมหาความสุขจากฉันทานี้ บุคคลใดจะทำแค่ไหนเพียงโดยยอมเป็นเสรีภาพส่วนบุคคล แต่หากความติดชอบมากนั้น กลายเป็นเหตุละเลยความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ย่อมถูกถือเป็นเหตุตำหนิได้... สำหรับพระพุทธเจ้าและท่านที่ปฏิบัติถูกต้อง สมารถช่วยเสริมการบำเพ็ญกิจเพื่อพหุชน”

จะเห็นว่า ใน พุทธธรรม ได้แยกการปฏิบัติของพระพุทธเจ้าและท่านผู้สืบทอดไว้ต่างหากแล้ว ส่วนการปฏิบัติที่ถูกตำหนิได้ซึ่งพูดไว้ตอนต้นนั้นเป็นเรื่องของคนทั่วไป

ตรงนี้เป็นตอนที่เขาเริ่มวิเคราะห์ ซึ่งพอเริ่มเท่านั้น ก็เห็นเจตนาร้ายของเขาได้ทันที เมื่อ ดร. เบญจ-บรรจง มีเจตนาร้ายแม้แต่กับการเผยแพร่ธรรมของพระพุทธเจ้า เขาจะไม่ประทุษร้ายพระพุทธศาสนาและชาวพุทธได้อย่างไร

คราวนี้ก็อีก ทั้งตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน

เพื่อจะปั้นแต่งพระธรรมปิฎกให้เป็นผู้ทำลายพระพุทธศาสนาให้ได้ ดร. เบญจ-บรรจง ก็เที่ยวค้นหาเรื่องที่จะตั้งเป็นคำขึ้น แล้วก็ตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน-สอดเสริม เพิ่มความเข้าไป ตลอดจนจับโน้นชนนี้ ปะติดปะต่อ จนกว่าจะได้เนื้อความตามเป้า ขอให้ดูอีกสักตัวอย่างหนึ่ง

ในหนังสือ พระพุทธศาสนา ชาติของชาติ หน้า ๑๕๖ ดร. เบญจ-บรรจง เขียนว่าพระธรรมปิฎกไปเป็นวิทยากร และได้พูดว่า

“อาตมาได้รับนิมนต์ให้มาพูดเรื่องพุทธศาสนาในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติไทย... อาตมาจะต้องขอทำความเข้าใจกับที่ประชุมก่อนว่า ตัวอาตมานั้น ไม่ได้มาเพื่อที่จะร่วมรณรงค์ในเรื่องนี้ และว่าที่จริง อาตมาก็ไม่ได้สนใจเรื่องการบัญญัติพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติหรือไม่ เหตุผลในการที่จะบัญญัติพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญ ก็ไม่เห็นด้วย”

การที่ ดร. เบญจ-บรรจง เขียนอย่างนี้ ก็เพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าพระธรรมปิฎก

คัดค้านการที่จะให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ หรือพูดเป็นปฏิกษณ์กับพระพุทธศาสนา แต่พระธรรมปิฎกก็ไม่เคยพูดอย่างนั้น เมื่อหาไม่ได้ เขาก็ต้องเอาคำพูดครั้งนี้ตั้งเป็นคำขึ้นมา แล้วก็ ตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน-สอดเสริม เพิ่มความเข้าไป อย่างข้างบนนั้น ที่นี้ขอให้ดูคำพูดที่แท้ของพระธรรมปิฎกเอง ดังนี้ (หนังสือ *อุดมธรรมนำจิตสำนึกของสังคมไทย*, พ.ศ. ๒๕๓๗ หน้า ๒-๔)

“อาตมภาพได้รับนิมนต์มาให้พูดเรื่อง ‘พระพุทธศาสนา ในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติไทย’ ... อาตมภาพจะต้องขอทำความเข้าใจกับที่ประชุมก่อนว่า ตัวอาตมภาพเองนั้นไม่ได้มาเพื่อจะร่วมรณรงค์ในเรื่องนี้ และว่าที่จริงในการรณรงค์นี้ อาตมภาพก็ไม่ได้สนใจ ทำไมจึงพูดอย่างนั้น ... อาตมภาพไม่สนใจในแง่ของการรณรงค์ แต่สนใจในแง่เป็นห่วง คือเป็นห่วงเรื่องของการรณรงค์นั้นอีกทีหนึ่ง...ทำไมจึงเป็นห่วง เพราะว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ที่เราเคารพนับถือ แล้วก็เกี่ยวกับประโยชน์สุขของส่วนรวม ถ้าทำดีก็ดีไป ถ้าทำไม่ดีก็อาจจะเกิดผลเสียได้มาก ... เมื่อมีการกระทำแล้วก็ต้องทำให้ได้ผลดี”

ชัดเจนแล้วว่า พระธรรมปิฎกไม่ได้พูดว่าไม่สนใจเรื่องจะให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ แต่พูดว่าไม่สนใจในแง่การรณรงค์ ขอให้ดูข้อความที่ขีดเส้นใต้ข้างบนเทียบกัน ก็จะเห็นว่า ข้อความว่า “อาตมาก็ไม่ได้สนใจเรื่องการบัญญัติพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติหรือไม่ เหตุผลในการที่จะบัญญัติพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญ ก็ไม่เห็นด้วย” นี้ ดร. เบญจ-บรรจง เขียนเติมเข้ามาเองทั้งหมด

ทำไมจึงไม่สนใจในแง่การรณรงค์ พระธรรมปิฎกก็ได้พูดในที่ประชุมฟังแล้ว เช่นว่า เพราะเป็นพระก็ทำหน้าที่สอนธรรมะไป ถ้าสอนได้ผล ประชาชนเห็นคุณค่า ประชาชนก็ใช้ปัญญาทำกันไป พูดง่ายๆ ว่า วันนั้น พระธรรมปิฎกไปพูดเตือนหรือให้สติแก่ที่ประชุม เพราะเหตุผลที่พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินั้น พระธรรมปิฎกได้เขียนไว้นานแล้ว ในหนังสือ “ความสำคัญของพระพุทธศาสนาในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติ” และการที่ผู้จัดประชุมนิมนต์พระธรรมปิฎกไปพูด ก็เพราะนึกถึงหนังสือนั้นและได้แจกหนังสือนั้นแก่ที่ประชุมแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายซ้ำกับในหนังสือนั้นอีก

หนังสือ “ความสำคัญของพระพุทธศาสนาในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติ” นี้ คณะ

อนุกรรมการจัดทำหนังสืออนุสรณ์พุทธบูชา ในคณะกรรมการอำนวยการจัดสร้างพุทธมณฑล ได้อาราธนาพระธรรมปิฎกเขียนขึ้น เพื่อจัดพิมพ์เป็นที่ระลึก เนื่องในวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ รอบ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ มหาราช รวมในหนังสือใหญ่ชื่อ “พุทธมณฑล เฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ มหาราช” พิมพ์เสร็จตั้งแต่ปี ๒๕๓๑

ผู้ที่ต้องการรู้ความจริงควรจะเอาหนังสือ “ความสำคัญของพระพุทธศาสนาในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติ” และ “อุดมธรรมนำจิตสำนึกของสังคมไทย” นี้มาอ่านเองโดยตรง ไม่ต้องฟังต่อจากพวก ดร. เบญจ-บรรจง ซึ่งจะได้แต่ของบิดเบือนแต่งเติม

ตัดต่อให้คำของใบปลิวเท็จกลายเป็นคำของหนังสือพิมพ์

ไม่เฉพาะกับหนังสือเท่านั้น ดร. เบญจ-บรรจง ได้ตัดต่อแม้กระทั่งข่าวหนังสือพิมพ์ให้คนอ่านเข้าใจผิด เช่น นสพ. เดลินิวส์ ลงข่าวว่า มีการแจกใบปลิวที่วัดพระธรรมกาย ใบปลิวนั้นกล่าวหาว่าพระธรรมปิฎกยกตนเหนือกว่าพระอรหันต์ ดร. เบญจ-บรรจง ก็ตัดต่อให้กลายเป็นว่า นสพ. เดลินิวส์ รายงานข่าวว่าพระธรรมปิฎกยกตนเหนือกว่าพระอรหันต์

(ใบปลิวซึ่งแจกที่วัดพระธรรมกายนั้น ก็มีเนื้อความอย่างในหนังสือของ ดร. เบญจ-บรรจง นั้นเอง การตัดต่อข่าว นสพ. นี้ จึงเท่ากับว่าจะเอาผลสองชั้น คือจะให้เรื่องเท็จที่ปั้นแต่งขึ้นทั้งในหนังสือและเป็นใบปลิวนั้น มีค่าเป็นรายงานข่าว นสพ.)

ดร. เบญจ-บรรจง ตัดต่อข่าวหนังสือพิมพ์ให้คนอ่านเข้าใจผิดอย่างนี้ไม่ใช่ครั้งแรก ขอยกมาให้ดูเทียบข่าวจริง กับข้อความตัดต่อของ ดร. เบญจ-บรรจง ลักครั้ง นสพ. เดลินิวส์ ประจำวันจันทร์ที่ ๑๒ ก.ค. ๒๕๔๒ ลงข่าวว่า

“เจ้าหน้าที่วัดพระธรรมกายได้แจกจ่ายใบปลิวฉบับหนึ่ง ซึ่งจัดพิมพ์ในลักษณะของหนังสือพิมพ์มีจำนวน ๔ หน้า โดยในหน้า ๔ นั้นมีบทความพิเศษชื่อเรื่องว่า “เทวทัตยุคไฮเทค” สารสำคัญของบทความชิ้นนี้มีเรื่องราวตอบโต้การล้มมนาเรื่อง “วัดพระธรรมกายกับผลกระทบเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมไทย” ซึ่งจัดที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๓ ก.ค.

ที่ผ่านมา ซึ่งจัดโดยมูลนิธิโกมลคีมทอง มูลนิธิพุทธธรรม และคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ บทความชิ้นดังกล่าวนี้อ้างว่า การจัดสัมมนาครั้งนั้นมีการโจมตีวัฒนธรรมประเพณีไทย และพระพุทธศาสนา ...”

ดร. เบญจ-บรรจง นำข้อความข้างบนนี้มาตีพิมพ์ในหนังสือ “เปิดโปงขบวนการล้มพุทธ” แต่ตัดข้อความ(พิมพ์ตัวหนาเป็นที่สังเกต)ว่า “เจ้าหน้าที่วัดพระธรรมกายได้แจกจ่ายใบปลิวฉบับหนึ่ง ...” หึ่งไปเสีย เหลือแค่ว่า

“การล้มมนาเรื่อง “วัดพระธรรมกายกับผลกระทบเศรษฐกิจการเมืองและสังคมไทย” ซึ่งจัดที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๓ ก.ค. ที่ผ่านมา ซึ่งจัดโดยมูลนิธิโกมลคีมทอง มูลนิธิพุทธธรรม และคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ... การจัดสัมมนาครั้งนั้นมีการโจมตีวัฒนธรรมประเพณีไทย และพระพุทธศาสนา...”

กลวิธีนี้ต้องการทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าเป็นรายงานข่าวของ นสพ. เดลินิวส์ แต่ที่จริงเป็นข้อความในใบปลิวที่ จนท.วัดพระธรรมกายแจก ไม่ใช่คำของ นสพ.เดลินิวส์

ใบปลิวนี้ยาว คู่อีกหน่อย

ใบปลิวซึ่งแจกที่วัดพระธรรมกาย ที่ นสพ. เดลินิวส์ นำมาเปิดเผยนั้น ยังมีข้อความอีกมากมาย ซึ่งล้วนเป็นความจริงที่ป็นแต่ขึ้นแบบอาฆาตมาดร้าย ขอยกมาให้ดูอีกนิดหนึ่ง ใบปลิวนั้นเขียนว่า

“... การดำเนินการของพระศรีวิสุทธิโมลี หรือพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) ในทุกเรื่องด้วยว่า ต้องการเปลี่ยนแปลงคณะสงฆ์ ทำการแก้ไขบิดเบือนพระไตรปิฎก ไม่เคยศึกษาด้านวิปัสสนาธุระหรือธุดงค์เลยตั้งแต่บวช ...”

ด้านวิปัสสนานั้น พระธรรมปิฎกเข้าปฏิบัติตั้งแต่อยู่ในต่างจังหวัดเป็นสามเณร และพระอาจารย์กรรมฐานพอใจชวนให้มาอยู่ด้วยที่สำนักวิปัสสนาในกรุงเทพฯ แต่โยมบิดาขอไว้ไม่ให้มา จึงยังไว้ จะเห็นว่า ดร. เบญจ-บรรจง นี้ไม่ใช่แค่ตัดต่อเท่านั้น แต่แต่งเติม บั่นเรื่องเท็จใส่เพิ่ม บิดเบือน คือทำได้ทุกอย่างที่จักทำร้ายป้ายสีให้เสีย

หาย แต่เมื่อเป็นเรื่องเท็จ ยิ่งพูดมาก ความเท็จและเจตนาร้ายของเขาก็ยิ่งพูดออกมา ส่วนเรื่องว่า “ทำการแก้ไขบิดเบือนพระไตรปิฎก” ก็เป็นการหาทางใส่ร้ายไปเรื่อยๆ ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคืบแจง ตัวเขาเองนั้นพระไตรปิฎกก็แทบจะไม่รู้จัก เพียงพูดต่อๆ ตามๆ เขาไป ผิดๆ ถูกๆ แม้แต่ชื่อคัมภีร์ในพระไตรปิฎกเขาก็ยังไม่รู้จัก (อย่างในหนังสือ **พระพุทธศาสนา ขะตาของชาติ** (น. ๙๓, ๑๒๑) พูดถึงพระไตรปิฎก เล่ม ๘ คือ **ปริวาร** เขาเรียกชื่อเป็นปริวารวาท์ และเรียกซ้ำๆ แสดงว่ามีใช้เฟลอ มีใช้ว่าพูดเขียนบ่อยๆ แล้วพลั้งไป บ้าง แถมยังลบหลู่ว่าเป็น “พวกอรรถกถา” แสดงอาการเหยียดหยามหลักฐานที่ไม่ถูกใจตน)

ที่เข้ามาแสดงว่าคนกลุ่มนี้ขาดความรู้ธรรมวินัยและมีได้نبถือพระคัมภีร์ แล้วคนอย่างนี้จะมากล่าวหาท่านผู้นับว่าบิดเบือนพระไตรปิฎก ก็มีแต่ฟ้องว่าตัวเขาเองต้องมีเบื้องหลังจะทำการร้ายอะไรสักอย่าง และที่ซัดอยู่แล้วก็คือตัวเขาเองนั้นแหละได้บิดเบือนอะไรๆ อย่างที่ได้ชี้ให้ดูมาแล้ว เขาจึงไม่ใช่คนสุจริตที่จะเชื่อถือหรือไว้วางใจอะไรได้

เรื่องว่า “ต้องการเปลี่ยนแปลงคณะสงฆ์” ก็แบบเดียวกัน จับโน่นตอนนี้ เจอคนอย่างนี้มีเรื่องไม่รู้จบ แต่พอรู้ทัน จับจุดได้ เรื่องก็จบ เพราะเขาจะพูดอะไรอีกเราก็รู้ก่อนแล้วว่าตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน-ปะติดปะต่อ เรื่องเปลี่ยนแปลงคณะสงฆ์ เราก็พูดล้อไปได้เลยว่า เมื่อมีอะไรไม่ดี พระเถระผู้บริหารท่านก็ต้องการเปลี่ยนแปลงทั้งนั้น คือเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น การที่พระวินยาศิการและเจ้าหน้าที่จับพระเหลวไหลลึกลงไป ก็เพราะท่านต้องการให้เปลี่ยนแปลง คือเปลี่ยนให้พระที่ประพฤติไม่ดีหมดไป

ตัดเอาแต่ส่วนที่ให้ร้ายได้ เพราะเจตนาทุจริตนำไป

เรื่องบางอย่างต้องอ่านให้ตลอด จับประเด็นให้ได้ และมองเห็นความประสงค์ของผู้พูด จึงจะเข้าใจเนื้อหาสาระชัดเจน ถ้าดูเฉพาะจุดเฉพาะที่ อาจจะเข้าใจผิดได้ ดังนั้นพวกคนที่เจตนาร้ายจึงใช้วิธีเอาคำพูดบางจุดบางส่วนที่ยังไม่จบเนื้อถ้อยกระหังความไปใส่ร้ายผู้อื่นได้

ดร. เบญจ-บรรจง ก็ใช้วิธีที่ว่านี้ด้วย คือตัดคำพูดที่ยังไม่เต็มความไปกล่าวหาผู้อื่น ส่วนข้อความอื่นต่อจากนั้นที่จะทำให้คนอ่านเข้าใจเรื่องถูกต้อง ก็ทิ้งเสีย ขอยกอีกตัวอย่างหนึ่ง **ดร. เบญจ-บรรจง** ตั้งข้อกล่าวหา (คือใส่ร้ายนั่นเอง) ว่า

พระธรรมปิฎก “เขียนข้อความเหยียดหยามหมิ่นพระบารมีขององค์พระประมุข
ของชาติว่าไร้พระปรีชา” (นี่เป็นคำพูดของ ดร. เบญจ-บรรจง เอง) เขายกคำสนทนา
ให้สัมภาษณ์ของพระธรรมปิฎก ใน *ปาจารย์สาร* ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๓ หน้า ๖๘ มาอ้างว่า

“คณะสงฆ์ จะโดยรู้ตัวบ้าง ไม่รู้ตัวบ้าง ก็ไปยกย่องยกยอพระมหากษัตริย์
แม้แต่ในเรื่องบุญญาธิการ พระก็อาจไปเทศน์ทำให้เห็นว่าพระมหากษัตริย์
นี้ได้สร้างสมบุญญาธิการมามาก มิ่งานที่ก็พุทธสรรเสริญกัน ก็ทำให้
ความรู้สึกเช่นนี้ถูกเน้นชัดขึ้นมา กลายเป็นว่าพระนี่คอยจะยกย่องกษัตริย์
กษัตริย์ก็พอใจในการสรรเสริญเยินยอ มันก็เสริมซึ่งกันและกัน...”

เรื่องจริงก็คือ *ปาจารย์สาร* ได้สัมภาษณ์พระธรรมปิฎก และตรงนี้กำลังพูด
ถึงเรื่องในอดีต เช่นเกี่ยวกับ *ไตรภูมิพระร่วง* เรื่องสมัยหลายร้อยปีมาแล้ว ท่าน
กำลังชี้แจงเหตุปัจจัยในบางยุคบางสมัย ที่ทำให้การสอนพระพุทธศาสนาแน่นย่ำ
ไปในบางจุดบางแง่ เช่นการเน้นแต่กรรมเก่า และการที่ไสยศาสตร์ (ในสมัย
อยุธยาอย่างน้อยบางช่วง) เข้ามาเฟื่องฟูแม้แต่ในวงของพระพุทธศาสนา คือไม่
ใช่เรื่องปัจจุบันอย่างที่ ดร. เบญจ-บรรจง พยายามจะตั้งให้คนอ่านเข้าใจ

ก็อย่างที่ชาวบ้านก็รู้กันดีว่า ในอดีตนั้น พระมหากษัตริย์ผู้ประเสริฐทรงแผ่ความ
ร่มเย็นเป็นสุขแก่ประชาราษฎร์นำประเทศชาติให้รุ่งเรือง ก็มี แต่กษัตริย์ที่มัวเมา
เหลวไหลทำให้เสียบ้านเสียเมือง ก็มี นี่เราพูดกันถึงเรื่องราวปางหลัง

แต่ที่สำคัญที่สุด ซึ่งแสดงเจตนาร้ายของ ดร. เบญจ-บรรจง ออกมาชัดๆ ก็คือ
ทั้งที่มีเนื้อความต่อไปอีก ที่จะทำให้ประเด็นของเรื่องชัดขึ้นมา เขาก็เว้นเสีย ไม่ยกมา
ให้ผู้อ่านได้ดู คือในเมื่ออดีตบางยุคมีปัญหาอย่างนั้นแล้ว มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
ตรงนี้พระธรรมปิฎกได้พูดไว้ แต่ ดร. เบญจ-บรรจง ไม่พูดถึง จึงขอยกมาให้ดู

ปาจารย์สาร ถามต่อไปว่า “จุดไหนบ้างครับในประวัติศาสตร์ ที่คนมีปัญหา
เกิดมาเพื่อหยุดยั้งเรื่องนี้ หรือเขียนหนังสือไว้พอที่เราจะสืบค้นบ้าง มีไหมครับ”

พระธรรมปิฎก ตอบว่า “มันก็มีมาเรื่อยๆ แม้แต่เรื่องจำพวกการอ้อนวอน
เทพเจ้า เรื่องไสยศาสตร์ ซึ่งถูกนำมาปนเปกับเรื่องบุญกรรม ก็มีประกาศรัชกาล
ที่ ๑ นี่ก็ชัดว่า รัชกาลที่ ๑ ไม่เอาไสยศาสตร์ มีการเตือนสติขึ้นมาเป็นครั้งคราว...”

และยังมีการตอบคำถามต่อไปอีก จนถึงว่า “...ก็จะมีการตรวจสอบกันเป็นระยะๆ ตลอดมาถึงรัชกาลที่ ๔ จนถึงสมัยสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ท่านก็พยายามพูดอะไรอย่างเป็นเหตุเป็นผล...”

อ่านให้ครบอย่างนี้ ก็จะแจ่มแจ้งไปว่าคำกล่าวหาของ ดร. เบญจ-บรรจง ไม่เป็นความจริง เป็นเพียงการแสดงเจตนาของคนที่มีมุ้งร้าย

ข้อที่ยังบกพร่องมีอยู่เพียงว่า เพราะเป็นการพิมพ์ในวารสารหนังสือพิมพ์ เลยยังเป็นคำสัมภาษณ์แบบภาษาพูดคุยกันบ้าง ถ้าเมื่อไรจะพิมพ์เป็นเล่มหนังสือ ก็จะต้องตรวจชำระให้ตลอด ตัดคำเพื่อ เช่น ‘มัน’ ออกไป และเติมคำราชาศัพท์ให้ครบ

กลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ที่แสดงมาเพียงเท่านี้ ก็เพียงพอแล้วที่จะให้มองเห็นว่า หนังสือของเขาเกิดขึ้นด้วยกรรมทุจริตอย่างไร รวมแล้ว กลวิธีสำคัญ ของเขา ก็คือ

๑. ตัดต่อ หรือตัดข้อความเอามาเพียงบางส่วน

๒. เอาข้อมูลหรือเหตุการณ์จริงส่วนหนึ่งมาตั้งเป็นโครง แล้วใส่เรื่องเท็จเติมเข้าไป

๓. ปั่นแต่งเรื่องเท็จขึ้นมาต่อๆ ทั้งเรื่อง

๔. บิดเบือนเรื่อง

๕. สวมรอย ลอบทำร้าย

แม้ว่ากลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ที่ได้ชี้ตีแผ่มาแล้ว จะทำให้รู้ทันความทุจริตและจับเท็จเขาได้แล้ว แต่ยังมีจุดๆ คิดว่าควรจะชี้ความเท็จที่เป็นเรื่องๆ ด้วย จะได้เห็นชัดยิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นจึงจะขอยกประเด็นใหญ่ที่ ดร. เบญจ-บรรจง สร้างความเท็จมาชี้ให้เห็นกลวิธีเท็จของเขาอีก ๒ เรื่อง ดังนี้

เรื่องพระธรรมปิฎกไปต่างประเทศ

ดร. เบญจ-บรรจง ปั่นแต่งเรื่องราว-บิดเบือนข้อมูลต่างๆ โดยพยายามจะให้คนเข้าใจว่า พระธรรมปิฎกเดินทางไปต่างประเทศในงานคอมมิวนิสต์ หรือหนาคดีคอมมิวนิสต์ และไปด้วยความช่วยเหลือจากองค์กรศาสนาคริสต์ หรือจากพวกคอมมิวนิสต์ แต่เรื่องอย่างนี้พิสูจน์ง่ายที่สุด เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เป็นของเห็นๆ จึงไม่ต้องพูดยาว

การเดินทางที่ ดร. เบญจ-บรรจง กล่าวหา มี ๓ ครั้ง คือ

๑. ดร. เบญจ-บรรจง กล่าวหา (ในหนังสือ “เปิดโปงขบวนการล้มพุทธ” พิมพ์ครั้งที่ ๑ หน้า ๑๐ ครั้งที่ ๒ หน้า ๑๔) ว่า พระธรรมปิฎก เมื่อยังเป็นพระศรีวิสุทธิโมลี (ปยุตฺโต) ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับมูลนิธิโกมลคีมทอง และ

“จากการที่ได้ร่วมกิจกรรมของมูลนิธิฯ ดังกล่าว จึงได้รับการสนับสนุนให้ไปร่วมการสัมมนาในต่างประเทศ ในปีถัดมา (พ.ศ. ๒๕๑๕)”

เจตนาของ ดร. เบญจ-บรรจง นั้นต้องการบอกว่า มูลนิธิโกมลคีมทองเป็นพวกคริสต์หรือคอมมิวนิสต์ ว่ามูลนิธิโกมลคีมทองให้ทุนพระศรีวิสุทธิโมลีไปต่างประเทศ และว่าพระศรีวิสุทธิโมลีไปร่วมการสัมมนา โดยเดินทางไป พ.ศ. ๒๕๑๕

ในที่นี้ ไม่ต้องเสียเวลาพิสูจน์ว่ามูลนิธิโกมลคีมทองเป็นพวกไหนหรือไม่ เพราะมีวิธีพิสูจน์ได้ง่ายกว่านั้น ซึ่งไม่มีมูลนิธิโกมลคีมทองมาเกี่ยวข้องด้วยเลย ขอพูดรวบรัดว่า การเดินทางครั้งนั้น คือไปอเมริกา คณะเดินทางมี ๓ รูป คือ

๑. พระธรรมคุณากรณ์ (ปัจจุบัน คือ สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศ)

๒. พระเทพวรเวที (ปัจจุบัน คือ สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ วัดปากน้ำ)

๓. พระศรีวิสุทธิโมลี (ปัจจุบัน คือ พระธรรมปิฎก วัดญาณเวศกวัน)

ฟังทราบว่ ตลอดเวลา ๘ ปี ตั้งแต่ท้ายปี ๒๕๑๑ ถึงต้นปี ๒๕๑๙ พระธรรมปิฎก เดินทางไปต่างประเทศเพียงครั้งเดียวนี้เท่านั้น จึงไม่มีทางจะเป็นอื่นจากนี้ (แม้แต่ในปี ๒๕๑๑ ก็ไปกับพระเทพคุณากรณ์ คือ เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศ)

การเดินทางครั้งนั้น เป็นการไปในศาสนกิจเกี่ยวกับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เนื่องจากรัฐบาลอเมริกันนิมนต์ให้ไปชมประเทศของเขา ซึ่งได้ขอเลือกไปเยี่ยมเยือนมหาวิทยาลัยอเมริกัน ที่มีการสอนวิชาพระพุทธศาสนา และเอเชียอาคเนย์ศึกษา เช่น โคลัมเบีย เอล คอร์เนล มิชิแกน วิสคอนซิน และนอร์ทเธอร์แลนด์ลินนอยส์ เป็นต้น

ใน ๑ เดือนแรก คณะได้พักอยู่ในรัฐเพนซิลเวเนีย เพราะพระศรีวิสุทธิโมลี บรรยายวิชาพระพุทธศาสนาแก่วัฒนธรรมไทย ที่มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย

คำกล่าวหาของ ดร. เบญจ-บรรจง ก็คือกล่าวหาพระเถระ ๓ รูปข้างต้นนี้ ซึ่งจะเป็นจริงตามที่เขากล่าวหาหรือไม่ เห็นว่าไม่จำเป็นต้องชี้แจงมากกว่านี้

๒. ดร. เบญจ-บรรจง กล่าวหา (ในหนังสือ “พระพุทธศาสนา ชาติของชาติ” พิมพ์ครั้งที่ ๑ หน้า ๒๖) ว่า

“พระราชวรมุนี (ป. อ. ปยุตโต) (เลื่อนสมณศักดิ์จากพระศรีวิสุทธิโมลี) ซึ่งเป็นสมาชิกในมุสูลินี่ ได้หลบหนีออกนอกประเทศ โดยความช่วยเหลือของ สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย ไปอยู่ในรัฐเพนซิลวาเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เช่นกัน (ข้อมูลรายละเอียดมีมาก ขอได้จากกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน สภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยอาศัย พรบ.ข่าวสารฯ)”

คำกล่าวหานี้ก็เป็นการปั้นแต่งความเท็จที่พิสูจน์ได้ง่ายเช่นเดียวกัน เรื่องที่เกิดขึ้นจริง คือสวอร์ธมอร์วิทยาลัย (Swarthmore College) ได้ติดต่อนิมนต์พระราชวรมุนี ขอให้ไปบรรยายวิชาพระพุทธศาสนาที่สถาบันแห่งนั้น ๑ ภาคเรียน โดยเริ่มนิมนต์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่พระราชวรมุนีอ้างว่างานทางเมืองไทยมาก จึงคัดเรื่อยมาตลอด ๓ ปี จนกระทั่งในที่สุดปี ๒๕๑๙ จึงรับนิมนต์ไป เป็นการไปตามความพอใจของตนเอง ไม่มีเหตุบีบบังคับให้ต้องรีบร้อนไปหรือหนืออะไร และไม่ต้องมีใครช่วย

เมื่อเสร็จภาระที่ Swarthmore College แล้ว ก็ได้รับนิมนต์เป็นที่ปรึกษาของวัดไทยในเมือง New York และวัดไทยเมือง Chicago ต่อมาจนถึง พ.ศ. ๒๕๒๑ จึงเดินทางกลับประเทศไทย

ดร.เบญจ บาระกุล บอกว่าข้อมูลรายละเอียดมีมากขอได้จาก กอธมน. และ สมช. ตอนนั้นก็เท่ากับเป็นการทำหาย กอธมน. และ สมช. ให้ออกมาพิสูจน์ว่าจริงหรือไม่

เมื่อ กอธมน. และ สมช. เยียบ ก็คงต้องหยอก กอธมน. และ สมช. ว่า ถ้า กอธมน. และ สมช. มีข้อมูลอย่างที่ว่า ดร.เบญจ-บรรจง ว่าแล้ว ก็คือสองหน่วยนั้นได้ข้อมูลเท็จ ล้อต่อไปว่า ถ้า กอธมน. และ สมช. ได้คนเท็จทุจริตอย่าง ดร.เบญจ-บรรจง นี่มาก็น่าคนเก็บข่าวให้ ก็ต้องพูดว่าประเทศชาติของเราอยู่ในภาวะที่น่าห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง

๓. ดร. เบญจ-บรรจง แต่งเรื่องขึ้นอีก (“พระพุทธศาสนา ชาติของชาติ” หน้า ๒๘-๒๙) ว่า

“วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐบาลพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ได้ออกประกาศอภัยโทษ เรียกว่าประกาศ ๖๖/๒๓ ให้ผู้ก่อการร้าย คอมมิวนิสต์เข้ามาเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย โดยไม่มีความผิด ทำให้สมาชิก

ของมูลนิธิโกลคิมทองสามารถกลับเข้าสู่ประเทศไทยได้ ทั้งนี้รวมถึง พระราชวรมณี (ป. อ. ปยุตโต) ก็กลับสู่ประเทศไทยด้วยเช่นกัน”

พระราชวรมณีเป็นพระภิกษุ ไม่เป็นสมาชิกของมูลนิธิหรือองค์กรใด จะเดินทางเข้าหรือออกเมืองไทย ก็มาไปสบายๆ ตามศาสนกิจที่ได้รับนิมนต์

ในปี ๒๕๒๓ พระราชวรมณี (ปัจจุบัน=พระธรรมปิฎก) จำพรรษาเขียนหนังสือธรรมอยู่ที่กุฏิในประเทศไทย ณ วัดพระพิเรนทร์ ตามปกติ ไม่ได้ไปไหนและไม่ต้องมาจากไหน เพราะท่านเดินทางกลับมาประเทศไทยนานกว่า ๒ ปีแล้ว คือตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑ จึงไม่มีเหตุอะไรที่จะต้องฟังประกาศของ พล อ. เปรม หรือจะต้องอาศัยใครๆ เข้ามาประเทศไทยแต่ประการใดทั้งสิ้น

ที่ชัดมาก คือ ปี ๒๕๒๒ พระธรรมปิฎกก็อยู่ที่วัดพระพิเรนทร์ จึงถูกท่านเจ้าคณะ กทม. ติดต่อขอให้รับเป็นเจ้าคณะเขตป้อมปราบฯ (ดูเรื่องข้างหน้า)

ทั้งที่พระธรรมปิฎกอยู่ที่วัดในเมืองไทย ไม่ได้ไปไหน ดร. เบญจ-บรรจง ก็ยังปั้นแต่งความเท็จขึ้นมาเป็นเรื่องเป็นราวได้ถึงเพียงนี้ จะมีเรื่องอะไรในหนังสือของเขาที่ไม่เป็นเรื่องเท็จ และจะมีความเท็จอะไรที่เขาจะไม่ทำ

ไม่เฉพาะเรื่องไปต่างประเทศ แม้แต่เรื่องความเป็นไปในประเทศ เขาก็แต่งเรื่องเท็จใส่และบิดเบือนไปเรื่อยๆ เช่น (ในหนังสือ “เปิดโปงขบวนการสังหุทธ” หน้า ๓๔) พุดขึ้นมาว่า

“พระธรรมไตรปิฎกนั้น เนื่องจากทางคณะสงฆ์มองเห็นอันตราย จึงไม่ให้ เป็นเลขาธิการมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยต่อ (มหาวิทยาลัยสงฆ์ไทย) เพราะเกรงว่าจะเผยแพร่อุดมการณ์อันเป็นอันตรายต่อความมั่นคง จึงให้ไปเป็นเจ้าอาวาสอยู่นอกเขตกรุงเทพฯ และไม่มีตำแหน่งทางการบริหารใดๆ ตลอดมา”

ชื่อว่าพระธรรมไตรปิฎกนี้ไม่เคยมีที่ไหน มีแต่พระธรรมปิฎก ซึ่งเมื่อครั้งเป็นพระราชวรมณี เคยเป็นรองเลขาธิการมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และท่านได้ลาออกตั้งแต่ยังเป็นรองเลขาธิการนานมาแล้ว คือตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๗

พระราชวรมณีที่เป็นรองเลขาธิการนั้น ได้ลาออกในขณะที่ยังมีเลขาธิการอยู่ แล้วท่านก็ทำงานด้านพระธรรมวินัยอยู่ที่วัดของท่านเรื่อยมาอีกนานตามความพอใจของท่านเอง โดยไม่ได้รอที่จะเป็นเลขาธิการแต่อย่างใด จนกระทั่งหลังจากนั้นอีกสิบกว่า

ปี เนื่องจากท่านมีปัญหาสุขภาพเรื่องโรคทางเดินหายใจเพราะอากาศที่วัดใน กรุงเทพฯ มีมลภาวะมาก ญาติโยมจึงนิมนต์ท่านไปจำพรรษานอกกรุงเทพฯ และต่อมาญาติโยมได้ร่วมกันหาที่ดินในถิ่นที่อากาศดีและสงบสัต์เหมาะแก่งานพระศาสนา ทั้งด้านคันถ-ธุระและวิปัสสนาธุระ แล้วสร้างวัดใหม่ถวาย และท่านก็เป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดนั้นสืบมา ทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการสั่งการส่งหรือการกำหนดอะไรของคณะสงฆ์ นอกจากการปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายที่ว่าด้วยการสร้างวัด

ส่วนตำแหน่งบริหารนั้น พระธรรมปิฎกได้ขอไว้เองที่จะไม่รับตลอดมา เช่น เมื่อ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ครั้งเป็นพระราชาคณะนี้ หลังลาออกจากตำแหน่งที่มहाจุฬาราชมนตรี ไปอเมริกากลับมาไม่นาน ท่านเจ้าคุณพระราชาคณะที่ วัดมเหยงคณ์ เจ้าคณะเขต ป้อมปราบฯ-ปทุมวัน ได้ถึงมรณภาพใน พ.ศ. ๒๕๒๒ ท่านเจ้าคุณพระวิสุทธาธิปัตติ เจ้าคณะกทม. ก็มอบหมายให้รองเจ้าคณะ กทม. ทั้ง ๒ รูป คือ ท่านเจ้าคุณพระราชรัตนโมลี วัดแก้วแจ่มฟ้า และท่านเจ้าคุณพระราชรัตนกวี วัดอนงคาราม ไปพูดกับพระราชาคณะที่ วัดพระพิเรนทร์ เพื่อให้รับตำแหน่งเป็นเจ้าคณะเขตป้อมปราบฯ-ปทุมวัน เริ่มแต่เป็นรักษาการสืบไป แต่เจรจากันเป็นชั่วโมง พระราชาคณะก็ไม่ยอมรับ จึงเป็นที่รู้กันในหมู่พระเถระผู้ใหญ่มานานแล้วว่าพระธรรมปิฎกไม่รับตำแหน่งด้านบริหาร

เรื่องหนังสือพุทธธรรม

ดร. เบญจ-บรรจง ใช้เนื้อที่เป็นอันมากในหนังสือของเขา เพื่อบิดเบือนป้ายสีหนังสือ พุทธธรรม เหตุผลที่เขาทำเช่นนั้นจะอธิบายข้างหน้า

ในด้านเนื้อหาของหนังสือ นอกจากกลวิธีตัดต่อของเขาที่ได้ยกมาให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว เขายังบิดเบือนปั้นแต่งเรื่องเกี่ยวกับความเป็นมาของหนังสือนั้น ให้ดูเหมือนเป็นเรื่องเสียหายร้ายแรง เพื่อให้เกิดความรู้สึกว่าไม่น่าเชื่อถือ

ก่อนจะดูความเท็จจริงของเขา และเข้าใจเรื่องราวได้ชัดเจน ฟังทราบก่อนว่าหนังสือ พุทธธรรม นี้เดิมทีเดียวพระธรรมปิฎกเขียนไว้ยาว ๒๐๖ หน้า ต่อมาได้เขียนขยายความออกไปจนยาวขึ้นเป็น ๑,๑๔๕ หน้า ซึ่งมีขนาดใหญ่มาก ผู้ที่ต้องการ

พิมพ์บางท่านจึงขอพิมพ์เฉพาะของเดิมที่ยาว ๒๐๖ หน้า ทำให้กลายเป็นเหมือนมี ๒ ฉบับ คือฉบับเดิมยาว ๒๐๖ หน้า และฉบับขยายความยาว ๑,๑๔๕ หน้า

ขอให้ดูคำเล่าแบบบิดเบือนใส่ร้ายของ ดร. เบญจ-บรรจง (ในหนังสือ "พระพุทธศาสนา สะตางของชาติ" หน้า ๓๑-๓๒, ฉบับคัดย่อ หน้า ๑๘) ที่เขียนไว้ยืดยาวว่า

“หนังสือ ‘พุทธธรรม’ นี้กรรมการศาสนาได้มอบให้พระราชวรมนี (ป.อ.ปยุตโต) เป็นผู้เรียบเรียงโดยได้มีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อความในต้นฉบับเปรียบเทียบกับพระไตรปิฎกเถรวาท โดยท่านอธิบดีกรมการศาสนา และผู้กล่าวนามข้างต้นซึ่งนับว่าเป็นฉบับที่ถูกต้องตามหลักพุทธศาสนา มีทั้งหมด ๒๐๖ หน้า...

“ด้วยความถูกต้องของ ‘พุทธธรรม’ ฉบับพิมพ์โดยกรมการศาสนาเ็นเหตุให้ฉบับนี้ไม่มีการอ้างอิงถึง ในการพิมพ์ครั้งต่อ ๆ มาทั้งสิ้นเพราะไม่มีการปลอมปน อาจเป็นเพราะพระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) กล่าวว่าหากมีผู้นำฉบับนี้มาเทียบเคียง กับฉบับใหม่จะมีข้อความที่ขัดแย้งกันเอง ไม่เพียงไม่อ้างอิงเท่านั้น พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) ยังเผยแพร่ข้อความว่า “...หนังสือพุทธธรรม ที่กรมการศาสนาจัดพิมพ์นี้ มีข้อความไม่ถูกต้อง และเป็นการถือวิสาสะจัดพิมพ์เองโดยไม่บอกกล่าวเจ้าของลิขสิทธิ์”??? (ปรากฏตามคำนำการพิมพ์หนังสือพุทธธรรมครั้งที่ ๕ (๒๐๖ หน้า) ลงนามโดยพระราชวรมนี(ป.อ.ปยุตโต) ๒๒ ก.ค. ๒๖) จึงนับเป็นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง และไม่ปรากฏว่ามีการอ้างอิงหนังสือพุทธธรรม ๒๐๖ หน้า ซึ่งจัดพิมพ์ในปี ๒๕๒๖ ณ ที่ใดอีกเลย...”

ดร. เบญจ-บรรจง เขียนต่อไปอีกยาว รวมแล้ว เขาต้องการให้เข้าใจผิดว่า

- หนังสือ **พุทธธรรม** ยาว ๒๐๖ หน้านี้ กรมการศาสนาได้มอบให้พระธรรมปิฎก (เมื่อยังเป็นพระราชวรมนี) เรียบเรียงขึ้น จัดพิมพ์ในปี ๒๕๒๖
- **พุทธธรรม** ยาว ๒๐๖ หน้านี้ อธิบดีกรมการศาสนา เป็นต้น ได้ตรวจแล้ว จึงเป็นฉบับที่ถูกต้อง
- **พุทธธรรม** ยาว ๒๐๖ หน้า ซึ่งจัดพิมพ์ในปี ๒๕๒๖ นี้ ไม่ปรากฏว่ามีการอ้างอิง ณ ที่ใดอีก
- **พุทธธรรม** ที่กรมการศาสนาจัดพิมพ์นี้ กรมการศาสนาได้ตรวจถูกต้องแล้ว

แต่พระธรรมปิฎกหาว่ามีข้อความไม่ถูกต้อง และว่ากรมฯ ถือวิสาสะจัดพิมพ์เอง

● **พุทธธรรม** ฉบับขยายความที่ยาว ๑,๑๔๕ หน้า มีได้มีการตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้รู้ทางพุทธศาสนา หรือหน่วยงานทางราชการ จึงเป็นฉบับที่ผิดปลอมปน นี่คือกลวิธี **ดร. เบญจ-บรรจง** ที่เอาเรื่องจริงบ้างเท็จบ้างมาโยงกันไปโยงกันมาและแต่งเติมเพิ่มเข้าไป ให้ได้เนื้อความตามเป้าที่จะใส่ร้ายป้ายสีได้สำเร็จ ที่นี้ก็มาดูเรื่องจริงว่าเป็นอย่างไร

หนังสือ **พุทธธรรม** ๒๐๖ หน้า นั้นมีอยู่แล้วก่อนปี ๒๕๒๖ คือเกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๔ (=๑๒ ปีก่อนที่กรมการศาสนาจะพิมพ์) จึงมิใช่ว่ากรมการศาสนา มอบให้พระธรรมปิฎกเรียบเรียงขึ้น

พุทธธรรม ฉบับเดิม ๒๐๖ หน้า นั้น รวมอยู่ในหนังสือชุด “วรรณไวทยาการ” โครงการตำราฯ สมาคมสังคัมคาสตร์แห่งประเทศไทย ได้อารทนาพระธรรมปิฎกเรียบเรียงขึ้น แล้วจัดพิมพ์ถวาย พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ในโอกาสที่พระชนม์ครบ ๘๐ พรรษาบริบูรณ์ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๔

หลังจากปี ๒๕๑๔ แล้ว มีผู้ขอพิมพ์ **พุทธธรรม** ฉบับเดิมนี้อีกเป็นครั้งคราว (ในงานพระราชทานเพลิงศพ ท่านเจ้าคุณพระศีลขันธโสภิต วัดพลับพลาชัย พ.ศ. ๒๕๑๔ งานพระราชทานเพลิงศพ สมเด็จพระวันรัต วัดสังเวชวิศยาราม พ.ศ. ๒๕๒๐) จนกระทั่ง ๑๒ ปีหลังจากพิมพ์ครั้งแรก กรมการศาสนาจึงขอพิมพ์บ้างในปี ๒๕๒๖

ทางกรมการศาสนาคงเห็นว่าหนังสือของพระธรรมปิฎกทุกเล่มท่านไม่หวังลิขสิทธิ์อยู่แล้ว จึงจัดพิมพ์ขึ้นเลยโดยมิได้ขออนุญาต อาจคิดว่าค่อยบอกทีหลังก็ได้

แต่**พุทธธรรม**ฉบับเดิมนั้น พระธรรมปิฎกให้ถือโครงการตำราฯ เสมือนเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์โดยเกียรติ ดังนั้น เมื่อพระธรรมปิฎกเจอหนังสือที่กรมการศาสนาพิมพ์ จึงบอกให้กรมการศาสนาขออนุญาตจากโครงการตำราฯ และเขียนคำนำใหม่ให้ถูกต้อง

ส่วน**พุทธธรรม** ฉบับขยายความยาว ๑,๑๔๕ หน้า ก็คือฉบับเดิมยาว ๒๐๖ หน้า นั้นเอง แต่เขียนคราวแรกเวลาจำกัดก็ทำได้เท่านั้น ครั้นเวลาผ่านไป มีโอกาสเมื่อใด ก็เป็นธรรมดาว่าจะอธิบายให้ละเอียดยิ่งขึ้น หนังสือก็ยกออกไป ดังนั้นที่จริงก็เป็นฉบับเดียวกันนั่นเอง คือฉบับเดิม ๒๐๖ หน้า ก็รวมอยู่ในฉบับขยายความ ๑,๑๔๕ หน้า

เมื่อรู้ความจริงนี้แล้ว ก็มาดูให้รู้ทันกลวิธี ดร. เบญจ-บรรจง ต่อไป

➔ หนังสือ **พุทธธรรม** ยาว ๒๐๖ หน้านี้ กรมการศาสนาไม่ได้มอบให้พระธรรมปิฎกเรียบเรียง แต่เป็นหนังสือที่พระธรรมปิฎกเรียบเรียงไว้นานตั้งแต่ปี ๒๕๑๔ แล้ว กรมการศาสนาเพียงแต่นำมาพิมพ์เข้าไปตามเดิมในปี ๒๕๒๖

➔ **พุทธธรรม** ยาว ๒๐๖ หน้านี้ กรมการศาสนาเพียงแค่มิพิมพ์เข้าไปตามเดิม อธิบดีกรมการศาสนา และเจ้าหน้าที่อื่นๆ จึงไม่ต้องมาตรวจความถูกต้องอะไรเลย เพียงแต่ตรวจสอบให้ตรงตามของเดิมเท่านั้น

แต่เวลาเขียนคำนำ เจ้าหน้าที่กรมการศาสนาทำไปตามแบบฟอร์มที่เคยทำว่า

“หนังสือ**พุทธธรรม**นี้ กรมการศาสนาได้มอบให้พระราชวรมนี วัดพระพิเรนทร์ เป็นผู้เรียบเรียง (ชื่อ**อธิปัต**) อธิบดีกรมการศาสนา และ (ชื่อ**ชกร.**) ผู้อำนวยการกองศาสนศึกษา เป็นผู้ตรวจต้นฉบับ...”

หลังจากกรมการศาสนาพิมพ์ไปแล้ว ต่อมาพระธรรมปิฎกได้พบหนังสือนี้ จึงแนะนำกรมการศาสนาให้ขออนุญาตและแก้ไขคำนำให้ถูกต้อง กรมการศาสนาจึงเปลี่ยนคำนำข้างบนนั้น พิมพ์ใหม่ว่าดังนี้

“หนังสือ**พุทธธรรม**นี้ พระราชวรมนี ได้เรียบเรียงและมอบลิขสิทธิ์ให้โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ กรมการศาสนาเห็นว่า เป็นหนังสือที่มีคุณค่าในทางส่งเสริมจริยธรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของทางราชการ จึงได้ขออนุญาตโครงการฯ จัดพิมพ์เผยแพร่”

ตอนนี้ ดร. เบญจ-บรรจง พลาดมาก คือเขาตั้งใจจะตั้งแง่จับผิดว่า**พุทธธรรม** ฉบับเดิมนั้นกรมการศาสนาตรวจแล้ว จึงถูกต้อง แล้วก็จะไปโจมตี**พุทธธรรม** ฉบับขยายความว่าทางราชการยังไม่ได้ตรวจ จึงไม่ถูกต้อง แต่เรื่องจริงกลายเป็นว่าหนังสือ**พุทธธรรม**ถูกต้องเป็นหลักอยู่แล้ว กรมการศาสนาจึงมาขอเอาไปพิมพ์

ข้อสำคัญก็คือ เพราะเจตนาร้ายต่อท่านผู้อื่นแล้วไปคว้าเอาข้อมูลมาผิดๆ ถูกๆ ดร. เบญจ-บรรจง จึงทำตัวเองให้ถูกจับได้ว่า ที่จริงนั้นตัวเขาไม่มีความรู้ในเรื่องพระพุทธานุศาสน์ ไม่รู้ว่าใครเป็นมาตรฐานที่จะตัดสินใคร เขามีอย่างเดียวคือเจตนาทุจริตที่จะใช้เล่ห์กลทำร้ายผู้อื่นเท่านั้น

➡ ถึงตอนนี้ คำพูดอะไรก็ตามของ ดร. เบญจ-บรรจง ก็ไม่มีความหมายต่อไปแล้ว แต่ก็จะให้ดูความเท็จจริงของเขาดูต่อไปให้จบตอนอีกหน่อย

ตรงนี้ ดร. เบญจ-บรรจง อ้างคำนำการพิมพ์พุทธธรรม ครั้งที่ ๕ แต่บิดเบือนว่า

“พระธรรมปิฎก ยังเผยแพร่ข้อความว่า “...หนังสือพุทธธรรม ที่กรรมการศาสนาจัดพิมพ์นี้ มีข้อความไม่ถูกต้อง และเป็นการถือวิสาสะจัดพิมพ์เองโดยไม่บอกกล่าวเจ้าของลิขสิทธิ์”???”

เขาพูดอย่างนี้ เพื่อจะลงให้เข้าใจว่าพระธรรมปิฎกกล่าวพุทธธรรมฉบับที่กรรมการศาสนาพิมพ์ ซึ่งเขาบอกว่าเป็นฉบับที่ถูกต้องเพราะกรรมการศาสนาได้ตรวจแล้ว แต่ถึงตอนนี้คำพูดของเขาหมดความหมาย ลงไม่สำเร็จแล้ว จะให้ดูการบิดเบือนของเขาในคำนำนี้อีก ข้อความที่แท้จริงในคำนำนั้นว่า

“ครั้งล่าสุด เมื่อต้นปี ๒๕๒๖ นี้ ผู้เขียนได้เห็นพุทธธรรมฉบับเดิมนั้น ซึ่งมีผู้ได้รับแจกจากกรรมการศาสนาไปให้ดู ... ผู้เขียนจึงได้แนะนำให้กรรมการศาสนาขออนุญาตจากมูลนิธิโครงการตำรา ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ และให้แก้ไขคำนำที่มีข้อความผิดพลาด ให้ถูกต้องตามความเป็นจริง ...”

ขอให้เทียบข้อความที่ขีดเส้นใต้ ระหว่างของบิดเบือน กับของจริง จะเห็นกลวิธีสร้างความเท็จและการเกลี้ยทำให้เข้าใจผิด คือของจริงพูดถึงคำนำที่ผิดพลาด แต่ ดร. เบญจ-บรรจง ทำให้กำกวมในทำนองว่าเนื้อหาในหนังสือไม่ถูกต้อง (กรรมการศาสนาเพียงแต่พิมพ์ซ้ำ โดยใช้วิธีถ่ายภาพจากหนังสือเล่มเก่า ฉะนั้นเนื้อหาในหนังสือทั้งเล่มจึงเหมือนของเดิม มีแต่คำนำเท่านั้นที่ผิด และคำนำที่ผิดนั้นกรรมการศาสนาก็ได้แก้ไขตามที่พระธรรมปิฎกแนะนำ)

➡ ดร. เบญจ-บรรจง บอกว่า พุทธธรรม ฉบับ ๒๐๖ หน้า ซึ่งพิมพ์ในปี ๒๕๒๖ นี้ ไม่ปรากฏว่ามีการอ้างอิง ณ ที่ใดอีก

เรื่องนี้ตอบง่ายๆ อย่างที่พูดแล้วว่า พุทธธรรม ฉบับ ๒๐๖ หน้า ก็รวมอยู่เป็นแกนของพุทธธรรม ฉบับขยายความ ๑,๑๔๕ หน้าแล้ว จึงไม่ต้องอ้างอิงต่างหาก นอกจากนั้น ใน “บันทึกของผู้เขียน” ท้ายเล่มของพุทธธรรม ฉบับขยายความ ได้เล่าความเป็นมาของพุทธธรรม ตั้งแต่ต้น เชื่อมต่อฉบับ

เดิมกับฉบับขยายความถึงกันหมดแล้ว จนไม่จำเป็นต้องอ้างแยกกัน

➔ **ดร. เบญจ-บรรจง** บอกว่า **พุทธธรรม** ฉบับขยายความที่ยาว ๑,๑๔๕ หน้า มิได้มีการตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้รู้ทางพุทธศาสนา หรือหน่วยงานทางราชการ จึงเป็นฉบับที่ผิด ปลอมปน

ถ้ากล่าวหาว่าไม่มีความหมายอะไรแล้ว อย่างที่พูดข้างต้นว่า **พุทธธรรม** ฉบับเดิมมีความถูกต้องอยู่แล้ว กรมการศาสนาก็มาขอพิมพ์ซ้ำไปตามนั้น ฉะนั้น **พุทธธรรม** ฉบับขยายความ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นต้น ก็มาขอพิมพ์ ฉะนั้น

ที่น่าขำมากก็คือ คนพวก **ดร. เบญจ-บรรจง** นี้ ยิ่งพยายามปั้นเรื่องเท็จใส่ร้ายท่านผู้อื่น ความเท็จของตนก็ยังโผล่ออกมาฟ้องตัวเอง อย่างเรื่อง **พุทธธรรม** นี้ เขาเสแสร้งทำเป็นรับรองความถูกต้องของฉบับเล็กที่กรมการศาสนาพิมพ์ เพื่อจะตีฉบับใหญ่ แต่แล้วข้อความในฉบับใหญ่ที่เขาเอามาตัดต่อเพื่อกล่าวหาพระธรรมปิฎกว่า จาบจ้วงพระพุทธเจ้า (ย้อนไปดูหน้า ๑๒-๑๓) ก็มียุ่ด้วยในฉบับเล็กที่กรมการศาสนาพิมพ์ ที่เขารับรองว่าถูกต้องนั้นแหละ (หน้า ๒๐๕) เป็นข้อความเดียวกัน

กลวิธี ตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน-สอดเสริม เพิ่มความเข้าไป ที่ **ดร. เบญจ-บรรจง** ทำอย่างนี้ ชี้ให้ดูไปได้เรื่อยๆ

แม้แต่ “สมาธิ” ที่เป็นธรรมข้อสำคัญ เป็นองค์มรรคข้อที่ ๘ ซึ่งพระธรรมปิฎกถือว่าสำคัญมาก และได้อธิบายไว้ยืดยาวให้เข้าใจอย่างถูกต้องว่า สมาธินั้นจำเป็นต้องปฏิบัติให้ได้ให้มี และแม้ได้ถึงขั้นฌาน ก็ต้องใช้เป็นบาทของวิปัสสนา ให้เป็นฐานของปัญญา ต้องปฏิบัติให้เป็นสัมมา ระวังอย่าปฏิบัติผิดให้กลายเป็นนิจจาสมาธิอย่างพวกฤาษีชีไพรหรือพวกที่เอาสมาธิไปใช้เป็นยาหล่อม จะผิดจากหลักพระพุทธศาสนา **ดร. เบญจ-บรรจง** ก็เอาไปตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน-สอดเสริมให้กลายเป็นว่า พระธรรมปิฎกได้พูดหรือเขียนว่าสมาธิไม่ดี เป็นยาหล่อมของเสพติด จะบรรลุธรรมได้โดยไม่ต้องปฏิบัติสมาธิ

แต่เมื่อมองเห็นกลวิธีที่ **ดร. เบญจ-บรรจง** ตัดต่อ-แต่งเติม-บิดเบือน-สอดเสริม เพิ่มความเข้าไป อย่างข้างบนนี้แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอธิบายอีกว่าที่แท้นั้นเขาก็แค่หลอกลวง เพียงเท่าที่ได้ยกมาให้ดูก็เห็นว่าเกินพอแล้ว

ดร.เบญจ-บรรจง ทำงานผิด

กรรมทุจริตของ ดร. เบญจ-บรรจง กับพวก ที่ได้พยายามใส่ร้ายป้ายสีจะให้ชาวพุทธเข้าใจผิดต่อพระสงฆ์ที่เผยแผ่ธรรม ต่อชาวพุทธที่ช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชน ตลอดจนให้เข้าใจผิดต่อหนังสือธรรม และแม้กระทั่งให้เข้าใจผิดต่อพระไตรปิฎกและหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า โดยไม่มีความละเอียดและเกรงกลัวบาป แสดงว่าเขาเป็นคนนอกพระพุทธศาสนา ไม่ใช่พุทธศาสนิกชน

ทางการ ตร.บอกว่า ดร. เบญจ บรรจง ทำหนังสือเท็จขึ้นมาเพื่อปกป้องวัดพระธรรมกาย แต่มีข้อหาพิจารณายิ่งกว่านั้นว่าเขาทำงานทำลายพุทธศาสนาเพื่อใครอีก

ดูการกระทำแบบซ่อนเร้น (ทำเป็นด่าเขา ให้เราตายใจ ที่แท้ก็ทำงานให้เขา) เช่น

โกรธว่าชาวพุทธทวง “อุดมธรรม”

★ ดร. เบญจ-บรรจง ตู้อะคำ “อุดมธรรม” และคำที่มาจากบาลีอีกหลายคำว่าเป็นคำของคริสเตียน (หนังสือ “พระพุทธศาสนา ชะตาของชาติ” หน้า ๘๒, ฉบับคัดย่อ หน้า ๓๗)

ใครๆ ก็รู้ว่า คริสเตียนและศาสนาคริสต์ทั้งหมดมาจากเมืองฝรั่งที่มีแต่ภาษาฝรั่ง เช่น ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เมื่อเข้ามาเมืองไทยเขาจึงใช้ภาษาไทยตามคนไทย ถ้าเป็นคำสำคัญก็เอาคำพระที่มาจากภาษาบาลีไปใช้ แม้แต่คำว่า กรุณา สมาธิ ฌาน ฯลฯ กระทั่งคำว่า โบสถ์ วิหาร เขาก็เอาไปใช้ (บางคำเราชาวพุทธทั่วไปไม่รู้ว่าเป็นศาสนาคริสต์เอาไปใช้ จนกระทั่งมาเจอในหนังสือของ ดร. เบญจ-บรรจง นี่เอง แสดงว่า ดร. เบญจ-บรรจง รู้เรื่องทางคริสต์หรือเป็นคริสต์มากกว่าจะเอาใจใส่พระพุทธศาสนา)

คำว่า “อุดมธรรม” ก็เป็นคำพระที่มาจากภาษาบาลีอีกคำหนึ่งที่ศาสนาคริสต์เอาไปใช้ แต่เมื่อเราใช้คำว่า “อุดมธรรม” นี้ ดร. เบญจ-บรรจง กลับมากล่าวหาพระธรรมปิฎก รวมทั้งพระเถระรูปอื่น และเราชาวพุทธ ว่าเอาคำของคริสต์มาใช้

ร้ายยิ่งกว่านั้น เมื่อคำว่า “อุดมธรรม” นี้มีในพระไตรปิฎก จะห้ามเราชาวพุทธไม่ให้ใช้ก็ไม่ได้ ก็เอาใหม่ คราวนี้ก็จะบังคับเราให้แปลออกศัพท์ว่า ธรรมอันสูงสุด อย่างเดียว ห้ามเราไม่ให้แปลทับศัพท์ว่า อุดมธรรม

ก็ **ธมฺมมุตตมํ, อุตฺตมํ ธมฺมตํ, อุตฺตมธมฺโม** เป็นคำของพระพุทธเจ้า เป็นคำพุทธ ชาวพุทธจะเปลือยออกศัพท์ว่า **ธรรมอันสูงสุด** หรือจะแปลทับศัพท์ว่า **อุดมธรรม** ก็เป็นสิทธิของเรา

มฺกฺลมุตฺตมํ, อุตฺตมํ มฺกฺลํ เป็นคำพุทธ ชาวพุทธจะเปลือยออกศัพท์ว่า **มกฺกอันสูงสุด** หรือจะแปลทับศัพท์ว่า **อุดมมกฺล** ก็เป็นสิทธิของเรา

กฺลฺยาณมิตฺโต เป็นคำพุทธ ชาวพุทธจะเปลือยออกศัพท์ว่า **มิตรดีงาม** หรือจะแปลทับศัพท์ว่า **กัลยาณมิตร** ก็เป็นสิทธิของเรา

ซ้ำร้ายกว่านั้น **ดร. เบญจ-บรรจง** ยังกำลัไปตู่พระไตรปิฎกอีก (ในหนังสือ “พระพุทธศาสนา ชะตาของชาติ” หน้า ๙๐, ฉบับคัดย่อ หน้า ๓๕) ว่า

“... ไม่มีศัพท์ โดยอรรถ พยัญชนะ หรือไวยากรณ์ของคำว่านิพพาน กับ อุดมธรรมใช้แทนกัน ณ ที่ใดในพระไตรปิฎก ไม่ว่าเป็น ฉบับภาษาใดในโลก”

ทั้งๆ ที่ในพระไตรปิฎกแสดงไว้ชัดว่า **อุดมธรรม** หมายถึงพระนิพพาน และ อรรถกถาขยายกว้างออกไปว่าหมายถึงโลกุตตรธรรมทั้ง ๔ ก็ได้ ซึ่งก็รวมทั้งพระนิพพานด้วย ดังความว่า

๑. “**ธมฺมมุตฺตมํ วุจฺจติ อมตํ นิพฺพานํ**” (พระไตรปิฎกบาลีเล่ม ๓๐ ข้อ ๑๗๓ หน้า ๘๙)

๒. “**ธมฺมมุตฺตมมฺหิตี นวริํ โลกุตฺตรธมฺมํ. โส หิ อุตฺตมธมฺโม นาม.**” (สังฆปาฏิฐกถา ๔/๑๐๙)

๑. “นิพพานอันเป็นอมตะ พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า**อุดมธรรม/ธรรมอันอุดม**

๒. **ธรรมอันอุดม** ได้แก่โลกุตตรธรรม ๔ อย่าง, แท้จริง **โลกุตตรธรรม ๔** นั้น ชื่อว่า **อุดมธรรม**

ทั้งที่หลักฐานในพระไตรปิฎกชัดเจนแน่นอนว่า “**อุดมธรรม** หมายถึงพระนิพพาน” (ที่จริงก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะธรรมสูงสุดในพระพุทธศาสนา ก็ย่อมได้แก่นิพพาน) แต่ **ดร. เบญจ-บรรจง** ก็จะไม่ยอมให้ชาวพุทธใช้คำว่า **อุดมธรรม**

อุดมธรรม ของชาวพุทธมีความหมายอย่างนี้ เมื่อคริสเตียนและศาสนาคริสต์มาเอา **อุดมธรรม** ไปใช้ จะเอาไปหมายถึงอะไร ก็เป็นเรื่องของชาวคริสต์ แต่จะมาห้ามไม่ให้ชาวพุทธใช้คำของชาวพุทธเอง หรือจะมาบังคับชาวพุทธว่าต้องเปลือยอย่างไรไม่ให้เปลือยอย่างนี้ ก็ต้องพูดว่าเกินไปแล้ว

นี่ก็คือ ดร. เบญจ-บรรจง มาเห็นพระธรรมปิฎกและชาวพุทธใช้คำว่า อุดมธรรม ที่เป็นของชาวพุทธแล้ว ก็เดือดร้อน ทนไม่ได้ เหมือนกับว่าชาวพุทธจะทวงคำพระของชาวพุทธคืน ดร. เบญจ-บรรจง ก็เลยต้องออกมาไววาย

เป็นอันว่า อุดมธรรม เป็นคำของชาวพุทธแน่นอน และเราจะแปลว่าอย่างไร ก็เป็นสิทธิของเรา ขอให้แปลให้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงกับหลักธรรมก็แล้วกัน

ถ้าขึ้นชื่อคนอย่าง ดร. เบญจ-บรรจง ต่อไปเขาก็คงถ่ายรูปโบสถ์คริสต์พวกเขามา แล้วบอกว่านี่คำว่า “โบสถ์” เป็นคำของคริสต์ ใครใช้คำว่า “โบสถ์” จะถูกกล่าวหาว่าใช้คำของคริสต์ ชาวพุทธจะต้องรู้ทัน ดร. เบญจ-บรรจง ที่เป็นคนทุจริตแฝงตัวมานี้

โกรธหนังสือ “พุทธธรรม” ที่ปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้า

☆ ดร. เบญจ-บรรจง โจมตีใส่ร้ายป้ายสีหนังสือพุทธธรรม เป็นนักเป็นหนา ถึงกับเอาเนื้อความใน พุทธธรรม มาตัดต่อแต่งเติมต่างๆ เพื่อให้คนเข้าใจผิด และจะให้เข้าใจว่าเป็นหนังสือคริสต์ เพื่อให้ชาวพุทธหลงกลแล้วจะได้ไม่อ่าน

ความจริงก็คือ คนนอกพระพุทธศาสนาพวกนี้เกลียดกลัวหนังสือพุทธธรรม อย่างมาก เพราะหนังสือพุทธธรรม แสดงหลักพระพุทธศาสนาให้คนสมัยปัจจุบันเข้าใจได้ง่าย จึงเป็นอุปสรรคต่องานของเขาที่จะทำลายพระพุทธศาสนาลงไปให้ถึงแก่นถึงราก

หนังสือพุทธธรรม อธิบายให้เห็นว่า โลกทั้งหมดทั้งสิ้นเป็นสังขาร คือสังขตธรรม มีแต่รูปธรรมและนามธรรมที่เป็นไปตามธรรมดาแห่งเหตุปัจจัย เป็นเรื่องของกฎธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องมีผู้สร้างผู้บันดาล ปฏิเสธการดลบันดาลของพระผู้เป็นเจ้าเช่นกล่าว (หน้า ๘๕) ว่า “มูลการณ์เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ไม่ว่าจะในรูปพระผู้สร้างหรือสิ่งใดๆ” และบอกให้รู้ตามหลักพระพุทธศาสนาว่า ความเชื่อในการดลบันดาลของพระผู้เป็นเจ้า เป็นมิจฉาทิฎฐิ เพราะฉะนั้นจึงเป็นคำสอนที่ตรงข้ามกับศาสนาคริสต์ แต่ก็เป็นการพูดตรงไปตรงมาตามหลัก ไม่ได้ตั้งใจโจมตีหรือติเตียนใคร มีแต่ ดร. เบญจ-บรรจง และพวกที่ถือคริสต์แบบคลั่งไคล้เท่านั้น ที่จะหาทางขัดขวางหนังสือพุทธธรรม ไม่ให้เผยแพร่ออกไป

กลัวพระพุทธศาสนาจะก้าวหน้า จึงว่าร้ายพระไตรปิฎกคอมพิวเตอร์

❖ ดร. เบญจ-บรรจง และพวก แสดงเจตนาร้ายออกมาว่า พวกเขาไม่ยินดีในความเจริญของพระพุทธศาสนา ไม่อยากเห็นความก้าวหน้าในการศึกษาพระพุทธศาสนา จึงปั้นแต่งเรื่องป้ายสีพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ ที่สำนักคอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัยมหิดลจัดทำขึ้น ว่าเป็นการทำพระไตรปิฎกขึ้นใหม่ให้บิดเบือนปลอมปน

ใครๆ ที่อยู่ในวงการการศึกษาพระพุทธศาสนา ก็รู้กันดีว่าการทำพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ ก็คือการนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยการศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎกที่มีอยู่แล้ว หมายความว่าพระไตรปิฎกที่มีอยู่และศึกษาค้นคว้ากันอยู่นี้ มีถึง ๔๕ เล่ม นับได้ ๒๒,๐๐๐ กว่าหน้า เวลาจะค้นหาอะไร มัวพลิกทีละหน้าหรือเปิดเล่มๆ ไป ก็ยากที่จะพบ เมื่อเอาเทคโนโลยีมาช่วย ก็ค้นหาได้สะดวกรวดเร็วทั่วถึง เรียกว่าทำเครื่องมือค้นขึ้นนั่นเอง เพราะฉะนั้น พระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ จึงเป็นเครื่องมือค้นของพระไตรปิฎกฉบับเป็นเล่มหนังสือที่มีอยู่ก่อนแล้ว

พระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ที่ ม.มหิดลจัดทำขึ้นนั้น เป็นเครื่องมือสำหรับค้นพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ ก็ต้องพิมพ์ข้อมูลคือข้อความทั้งหมดของพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐลงไปในคอมพิวเตอร์ แล้วเครื่องมือที่สร้างขึ้นใช้ค้น ก็ค้นไปตามนั้น

จะเห็นว่า เมื่อทำพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ขึ้นมาแล้ว พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐก็คงอยู่อย่างเดิม ยังเป็นต้นแบบอยู่ต่อไป การจัดทำพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ไม่ใช่เป็นการทำพระไตรปิฎกขึ้นใหม่ ความใหม่และความดีพิเศษของพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์อยู่ที่ว่าทำให้เกิดวิธีการใหม่ที่ช่วยให้ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎกอย่างได้ผลมีประสิทธิภาพมาก ยิ่งค้นได้รวดเร็วละเอียดครบถ้วนทั่วถึงมากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นความดีพิเศษของพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์มากเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ต้องยอมรับความจริงว่า คัมภีร์/หนังสือใหญ่ๆ ขนาดยาวเป็นหมื่นๆ หน้าอย่างนั้น ถึงจะระวังตรวจกันถี่ถ้วนเพียงใดก็อดตลอดตรวจหลงตาไปบ้างไม่ได้ เพราะเหตุนั้นเมื่อทำงานออกพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ไปรุ่นหนึ่งๆ แล้วทางสำนักคอมพิวเตอร์ ม.มหิดลก็ยังต้องตามแก้ไขคำที่พิมพ์ผิดพลาดตกหล่นต่อ

ไปอีก โดยเฉพาะจะขอความร่วมมือจากผู้ช่วยบอกแจ้งคำ-ความพิมพ์ผิดพลาดตกหล่นที่ได้พบ แล้วรวบรวมไว้แก้ไข พร้อมไปกับการปรับปรุงเครื่องมือคัน เพื่อให้ฉบับที่ออกรุ่นต่อไปสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งในด้านคำ-ความและประสิทธิภาพในการค้น

ทางฝ่ายผู้ใช้ทั้งในและต่างประเทศจำนวนไม่น้อย เมื่อพบข้อบกพร่องก็ได้แจ้งให้คณะผู้จัดทำทราบ เป็นการร่วมมือกันทั้งฝ่ายผู้ทำงานและผู้ใช้งาน เพื่อประโยชน์ส่วนรวมคือความเจริญแห่งการศึกษาและปฏิบัติในพระพุทธศาสนา ทั้งนี้ ทุกคนทราบและเข้าใจดีว่าข้อบกพร่องเหล่านั้นเป็นเรื่องของการพิมพ์ผิดพลาดตกหล่น ที่จะต้องช่วยร่วมมือกันบอกแจ้งแก้ไขเพื่อให้สมบูรณ์ต่อไป ไม่ใช่จะมีใครแกล้งทำให้ผิดเพี้ยนเสียหาย (ตามปกติ คำ-ความที่พิมพ์ผิดพลาดตกหล่นนั้น ผู้รู้ผู้ศึกษาพอพบเข้าก็รู้ว่าไม่ได้ตั้งใจ เพราะเมื่อผิดพลาดไปก็จะกลายเป็นคำหรือข้อความที่อ่านไม่รู้เรื่องหรือผิดปกติในทางไวยากรณ์ อย่างน้อยก็พอสังเกตได้)

แม้แต่พระไตรปิฎกที่พิมพ์เป็นเล่มหนังสือทุกๆ ชุด ก็ไม่พ้นที่จะมีข้อผิดพลาดพลั้งเผลอในการพิมพ์อย่างนี้ มากบ้างน้อยบ้าง เหมือนอย่างเมื่อเจ้าหน้าที่พิมพ์ต้นฉบับตามพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ พบคำบาลีที่พิมพ์ไว้เดิมในพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐนั้นเป็นทำนอง ภิกขุ บ้าง ภิกขุโน บ้าง ปวตตติ บ้าง ฯลฯ แม้จะไม่รู้ภาษาบาลี แต่อาศัยความคุ้นจากการได้ผ่านตามาก ก็ยังสะดุด สงสัย และยกเอามาถาม ซึ่งนักบาลีย่อมรู้ว่าพิมพ์ผิดแน่นอน และทำให้ได้แก้ไขให้ถูกต้อง เป็น ภิกขุ เป็น ภิกขุโน เป็น ปวตตติ ดังนี้ เป็นต้น

เพราะฉะนั้นผู้ที่ใช้ด้วยใจจริงที่ตั้งใจเป็นกุศล จึงเห็นคุณค่าแล้วชื่นชมและขอบคุณทางสำนักคอมพิวเตอร์ มหิดล ที่ได้ทำงานอันเกื้อหนุนพระพุทธศาสนาขึ้นมากับทั้งมีความภูมิใจ ถือว่าเป็นเกียรติแก่พระพุทธศาสนาและประเทศไทยที่คนไทยจัดทำพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ได้สำเร็จเป็นแห่งแรกของโลก

การจัดทำพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ที่ว่ามานี้ เป็นความคิดริเริ่มและเป็นการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยมหิดลเอง ด้วยมุ่งหมายจะให้เป็นส่วนร่วมเฉลิมฉลองและเทอดทูนพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสรัชมังคลาภิเษก ๒ กรกฎาคม ๒๕๓๑ มีความเกี่ยวข้องกับพระธรรมปิฎกในแง่ที่ว่าได้นิมนต์เป็นที่

ปรึกษา ซึ่งได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เช่นว่า คัมภีร์พุทธศาสนามีอะไรบ้าง จัดแบ่งอย่างไร ควรจะใช้พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐด้วยเหตุผลอย่างไร คัมภีร์นั้นๆ จะหาได้ที่ไหน ฯลฯ ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่างๆ พระธรรมปิฎกเพียงอยู่ข้างนอก ทางๆ และไม่มีเวลาที่จะเข้าไปยุ่งกับงานภายใน ซึ่งก็เป็นไปตามฐานะของที่ปรึกษา

ดร. เบญจ-บรรจง ปั่นแต่งเรื่องขึ้นว่าพระธรรมปิฎก “แฝงตัวเข้าสู่สถาบันอุดมศึกษา เพื่อทำการแก้ไขบิดเบือนพระไตรปิฎก ที่จะใช้เป็นหลักอ้างอิงของพระพุทธศาสนาของสถาบันอุดมศึกษา และพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ โดยสร้างเป็นระบบคอมพิวเตอร์...” และจับเอาคำ-ความที่พิมพ์ปลั่งพลัดตกหล่นมาจับโน้นชนนี้ ปั่นแต่งเป็นเรื่องราวว่ามีการบิดเบือนปลอมปนพระไตรปิฎก ซึ่งก็หลอกได้เฉพาะคนข้างนอกที่ไม่รู้เรื่องพระไตรปิฎกเท่านั้น แต่สำหรับผู้รู้ผู้ศึกษา การกระทำของเขาก็เป็นเหมือนการแต่งนิยายเหลวไหล ที่ไม่มีความหมายอะไร ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าในวงผู้รู้ผู้ศึกษานั้น การปั่นแต่งเรื่องของ ดร. เบญจ-บรรจง ไม่เกิดผลอะไรเลย

ความจริงนั้น คนกลุ่ม ดร. เบญจ-บรรจง นี้ไม่ได้สนใจศึกษาพระธรรมวินัย ไม่ได้เคยนึกถึงพระไตรปิฎก แม้แต่ชื่อคัมภีร์ง่ายๆ ในพระไตรปิฎกเขาก็เรียกไม่ถูก การที่เขาทำอย่างนี้ ก็ด้วยเจตนาร้ายที่มุ่งจะตามกำจัดผู้ที่ทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาอย่างเดียว มิได้มีน้ำใจหวังดีต่อพระพุทธศาสนาแม้แต่น้อยนิด แท้จริงนั้นเขาก็คือศัตรูผู้มุ่งทำลายพระพุทธศาสนาและจ้องจะประทุษร้ายชาวพุทธเท่านั้นเอง

โกรธพระ-ธรรมปิฎก ที่เปิดเผยให้ชาวพุทธรู้ ภูมิหลังของฝรั่งและศาสนาคริสต์

★ ดร. เบญจ-บรรจง ทำร้ายป้ายสีพระสงฆ์และคฤหัสถ์ชาวพุทธหลายท่าน โดยปั่นแต่งเรื่องโยงโยียงมาจับเอาไปคลุกเคล้าปนเปื้อนกับคนกลุ่มอื่นแม้แต่กับคนนอกพระพุทธศาสนา ที่พระสงฆ์และชาวพุทธเหล่านั้นไม่รู้จัก

การทำร้ายป้ายสีทั้งหมดนี้ ดร. เบญจ-บรรจง พุ่งเป้าไปที่พระธรรมปิฎก เพราะหนังสือของพระธรรมปิฎกนอกจากแสดงหลักพระธรรมวินัยตรงไปตรง

มาแล้ว มีหลายเล่มที่ทำให้คนไทยมองเห็นภูมิหลังของศาสนาคริสต์ในประเทศตะวันตก รู้เท่าทันฝรั่ง ไม่เปิดโอกาสให้ลัทธิภายนอกเข้ามาแทรกแซงในพระพุทธศาสนา จึงไม่เป็นที่พอใจของคนนอกศาสนาอย่าง **ดร.เบญจ-บรรจง**

ตัวอย่างเช่น เมื่อ ๑๓ ปีมาแล้ว (พ.ศ. ๒๕๓๑) พระปลัดเอี่ยม เขียนจดหมายมาถึง พระธรรมปิฎก เล่าว่าทางภาคใต้แถวจังหวัดของท่าน พวกเผยแพร่ศาสนาคริสต์ชักจูงคนไทยไปเข้าคริสต์โดยพูดให้หลงเข้าใจไปว่า ฝรั่งชาวตะวันตกถือศาสนาคริสต์จึงมีความเจริญก้าวหน้าด้านต่างๆ มากมาย เช่นในทางวิทยาศาสตร์ ทำให้คนไทยบางพวกคล้อยตาม หันไปเข้าคริสต์กัน พระปลัดเอี่ยมปรารถนาเป็นห่วงว่าจะทำอย่างไรดี

พระธรรมปิฎกได้เขียนตอบไปโดยเริ่มต้นว่า “วิธีการเผยแพร่และชักจูงของนักสอนศาสนาคริสต์ที่ทำอย่างนี้ เป็นการกระทำที่น่ารังเกียจ เพราะเป็นการกล่าวเท็จ ไม่ตรงตามความเป็นจริง และเป็นการไม่ยุติธรรมทั้งแก่คนไทยและแก่พระพุทธศาสนา ถ้าเขาใช้วิธีเผยแพร่แบบมีเล่ห์กลอย่างนี้ ก็ควรจะต้องเผยแพร่ความจริงให้เป็นที่รู้เข้าใจกันไว้”

พระธรรมปิฎกได้เล่าภูมิหลังของตะวันตกให้รู้ว่า ฝรั่งตกอยู่ใต้อิทธิพลศาสนาคริสต์ครอบงำนานหลายศตวรรษ ระหว่างนั้นนิตยการต่างๆ ชะงักงัน ปัญญาไม่งอกงาม ต่อมาฝรั่งจึงตื่นตระหนกจากอิทธิพลของศาสนาคริสต์ออกมาได้ แล้วสร้างความเจริญอย่างที่เห็นในปัจจุบัน ฝรั่งจึงเรียกเวลาราวห้าร้อยถึงพันปีที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลศาสนาคริสต์ว่าเป็น “ยุคมืด” (Dark Ages) พระธรรมปิฎกได้เตือนและเชิญชวนคนไทยให้ศึกษาหาความรู้ให้เข้าใจภูมิหลังของฝรั่ง ให้รู้ทันเขา จะได้วินิจฉัยเรื่องราวต่างๆ ได้ถูกต้อง ไม่ให้ใครมาล่อหลอกชักจูงให้ไขว้เขวไปเพราะความไม่รู้

เรื่องที่พระธรรมปิฎกอธิบายแก่พระปลัดเอี่ยมครั้งนี้ ได้พิมพ์เป็นหนังสือแล้ว เล่มเล็กๆ มีชื่อเรื่องว่า **“ฝรั่งเจริญ เพราะตื่นให้พ้นจากการบีบคั้นของศาสนาคริสต์”** และได้พิมพ์เผยแพร่มาแล้วหลายครั้ง

นอกจากหนังสือขนาดเล็กแล้ว พระธรรมปิฎกยังได้เรียบเรียงหนังสือเล่มหนาที่เล่าประวัติหรือภูมิหลังของประเทศตะวันตก เช่น **“มองสันติภาพโลก ผ่านภูมิหลังอารยธรรมโลกาภิวัตน์”** ซึ่งช่วยให้รู้ความจริงว่า ฝรั่งมีปัญหา กับศาสนาคริสต์ ถูกบีบ

บังคับความเชื่อ ครอบงำกันทำสงครามกันเพราะเหตุเพียงแค่ว่าต่างนิกายในศาสนาเดียวกันอย่างไร องค์คริสต์ร่วมกับอำนาจรัฐทำหั่นปีทาผู้คน ทำให้ต้องดิ้นรนหนีภัยศาสนา แสงอาทิตย์ภาพ จินตภาพประเทศใหม่เกิดเป็นสหรัฐอเมริกาอย่างไร

การที่พระธรรมปิฎกพูดและเขียนเล่าเรื่องราวเหล่านี้ไว้ มิใช่จะมีเจตนาตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับศาสนาคริสต์หรือทำด้วยความจงเกลียดจงชังอย่างใดๆ แต่ทำไปตามเหตุผลที่สมควร คือตามหลักแห่งความถูกต้องตามธรรมดาว่า เมื่อเราจะคบหาสัมพันธ์กับใคร ก็ต้องรู้จักเขาตามเป็นจริงว่าเขาเป็นใคร เป็นคนอย่างไร มีเทือกเถาเหล่ากอเป็นมาอย่างไร จะได้วางตัววางใจปฏิบัติต่อเขาได้ถูกต้อง

แม้ว่าชาวพุทธจะไม่ถือโทษโกรธแค้นหรือจองเวรใคร ถึงแม้เราจะอยู่กับเขาด้วยเมตตาไมตรี ก็ต้องรู้จักและเข้าใจเขาตามเป็นจริง ต้องเป็นเมตตาที่ประกอบด้วยปัญญา ต้องเป็นรักอย่างรู้จักเขา ไม่ใช่รักอย่างเรื่อยเปื่อยหลงใหล

เป็นเรื่องแปลกประหลาดมากที่คนไทยคบหากับฝรั่งมานาน แต่ไม่ได้สนใจศึกษาให้รู้จักภูมิหลังความเป็นมาของเขา โดยเฉพาะเรื่องการทำหั่นปีทาและสงครามศาสนา (religious persecution, religious wars) ที่เป็นเหตุปัจจัยอยู่เบื้องหลังเอกลักษณ์แห่งความเป็นชาติของเขา ทั้งที่ในประเทศตัวเอง เขาก็คอยเตือนอนุชนให้เรียนรู้ภูมิหลังแห่งชาติของตนไว้ คนไทยไม่ควรเอาอย่างฝรั่งเพียงแค่ออตามบริโภคของฝรั่ง แต่ควรเอาเยี่ยงเขาในการแสวงหาความรู้

ที่แปลกประหลาดยิ่งกว่านั้นก็คือ เมื่อเราช่วยให้คนไทยรู้จักเข้าใจเรื่องนี้ คนอย่างดร. เบญจ-บรรจง ที่เป็นคนไทย และอ้างตัวว่ารักชาติรักศาสนา กลับโกรธเกลียดเคียดแค้น และหาทางทำลายผู้ที่ให้ความรู้

การที่คนไทยละเลยมองข้ามเรื่องนี้ไป อาจเป็นด้วยคนไทยทุกๆ ไปมัวตื่นต้นหลงใหลอยู่กับความเจริญทางวัตถุในปัจจุบันของฝรั่ง หรือเป็นเพราะคนไทยจำนวนมากเรียนเรื่องเมืองฝรั่งจากโรงเรียนของศาสนาคริสต์ ซึ่งอาจจะกลบเกลื่อนปิดบังเรื่องราวเหล่านี้เสีย แต่พระธรรมปิฎกมองเห็นว่า ถ้าเราคนไทยจะรู้จักเข้าใจฝรั่งชาวตะวันตกได้ถูกต้องตามเป็นจริง จะต้องรู้จักเข้าใจเรื่องราวเหล่านี้ จึงนำมาเล่าให้รู้กันไว้

ที่แท้นั้น แม้แต่ชาวศาสนาคริสต์เอง ที่มีใจเป็นธรรม ก็ต้องยอมรับเรื่องนี้ เพราะ

เป็นความจริงอย่างนั้น คือเป็นข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ และเป็นเรื่องของความรู้ ซึ่งผู้ที่มีการศึกษาจะต้องเข้าใจ โดยเฉพาะผู้รับผิดชอบสังคมจะต้องเท่านั้น

การที่ ดร. เบญจ-บรรจง พยายามปั้นแต่งเรื่องสร้างภาพศาสนาคริสต์ใส่พระธรรมปิฎกเพื่อให้ชาวพุทธเข้าใจผิด จะได้ไม่อ่านหนังสือของท่านนั้น พอชาวพุทธจับจุดได้ก็รู้ทันทีที่แท้ ดร. เบญจ-บรรจง ก็คือคนทุจริตที่คิดจะทำลายพุทธเท่านั้นเอง

เมื่อรู้เข้าใจอย่างนี้แล้ว ชาวพุทธไทยก็ควรปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องแน่นอน คือชวนกันอ่านหนังสือที่จะให้เข้าใจรู้จักชนชาติตะวันตก ตั้งแต่หนังสือเล่มเล็กๆ อย่างเรื่อง “ปรัชญาจริย เพราะดินรนให้พ้นจากการบีบคั้นของศาสนาคริสต์” ที่พูดถึงแล้วข้างต้น ซึ่งจะทำให้รู้จักทั้งฝรั่ง ทั้งศาสนาคริสต์ และทั้ง ดร. เบญจ-บรรจง ไปพร้อมกันทั้งหมด

ดร.เบญจ-บรรจง คนนอกศาสนา ที่สวมรอยเข้ามาทำลายพุทธ

❖ การสวมรอยลอบทำร้าย เป็นวิธีการหนึ่งที่ ดร. เบญจ-บรรจง ใช้บ่อย คือเมื่อชาวพุทธมีการเคลื่อนไหวอะไรเพื่อส่งเสริมหรือเพื่อแก้ปัญหาที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เขาก็เข้าสวมรอยแสดงตัวเหมือนว่าเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องนั้น หรือได้มีส่วนร่วมร่วมรู้ร่วมคิดด้วย และพอได้ช่อง เขาก็จะตลบหลังใส่ร้ายชาวพุทธที่เคลื่อนไหวตัวจริง โดยป้ายสีต่างๆ เพื่อให้คนเข้าใจผิดกลายเป็นว่าชาวพุทธเหล่านั้นเป็นผู้ก่อปัญหา

ตัวอย่างที่เด่นของการใช้วิธี สวมรอยลอบทำร้าย นี้ ก็คือ เรื่องที่เขาเรียกว่า “คำสั่งจากวาติกัน” และเรื่องการรณรงค์เพื่อให้มีการบัญญัติในรัฐธรรมนูญว่า พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ

ขอยกเอาตัวอย่างแรกขึ้นมาตีแผ่เป็นอุทาหรณ์ เพื่อให้รู้จักคนกลุ่มนี้ชัดเจนขึ้น:

พอเริ่มต้นเปิดเข้าสู่เนื้อเรื่องในหนังสือของเขา ดร.เบญจ-บรรจง ก็จั่วหัวข้อใหญ่กลางหน้าว่า “คำสั่งจากวาติกัน” (หนังสือ “พระพุทธศาสนา ชาติของชาติ” หน้า ๑๖, ฉบับคัดย่อ หน้า ๘) ต่อจากนั้นก็เขียนบรรยายให้ดูเหมือนกับว่าพวกเขาได้เป็นผู้ล่วงรู้แผนลับของวาติกัน (ศูนย์กลางของศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก) ที่สืบเนื่องจากการประชุมใหญ่ Vatican Council II ว่ามีการวางแผนเป็นขั้นตอนที่จะทำลายพระพุทธ

ศาสนาในประเทศไทย และนั่นแต่งเค้าโครงเรื่องให้คนอ่านเคลิ้มเข้าใจเหมือนกับว่า บุคคลทั้งหลายที่เขากล่าวหาในหนังสือของตนนั้นเป็นผู้ทำงานตามแผนจากวาทิกันนี้

แต่ตามเรื่องจริงนั้น หลายคนที่ถูกกล่าวหาใส่ความให้เป็นผู้ร้ายในหนังสือของ **ดร. เบญจ-บรรจง** นั้นแหละที่ เป็นผู้ล่วงรู้แผนลับของวาทิกัน และนำมาบอกกล่าว ให้เพื่อนชาวพุทธรู้ทันไว้นานมาแล้ว ส่วนคนกลุ่ม **ดร. เบญจ-บรรจง** นี้ เป็นเพียงนักฉวยโอกาสที่สวมรอยเข้ามา โดยที่พวกเขาเองไม่มีส่วนได้รู้แผนลับนี้มาก่อน (และก็คงไม่เคยสนใจมาก่อนคิดการร้ายนี้ด้วย) เพิ่งจะมาได้เอกสารเหลือเศษนิดๆ หน่อยๆ จากที่ชาวพุทธแจกออกไปสมัยก่อนนั้น แล้วเอามานั่นแต่งเรื่องที่จะใส่ร้ายชาวพุทธ

เหตุการณ์จริงนั้นเกิดขึ้นเมื่อ ๑๙ ปีมาแล้ว ขอเล่าอย่างรวบรัดว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ พวกเราชาวพุทธได้พบเอกสารลับเกี่ยวกับนโยบายของศาสนจักรโรมันคาทอลิก ที่สืบเนื่องจากการประชุมใหญ่วาทิกันครั้งที่ ๒ (Vatican Council II) ค.ศ. ๑๙๖๒-๑๙๖๕ (พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๐๘) ซึ่งมีมติให้เปลี่ยนแปลงแนววิधिเผยแพรศาสนาคริสต์ใหม่ โดยให้เลิกวิคติเตียนโจมตีและรุนแรง หันมาใช้นโยบายกลมกลืน ที่เรียกว่า “ศาสนสัมพันธ์” (เขาแปลจากคำอังกฤษว่า dialogue) และพบว่าในประเทศไทย องค์การคาทอลิกได้มีการดำเนินงานที่สอดคล้องกับนโยบายนี้

เมื่อได้บอกกล่าวกันไป ชาวพุทธผู้รักพระศาสนาเห็นว่าเรื่องนี้สำคัญมาก จึงมีการเคลื่อนไหว เช่น จัดประชุม และเผยแพร่เอกสาร เพื่อปลุกให้ชาวพุทธตื่นตัวรู้ทัน และเป็นการประห้วงต่อวิधिปฏิบัติที่ไม่สมควรขององค์การคาทอลิกไปพร้อมกันด้วย

ต่อมาในคราวร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ชาวพุทธจำนวนมากในกลุ่มนี้ก็ ได้เป็นแกนรณรงค์เรียกร้องให้บัญญัติในรัฐธรรมนูญว่าพระพุทศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ

เมื่อเกิดปัญหาวัดพระธรรมกายขึ้น ชาวพุทธเหล่านี้ต้องยอมเสี่ยงภัยอันตราย ออกมาว่ากล่าวตติง ขอให้ผู้ก่อปัญหาเห็นแก่พระธรรมวินัย และแก้ไขปรับปรุงคำสอนและกิจการให้ถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัยนั้น

ตอนนี้แหละที่ชาวพุทธเหล่านี้ถูกคนกลุ่ม **ดร. เบญจ-บรรจง** บั่นแต่งเรื่องใส่ร้ายว่าได้รับเงินคริสต์ (ตามแผนลับของวาทิกัน!) ให้มาทำลายพระพุทศาสนา และไม่ได้ร่วมรณรงค์ให้บัญญัติในรัฐธรรมนูญว่าพระพุทศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ

แต่เรื่องจริงนั้นตรงกันข้าม คือ เมื่อครั้งเกิดเหตุการณ์จริง คนกลุ่ม ดร. เบญจ-บรรจง นี้ไม่ได้รู้เรื่องราว ไม่ได้ใส่ใจ และไม่ได้มีส่วนร่วมอะไร ไม่ว่าจะเป็นการเปิดเผยนโยบายของคาทอลิก/แผนลับของวาติกัน หรือในการรณรงค์ให้บัญญัติในรัฐธรรมนูญว่าพระพุทธรูปเป็นศาสนาประจำชาติ แต่สมร่อยดูความดีของเขา มาใส่ตัว และเอาความทุจริตของตัวไปลอบทำร้ายใส่บุคคลและองค์กรข้างต้น

เรื่องการประชุมใหญ่วาติกันครั้งที่ ๒ นี้ คนกลุ่ม ดร. เบญจ-บรรจง ก็ไม่ได้รู้เรื่อง การเคลื่อนไหวเมื่อ ๑๙ ปีก่อนโน้น คนกลุ่มนี้ก็ไม่ได้มีบทบาทช่วยเหลืออะไร ข้อมูลเอกสารต่างๆ ของวาติกัน คนกลุ่มนี้ก็เข้าไม่ถึง เพียงแต่ไปเก็บเอาเศษความรู้ กระเสี้ยนกระสาบจากเอกสารเก่าที่ชาวพุทธกลุ่มผู้พิทักษ์พระศาสนาข้างต้นได้นำมาเปิดเผยแจกกันไว้ โดยไม่ได้จากแหล่งที่แท้จริง เมื่อได้มาบ้างนิดหน่อย ก็เอามาพิมพ์ในหนังสือของตัว ยังกะว่าได้ไปรู้เรื่องหรือได้มาพิเศษ ทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องซึ่งจริงจัง แต่ที่จริงเป็นการใช้กลวิธีสมร่อยลอบทำร้าย ตัดต่อเติมแต่งเรื่องขึ้น ด้วยเจตนาอันเป็นบาป มุ่งประทุษร้ายท่านผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธรูปศาสนา โดยที่ตัวเองไม่ได้มีความซื่อสัตย์จริงใจ ทั้งต่อพระพุทธรูปศาสนาและต่อชาวพุทธใดเลย

ในเมื่อที่จริงเขามุ่งทำร้ายชาวพุทธแล้ว ดร. เบญจ-บรรจง ทำงานให้ใคร ทำไมเขาจึงดำหรือทำเหมือนกับว่าเขาเป็นศัตรูกับคริสต์ นี่แหละคือการกระทำแบบซ่อนเงื่อน

ขอให้นึกถึงเรื่องวัสสารการพราหมณ์ ที่เป็นเสนาบดีของแคว้นมคธ คบคิดกับพระเจ้าอชาตศัตรู ทำเป็นว่าโกรธกัน ถูกโยบยและขับไล่ออกจากแคว้นมคธ มาอยู่กับกษัตริย์ลิจจวีในแคว้นวัชชี ก็ต้องทำเป็นอยู่ข้างวัชชี แล้วก็ด่าแคว้นมคธให้พวกวัชชีตายใจ เมื่อได้โอกาสก็ยกแยกให้พวกวัชชีแตกกัน แล้วส่งสัญญาณให้แคว้นมคธเข้าตี แคว้นวัชชีก็แตกถึงความพินาศ กลายเป็นข้าของมคธไป นี่ฉันใดชาวพุทธเราก็จะต้องเข้าใจรู้เท่าทัน ดร. เบญจ-บรรจง ฉะนั้น

การลวงรู้และเปิดเผยนโยบายของคาทอลิกหรือแผนลับของวาติกันนี้ เป็นอันสงสัยที่สืบเนื่องจากสมเด็จพระสังฆราช องค์หนึ่ง แต่ถ้าจะเล่าเรื่องทั้งหมดไว้ที่นี้จะยืดยาวใช้เนื้อที่มากเกินไป จึงจะเล่าไว้ต่างหาก

ทำไมตำรวจจึงว่า ดร. เบญจ์ ทำงานหนักวัดธรรมกาย

หนังสือของ ดร. เบญจ์-บรรจง มีแต่เรื่องเท็จที่ใช้วิธี ตัดต่อ-บิดเบือน-สวมรอย-จับโน่นชนนี้ และปั้นแต่งขึ้นมา อย่างที่ได้ชี้ให้ดู แล้วเจ้ามือก็ทุ่มทุนพิมพ์แจกจำนวนมหาศาล คนทั่วไปย่อมสงสัยว่าทำไมเขาจะต้องลงทุนทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้ ตำรวจสืบแล้วก็รายงานอย่างที่เราอ้างกันว่า เขาทำขึ้นมาเพื่อปกป้องวัดพระธรรมกาย สาธุชนฟังแล้วก็ต้องสงสัยต่อไปว่า วัดพระธรรมกายมีเรื่องอะไร เขาจะต้องไปปกป้องอย่างนั้น

ย้อนหลังไปเมื่อปี ๒๕๔๑ ตอนปลายปี ทั้งหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์ (ทีวี) ออกข่าวเรื่องอื้อฉาวอยู่นานเกี่ยวกับปัญหาของวัดพระธรรมกาย จนกระทั่งกลางปี ๒๕๔๒ เรื่องก็ยังไม่เบา นอกจากข่าวเหตุการณ์แล้ว ก็มีผู้ออกมาวิพากษ์วิจารณ์กันมาก

ดร.เบญจ์-บรรจง ออกมา เพื่อกลบปัญหาวัดพระธรรมกาย

ระยะแรก ปัญหาที่เด่นของวัดพระธรรมกาย เป็นเรื่องที่ผู้คนสงสัยเกี่ยวกับการยกเอาบุญและอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ขึ้นมาใช้เรียไรหาเงิน การสร้างวัดใหญ่โต และการซื้อหาครอบครองที่ดินมากมาย เรื่องเหล่านี้กลายเป็นคดีความขึ้นศาลกับทางบ้านเมือง ว่าเป็นการหาบ้หรือได้มาโดยชอบหรือไม่

พร้อมกันนั้น ปัญหาบางอย่าง เช่นการโฆษณาอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์และคุณวิเศษต่างๆ ก็กลายเป็นเรื่องราวขึ้นในศาลสงฆ์ว่าเป็นการละเมิดพระวินัยของสงฆ์หรือไม่ ในเวลาเดียวกันก็มีท่านผู้รู้และนักวิชาการหลายท่านออกมาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ว่าผิดถูกดีร้ายและเสียหายอย่างไร ในแง่พระธรรมวินัยบ้าง ในแง่ผลดีผลเสียต่อพระศาสนาและสังคมบ้าง

ระหว่างนี้ก็ให้มีปัญหาเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่ง คือวัดพระธรรมกายได้เผยแพร่คำสอนต่างๆ ออกมา เช่นบอกว่าพระนิพพานเป็นสถานที่วัดได้กว้างยาวเท่านั้นเท่านี้ บอกว่าธรรมกายมีหลายขนาด เล็กใหญ่กว่ากันแค่นั้นแค่นี้ บอกว่านิพพานเป็นอัสดาโดยอังกาจารย์ท่านโน้นท่านนี้บ้าง กล่าวถึงพระไตรปิฎกใน

ทางที่ทำให้เกิดความเคลือบแคลงบ้าง เป็นเหตุให้ชาวพุทธหลายท่าน ทั้งพระสงฆ์และคฤหัสถ์ รวมทั้งพระธรรมปิฎก เกรงว่าคำสอนของวัดพระธรรมกายอย่างนั้นจะทำให้พุทธศาสนิกชนและคนทั่วไปเกิดความสับสนและสูญเสียความมั่นใจในพระธรรมวินัย จึงเขียนหนังสือชี้แจงแสดงหลักพระธรรมวินัยให้คนเกิดความรู้จักความเข้าใจที่ถูกต้อง พร้อมทั้งติติงทางวัดพระธรรมกายนั้น ขอให้ตั้งอยู่ในหลักและช่วยกันรักษาพระธรรมวินัยตามมาตรฐานแห่งพระไตรปิฎก

แต่ไม่ปรากฏว่าวัดพระธรรมกายจะเอื้อเพื่อต่อคำติติง และแทนที่จะตอบชี้แจงหรือถกเถียงตามหลักโดยเหตุผล ต่อมาก็เกิดมีหนังสือของ ดร. เบญจ-บรรจง นี้นั้นมานั้นแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายผู้ที่ติติง เพื่อปิดบังกลบเกลื่อนเรื่องราวและปัญหาที่แท้จริง

ปัญหาของวัดพระธรรมกายนั้นมีหลายเรื่องหลายด้าน ว่าโดยสรุป แยกได้เป็น

๑. เรื่องที่เป็นคติความขึ้นศาลกับทางบ้านเมือง เช่น เรื่องทรัพย์สิน โดยเฉพาะที่ดิน และเงินทองที่ได้มา ว่าถูกต้องหรือไม่ ผิดกฎหมายหรือไม่

๒. เรื่องที่เป็นความขึ้นศาลสงฆ์ เช่น เรื่องการอวดอุตริมนุสธรรม และการหาการได้ทรัพย์สินข้างต้นนั้นมา ว่าได้ละเมิดพระวินัยพุทธบัญญัติหรือไม่

๓. เรื่องที่วิพากษ์วิจารณ์กันทั่วไปในแง่ผลเสียหายและความไม่เหมาะสมทางพระศาสนาและสังคม เช่น การเอาบุญมาทำเป็นเหมือนสินค้า การชักจูงประชาชนให้หมกมุ่นกับเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์และเอามาโฆษณาในเชิงเรียไรหาเงิน

๔. เรื่องหลักคำสอน เช่นบอกว่านิพพานเป็นอัตตา และเป็นสถานที่วัดได้กว้างยาวเท่านี้เท่านี้ ธรรมกายมีหลายขนาดเล็กใหญ่กว่ากันแค่นั้นแค่นี้ การทำให้คนสับสนเคลือบแคลงเกี่ยวกับพระไตรปิฎก เรียกสั้นๆ ว่าการทำพระธรรมวินัยให้ผิดเพี้ยน

เมื่อปัญหาเหล่านี้เป็นข่าวออกมาแล้ว พระสงฆ์และคนทั่วไปก็มีความสนใจกระจายกันไป บ้างก็สนใจปัญหาในข้อที่ ๑. บ้างก็สนใจปัญหาในข้อที่ ๒. บ้างก็สนใจปัญหาในข้อที่ ๓. บ้างก็สนใจปัญหาในข้อที่ ๔. บ้างก็สนใจหลายข้อหรือรวมๆกันไป

เฉพาะปัญหาในข้อ ๔. คือการจาบจ้วงพระธรรมวินัยนั้น มีคนสนใจค่อนข้างน้อย คนทั่วไปมักไม่ค่อยใส่ใจ ทั้งที่แท้จริง เป็นปัญหาร้ายแรงที่บั่นทอนรากฐานของพระพุทธศาสนา ซึ่งถ้าปล่อยทิ้งไว้ ไม่ทำให้ชัดเจน จะเกิดผลเสียหายร้ายแรงต่อพระ

ธรรมวินัย รวมทั้งทำให้เข้าใจผิดต่อองค์พระศาสนาและหลักการของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นการทำลายผลประโยชน์ของประชาชนและความมั่นคงของสังคมพร้อมกันไปทั้งหมด จึงจำเป็นต้องชี้แจงทำความเข้าใจให้กระจ่างแจ้ง

สำหรับพระธรรมปิฎก ได้ให้ความสำคัญมากต่อปัญหาในข้อ ๔ ด้วยเหตุนี้ ในระยะแรกที่มีข่าวเกรียวกราวตอนปลายปี ๒๕๔๑ แม้จะสนใจได้ฟังบ้าง แต่ไม่ได้ตามข่าว

ตามปกติ เมื่อมีเรื่องราวข่าวปัญหาเกี่ยวกับพระศาสนา สื่อมวลชนก็มักไปสอบถามหรือสัมภาษณ์พระธรรมปิฎกที่วัดของท่าน ดังนั้น เมื่อมีเรื่องวัดพระธรรมกาย ทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์จึงได้ไปที่วัดของท่านกันบ่อยๆ เพื่อสอบถามและขอสัมภาษณ์ แต่พระธรรมปิฎกก็ขอตัวไม่ออกมาพบเพราะอาพาธและมึนงานอื่นที่ต้องทำมาก จนกระทั่งเมื่อ นสพ.และทีวีไปรอที่วัดหลายครั้งแล้ว และผู้สื่อข่าวบางคนก็เขียนคำถามฝากเข้ามา พระธรรมปิฎกจึงเขียนคำตอบฝากออกมาให้แก่ผู้สื่อข่าว นสพ. เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒ ธ.ค. ๒๕๔๑ คือหลังจากมีข่าวเกรียวกราวกันมาแล้วราว ๒ เดือน

เมื่อได้ให้คำตอบแก่หนังสือพิมพ์ไปครั้งหนึ่งนี้แล้ว พระธรรมปิฎกซึ่งยังอาพาธก็หันไปทำงานเรื่องอื่นต่อไป จนกระทั่งต่อมาอีกเดือนเศษ หลังขึ้นปีใหม่แล้ว ได้มีบางท่านนำเอกสารเผยแพร่ของวัดพระธรรมกายมาให้อ่าน โดยเฉพาะ นสพ.มติชนรายวัน ฉบับวันพุธที่ ๑๓ ม.ค. ๒๕๔๒ ซึ่งมีข้อเขียนของพระภิกษุในวัดพระธรรมกาย เกี่ยวกับเรื่องว่า นิพพานเป็นอัตตาหรืออนัตตา ข้อเขียนของวัดพระธรรมกายเหล่านี้เขียนในทำนองที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจไปว่า หลักการสำคัญของพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะเรื่องนิพพานนั้น ไม่ชัดเจน ไม่แน่นอน ยังหาข้อสรุปไม่ได้ เป็นเรื่องของความคิดเห็น คัมภีร์-พระไตรปิฎกก็ไว้ใจไม่ได้

ต่อมาอีกเพียง ๔ วัน ก็มีรายงานข่าวใน นสพ. มติชนรายวัน วันที่ ๑๗ ม.ค. ๒๕๔๒ กล่าวถึงอดีตข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง พูดถึงการแก้ไขปัญหาวัดพระธรรมกาย ตอนหนึ่งว่า “เรื่องนิพพานเป็นความคิดที่หลากหลาย”

ถึงตอนนี้ก็เกิดปัญหาในข้อที่ ๔ ซึ่งพระธรรมปิฎกสนใจให้ความสำคัญมาก เพราะเป็นสัญญาณเตือนภัยว่ามีการจ้วงจาบพระธรรมวินัยขึ้นแล้ว และความสับสนเข้าใจผิดต่อหลักการสำคัญของพระพุทธศาสนากำลังจะแผ่ขยาย

ออกไปในหมู่ประชาชน จะเป็นอันตรายร้ายแรงต่อพระพุทธศาสนา จำเป็นต้องชี้แจงสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชน อย่างน้อยให้ประชาชนแยกได้ระหว่าง หลักการที่แน่นอนชัดเจน) กับ ความคิดเห็น(ที่หลากหลายแตกต่างกันได้) และระหว่าง พุทธพจน์หรือข้อความในคัมภีร์(ที่มีหลักฐานตัดสินได้) กับ การตีความ(ที่ขึ้นต่อความรู้และความคิดเห็นของแต่ละคน)

ตอนนี้แหละที่หลากหลายัน โดยไม่รู้กัน แต่ด้วยความรักพระศาสนา ต่างก็เขียนบทความและหนังสือกันขึ้นเพื่อแสดงหลักพระพุทธศาสนาว่านิพพานเป็นอนัตตา พระธรรมปิฎกก็เขียนหนังสือ *กรณิธรรมกาย* ขึ้นมา เพื่อให้ประชาชนรู้เข้าใจเกี่ยวกับหลักการที่ว่านิพพานเป็นอนัตตา และเรื่องความสำคัญของพระไตรปิฎก ตลอดจนหลักการสำคัญอื่นๆ ของพระพุทธศาสนา

พอถึงก่อนนั้นหลายปี เคยมีผู้เขียนจดหมายและบทความไปถกเถียงกันอย่างต่อเนื่องยาวนาน (พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๓๗) ในวารสาร *สมาธิ* เกี่ยวกับเรื่องว่า นิพพานเป็นอนัตตาหรืออนัตตา บางท่านก็อ้างคัมภีร์คาลาเดเคลื่อนสับสน ครั้งนั้นพระธรรมปิฎกได้เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการในเรื่องนิพพานเป็นอนัตตา โดยขอให้อ้างคัมภีร์กันอย่างถูกต้องตรงตามหลักฐาน จาก จม. นั้น ต่อมาได้ขยายพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ *นิพพาน-อนัตตา* เมื่อเขียน *กรณิธรรมกาย* คราวนี้ หนังสือเก่านั้นจึงมีส่วนที่ช่วยให้เขียนได้สะดวกรวดเร็วขึ้น โดยได้พิมพ์เสร็จออกมาครั้งแรกเมื่อ ก.พ. ๒๕๔๒

หลังจากนั้น ปัญหาวัดพระธรรมกายในด้านนี้ (คือปัญหาในข้อ ๔.) ค่อนข้างจะเงียบๆ ไป แต่ปัญหาด้านอื่น โดยเฉพาะปัญหาในข้อ ๑. (คติความที่ขึ้นศาลบ้านเมือง) และ ๒. (เรื่องฟ้องร้องในศาลสงฆ์) ยังครึกโครมต่อเนื่องมาอีกนาน

ระหว่างนี้เอง ในครึ่งหลังของปี ๒๕๔๒ ก็เริ่มมีหนังสือของ ดร. เบญจ บาระกุล เกิดขึ้น แล้วก็มี พ.อ.บรรจง ไชยลังกา ขึ้นมาตั้งตัวเป็นประธานชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ เทียวทำการแจก-เผยแพรหนังสือของ ดร. เบญจ บาระกุล อย่างที่เรียกกันกันว่า ดร. เบญจ-บรรจงนี้ (มีใบปลิวคล้ายๆ กันแจกและส่งไปที่ต่างๆ ด้วย)

ข้อสงสัยที่น่าถามคือ ดร. เบญจ-บรรจง และคนอื่นๆ ที่ทำงานช่วยวัดพระธรรมกาย ทำไมจึงไม่ใช้วิธีพูดว่ากันซื่อๆ ตรงไปตรงมา เช่นชี้แจงตอบกันไปตาม

หลักพระธรรมวินัยและตามข้อเท็จจริง ซึ่งจะเป็นการแสดงความรู้สึกจริงใจของตน แต่ทำไมจึงใช้วิธีเลี่ยงหลบ หันไปสร้างเรื่องเท็จทำร้ายท่านผู้หวังดีต่อพระพุทธศาสนาและประชาชนส่วนรวม ที่ออกมาว่ากล่าวตึงเตือนไปตามหลักพระธรรมวินัย ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่สุจริต และเมื่อประชาชนรู้ความจริงเห็นเบื้องหลังแล้ว ก็จะกลายเป็นการประกาศตัวว่าที่แท้เป็นคนที่ไม่ลอกหลวงคิดร้ายมุ่งจะทำลายพระพุทธศาสนา และจะไม่เป็นความดีอะไรแก่วัดพระธรรมกายเองด้วย

สรุปได้ความว่า **ดร.เบญจ-บรรจง** ต้องใช้วิธีสร้างเรื่องเท็จทุจริตอย่างนี้เพราะว่า

๑. หนังสือ **กรณีธรรมกาย** แสดงหลักพระพุทธศาสนาตรงไปตรงมาตามพระธรรมวินัย และชัดเจน คนกลุ่มนี้ไม่มีอะไรที่จะเอามาโต้เถียงโดยตรงได้ แต่เขาก็ไม่อาจจะยอมรับความจริงหรือมีน้ำใจที่จะเห็นแก่พระธรรมวินัยและพระพุทธศาสนาได้ เขาจึงไม่พอใจหรือโกรธแค้นหนังสือ **กรณีธรรมกาย** นั้นเป็นอย่างยิ่ง และจึงทำทุกอย่างที่จะใส่ร้ายป้ายสีทำลายพระธรรมปิฎก เพื่อหันเหคนออกไปจากหนังสือ **กรณีธรรมกาย** นั้น

๒. ปัญหาของวัดพระธรรมกายนั้นมีหลายเรื่องหลายด้าน โดยเฉพาะคดีความทั้งที่ขึ้นศาลบ้านเมืองและศาลสงฆ์ ล้วนเป็นเรื่องเสียหายร้ายแรงและอื้อฉาวมาก คนกลุ่ม **ดร. เบญจ-บรรจง** ก็เลยฉวยโอกาสใช้วิธีเท็จทุจริตนี้ รวมเอาชื่อของคนเกือบทุกคนที่เคยว่ากล่าวตึงตังวัดพระธรรมกายมาประมวลเข้าด้วยกัน แล้วปั้นแต่งความเท็จผูกเป็นเรื่องราวขึ้นให้เป็นอย่างคนเหล่านั้นเป็นขบวนการรับจ้างศาสนาคริสต์หรือคอมมิวนิสต์มาทำลายพระพุทธศาสนา เริ่มต้นที่วัดพระธรรมกาย คนทั่วไปจะได้เห็นความสนใจออกไป เป็นการเอาความร้ายไปใส่คนอื่น กลบเกลื่อนปัญหาของตนเอง

(ที่จริง คนที่เขาจับเอามารวมกันนั้น หลายคนไม่เคยรู้จักกัน และหลายคนตามปกติก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกันในหลายๆ เรื่อง; และพึงสังเกตด้วยว่า ที่จริงมีนายทหารหลายคนที่ทำหน้าที่เตือนวัดพระธรรมกาย แต่ **ดร. เบญจ-บรรจง** จะยกเว้น ไม่กล่าวหาชื่อนายทหารเหล่านั้นมารวมเข้าในขบวนการที่ตนปั้นแต่งขึ้น)

ชาวธรรมกายควรรู้ความจริง คนไทยควรรู้ความจริง

เรื่องเท็จที่ **ดร. เบญจ-บรรจง** ตัดต่อบั่นแต่งขึ้นต่างๆ นี้ คนที่ไม่สืบค้นความจริงหรือไม่ชอบพิสูจน์ อ่านแล้วจะรู้สึกว่ามันเชื่อ แสดงว่าเขาลอกหลวงได้

เก่งมากทีเดียว แต่ที่จริงไม่ใช่ความเก่งกล้าสามารถอะไรเลย เพราะใครก็ตาม ถ้าไม่มีความละเอียดใจเสียอย่างเดียว ก็ทำอย่างนั้นได้

แต่คนที่ชอบสืบค้นความจริงหรือเป็นนักพิสูจน์ ใช้เวลานิดเดียวก็เห็นความเท็จของ **ดร. เบญจ-บรรจง** เพราะบ่อยครั้งเขาแต่งเรื่องเท็จขึ้นมาดื้อๆ เช่น คุณสันติสุข เป็นพุทธศาสนิกชน แต่ **ดร. เบญจ-บรรจง** จะให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าเป็นคริสต์ ก็เอารูปถ่ายของคุณสันติสุขไปวางรวมกับรูปถ่ายของบาทหลวงคนหนึ่งที่มีชื่อเหมือนกันว่า สันติสุข (แต่นามสกุลต่างกัน) แล้วก็พูดเท็จเอาดื้อๆ (วิธีจับโน้มน้าวนี้) ว่าคุณสันติสุข เป็นบาทหลวงคริสต์เข้ามาในพุทธ (ดูหนังสือ “พระพุทธศาสนาชะตาของชาติ” หน้า ๑๖๙-๑๗๐)

ไม่ว่าจะดูตรงไหนในหนังสือของ **ดร. เบญจ-บรรจง** ก็เจอแต่การแต่งเรื่องเท็จและการบิดเบือน ขอยกมาอีกตัวอย่างหนึ่ง อาจจะยาวเกินเนื้อที่มากหน่อย (ดูหนังสือ “พระพุทธศาสนาชะตาของชาติ” หน้า ๖๗-๖๘; ฉบับคัดย่อ หน้า ๒๒-๒๓) เขาเขียนว่า

“...ได้มีรายงานการประชุม ‘การศึกษาพุทธศาสนา เพื่อสันติภาพ’ ซึ่งระบุว่า ‘ได้นำเงินรายได้ทั้งหมด’ หลังหักรายจ่าย (ระบุว่ารายจ่ายหนึ่งแสนกว่าบาท) ‘เข้ากองทุนพระธรรมปิฎกเพื่อเชิดชูธรรม วัดญาณเวศกวัน’ ซึ่งพระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตโต) เป็นเจ้าอาวาส ...นี่เป็นส่วนหนึ่งเท่านั้นที่ข้อมูลรั่วไหลออกมา นอกจากนั้นยังไม่มีการทราบนับชัด และโดยเฉพาะเงินที่ใช้ในการดำเนินการก็ใช้จากงบประมาณของรัฐ (เงินภาษีประชาชน) โดยผ่านทางสภาสถาบันราชภัฏนั่นเอง”

ในข้อความที่ **ดร. เบญจ-บรรจง** เขียนไว้เพียงไม่กี่บรรทัดแค่นี้ ก็มีความเท็จที่แยกออกมาซึ่งเป็นข้อๆ ได้มากมาย (คือมีแต่เรื่องเท็จทั้งนั้น) เช่น

๖ เขาบอกว่ารายงานการประชุมระบุว่า ‘ได้นำเงินรายได้ทั้งหมด’ ... ‘เข้ากองทุนพระธรรมปิฎก...’ แม้แต่ถ้าเรื่องเป็นจริงอย่างที่เขายืนยัน ก็ไม่ได้มีวัตถุประสงค์และไม่เสียหายอะไรเลย เพราะกองทุนทั้งสองนั้นตั้งขึ้นในชื่อของพระธรรมปิฎก ด้วยปัจจัยที่มีผู้ถวายแก่พระธรรมปิฎก เช่นเดียวกัน แต่ที่จริงเรื่องก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น

ดร. เบญจ-บรรจง เอารายงานการประชุมมาเขียนบิดเบือน รายงานตัวจริงบอกว่า ‘เสนอโดยเงินบริจาคที่เหลือดังกล่าว จะนำไปถวาย’ ... ‘เข้ากองทุนพระธรรมปิฎก...’ คือเพียงแค่มิมีมติว่าจะถวายแต่ยังไม่ได้นำไปถวาย และก็ไม่ได้นำ

ไปเข้ากองทุนพระธรรมปิฎกเลย เพราะถึงให้ก็ไม่รับ เพียงแต่โอนโฉนดน้ำใจ (ที่ประชุมได้ตกลงนำเงินนั้นไปใช้ในงานอื่นของกองทุนการศึกษาเพื่อสันติภาพเอง)

➔ เขาบอกว่า “ข้อมูลรั่วไหลออกมา” คำพูดของเขานี้สื่อเจตนาที่จะปิดเบือนเรื่อง ทำให้รู้สึกเหมือนกับว่าเป็นเรื่องความลับ แต่ที่จริงการประชุมนั้นเปิดเผย ไม่มีเรื่องอะไรจะต้องปิดบัง ข้อมูลไม่ต้องรั่วไหล เพราะเปิดเผยอยู่แล้ว ใครอยากรู้ก็ไปดูได้ทั้งนั้น

➔ เขาบอกว่าเงินที่ใช้ในการดำเนินการก็ใช้จากงบประมาณของรัฐ นี่ก็เท็จอีก เพราะกองทุนการศึกษาเพื่อสันติภาพนี้ ตั้งขึ้นและดำเนินงานเป็นการกุศลโดยไม่ใช้เงินของรัฐเลย คือตั้งขึ้นด้วยเงินที่พระธรรมปิฎกมอบให้ จากเงินที่องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติได้ถวายแก่ท่าน และท่านไม่รับเอาเลย แต่มอบให้แก่กระทรวงศึกษาธิการทั้งหมด เพื่อตั้งเป็นกองทุนให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติส่วนรวม

ไม่เพียงเรื่องเท็จที่เขาแต่งขึ้นใส่ร้ายผู้อื่นเท่านั้น แม้แต่เรื่องทั่วไปอื่นๆ ที่เขาชอบพูดถึงฝรั่งบ้าง ใช้ภาษาอังกฤษบ้าง ก็เห็นได้ว่า ดร. เบญจ-บรรจง ทำไปเพื่อสร้างภาพเท่านั้น คือจะให้ดูโก้ตามค่านิยมตื่นฝรั่ง โดยไม่ได้มีความหวังดีที่จะให้ความรู้แก่ประชาชน เขาจึงไม่คำนึงว่าสิ่งที่เขาพูดจะจริงหรือเท็จ เพียงจับโน่นชนนี้เอามาพูดให้ดูขิงข่งเท่านั้น ไม่คำนึงถึงว่าเมื่อตนเล่าเรื่องเท็จ คนที่อ่านและชาวบ้านทั่วไปจะได้ความรู้ไปผิดๆ จำไว้ผิดๆ จะทำให้เกิดความเสียหายอะไรเขาก็ไม่รับผิดชอบ

ขอให้ดูตัวอย่าง (ดูหนังสือ “พระพุทธศาสนา ชาติของชาติ” หน้า ๖๔-๗๐) ดร. เบญจ-บรรจง เขียนเล่าว่า โสเครตีสเดินทางจากประเทศกรีซมาศึกษาที่ดักคิลา กลับไปแล้วต่อมาได้เป็นอาจารย์สอนวิชาให้กับพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ (Alexzander The Great) และพูดเรื่อยเรื่อยไปถึงกับบอกว่าแม่ทัพนายกองของอเล็กซานเดอร์ บ้างก็ออกบวช มาศึกษาที่นาลันทาแล้วนำพุทธศาสนากลับไปเผยแผ่ในประเทศของตน คนที่รู้ประวัติศาสตร์อ่านก็รู้ทันทีว่าเขาเล่าเรื่องเท็จโดยเอาอะไรต่อมิอะไรมาผสมปนเปกัน

เป็นเรื่องเท็จอย่างไร ไม่ต้องแจกแจงให้เสียเวลาและเปลืองหน้าหนังสือ เอาแค่โสเครตีสกับพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ก็ไม่เคยพบเห็นกัน (โสเครตีสตายก่อนพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ประสูติตั้ง ๔๓ ปี) อาจารย์ของอเล็กซานเดอร์ที่ถูกคืออริสโตเติลก็ไม่

เคยมาถึงอินเดีย (อยู่ใกล้กันเกิน ๔,๐๐๐ กม.) และในยุคของอเล็กซานเดอร์ นาลันทาก็ยังไม่ได้เจริญขึ้นมาเป็นแหล่งศูนย์กลางการศึกษา (อีกหลายร้อยปีจึงเจริญอย่างนั้น) ชื่ออเล็กซานเดอร์ เขาก็อวดเขียนภาษาอังกฤษไว้ แต่ก็เขียนไม่ถูก (ดูข้างบน) ซึ่งที่ถูกต้องเขียนเป็น Alexander the Great เท่ากับฟุ้งตัวเองว่าไม่ได้เป็น ดร. จริง

ดร. เบญจ-บรรจง ชอบยกภาษาอังกฤษมาใส่ไปเรื่อยๆ $E = MOC^2$ บ้าง กลุ่ม Boston บ้าง **Change Human Mankind Project** บ้าง คือจะสร้างภาพยกตัวเองอยู่เรื่อยๆ แต่เป็นคำผิดๆ ถูกๆ และไม่มีสาระ ภาษาอังกฤษและความรู้ประวัติศาสตร์ที่ผิดพลาดและว่าไปเองเรื่อยเปื่อยเหล่านี้ ทำให้ผู้ที่รู้จัก อ่านหนังสือของคนพวกนี้แล้วก็หมดความเชื่อถือ แต่เมื่อมองกว้างออกไป การที่เขาทำอย่างนี้ นอกจากเป็นการไม่มีความรับผิดชอบแล้ว ก็เป็นการดูถูกประชาชนทั่วไป เหมือนกับว่าพระสงฆ์และชาวบ้านทั้งหลายนั้นเขาเห็นเป็นเครื่องเล่นสนุก จะหลอกจะงูไปอย่างไรก็ได้

ถ้าเราไม่หลงเชื่อง่ายเกินไป เพียงแต่เมื่ออ่านหนังสือของเขาไป จุกใจหยุดตรวจสอบความจริงสักหน่อย ก็จะจับความเท็จทุจริตของ ดร. เบญจ-บรรจง นี้ได้ไม่ช้าเลย

ไม่ต้องสืบค้นอะไรมาก หนังสือ “เปิดโปงขบวนการลัทธิพุทธ” ที่เขาแจกนี้แหละ เอาแค่เรื่องที่เขาเขียนใส่ร้ายพระธรรมปิฎกไว้ ถ้าเราไล่พิสูจน์ไปที่ละเรื่อง หนังสือ “เปิดโปงขบวนการลัทธิพุทธ” ของ ดร. เบญจ บาระกุล นี้อีก ก็จะกลายเป็นหนังสือที่เปิดโปงว่าคนกลุ่ม ดร. เบญจ-พ.อ. บรรจง นี้แหละ คือขบวนการลัทธิพุทธตัวจริง

พระพุทธศาสนาเป็นหลักคำสอนแห่งความจริงความถูกต้องดีงาม อันเกิดจากพระทัยที่บริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้า ซึ่งทรงมุ่งให้เป็นเครื่องนำประโยชน์สุขมาสู่ประชาชน การที่วัดพระธรรมกายเกิดปัญหาขึ้นนี้ ก็เป็นปัญหาแก่พระพุทธศาสนาและประชาชนด้วย จึงเป็นธรรมดาที่ชาวพุทธผู้มีความรู้สึกรับผิดชอบจะต้องพูดจาวากล่าวติติง ซึ่งคนที่เกี่ยวข้องอยู่กับวัดพระธรรมกาย ควรจะรับฟัง ถ้าอะไรตนได้ทำผิดพลาดไป ก็แก้ไขเสีย หรือตนมีเหตุผลอะไรก็ชี้แจงหรือตอบแจ้งไปตรงๆ ตามความเป็นจริงตามหลักตามพระธรรมวินัย

การที่คนผู้ทำงานให้วัดมาทำการเท็จเป็นเรื่องเล่ห์กลบายอย่างที่ว่า ดร. เบญจ-บรรจง ทำหนังสือเท็จนี้ ไม่ใช่วิสัยของชาวพุทธ แต่เป็นบาปทุจริตในทุกประการ และ

มิใช่ว่าจะหลอกผู้คนไปได้นาน ไม่ช้าความเท็จทุจริตของตนก็ต้องปรากฏ ซึ่งนอกจากหนังสือเท็จนั้นจะเป็นหลักฐานที่ประจักษ์ตัวเองตลอดไปแล้ว ก็จะทำให้บุญคุณมองได้ต่อไปด้วยว่า ถ้าปัญหาต่างๆ ของวัดพระธรรมกาย ที่สื่อมวลชนและผู้คนโจษขานกับทั้งที่เป็นคดีความต่างๆ อยู่ในศาล ไม่เป็นเรื่องจริง คนที่ทำงานให้วัดพระธรรมกายจะต้องหลบหนีความจริง มาใช้วิธีเล่ห์กลไม่สุจริตอย่างนี้ไปทำไม

เพราะฉะนั้น ทางที่ดีแท้และถูกต้องธรรมก็คือ ท่านที่สนับสนุนหรือผู้ทำงานให้วัดพระธรรมกายจะ **ต้องรู้ความจริง**

พร้อมกันนั้น สำหรับพระสงฆ์และชาวพุทธทั่วไปก็มีหน้าที่จะ **ต้องรู้ความจริง** เพราะความจริงความเท็จในเรื่องนี้หลายอย่างเป็นความเป็นความตายของพระพุทธศาสนาและประเทศชาติ ผู้ที่รักชาติรักพระศาสนา ถ้ามีความรู้สึกรับผิดชอบ จะปล่อยปละละเลยหรือปล่อยให้เลยตามเลยไม่ได้ จะต้องพิสูจน์ความจริงกันให้ชัดเจนขึ้นมา

บางคนอาจสงสัยว่า ถ้าคนกลุ่มนี้ทำการเท็จทุจริตทำไมทางการไม่ขัดขวางหรือจับกุมเอาเรื่องกับเขา ข้อนี้นับว่าไม่ยาก ก็อย่างที่ชาวบ้านชาวเมืองรู้จักกันดี บางถิ่นบางสมัยหรือในหลายแห่งหลายที่ บางทีก็มีเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองบางกลุ่มบางคน แทนที่จะบำบัดทุกข์บำรุงสุขของประชาชนตามหน้าที่ กลับเที่ยวรรานรอนเหม่งรังแกชาวบ้าน ก่อความทุกข์ความเดือดร้อนแก่ประชาชนเสียเอง ชาวบ้านก็ได้แต่ทนทุกข์และหาหนทาง

อย่าง พ.อ. บรรจง ไชยลังกา กับพวกนี้แหละ เทียวเผยแพร่ความเท็จ ที่เป็นการทำลายพระพุทธศาสนาและประเทศชาติ นอกจากทำการนั้นอย่างไม่มีผลอะไรแล้ว ยังใช้เครื่องแบบนายทหาร เอาสถาบันกองทัพไทยเป็นเครื่องมือในการทำงานทุจริตหลอกลวง และเขาก็ทำอย่างนี้มาได้อย่างยาวนานเป็นปีๆ แล้ว

เมืองไทยของเราอยู่ในสภาพอย่างไร เอาแค่ด้านทหาร ขอให้ดูคำสั่งกระทรวงกลาโหมเมื่อเร็วๆ นี้ เป็นเครื่องบ่งชี้ ดังได้คัดมาให้ท่านกัน (ดูที่ ปกหลังด้านใน)

(เมื่อกระทรวงกลาโหมออกคำสั่งนี้มาแล้ว หนังสือพิมพ์บางฉบับก็ยังวิจารณ์ว่า คำสั่งนี้มีผลในแง่เป็นการยอมรับหรือยืนยันเป็นทางการว่า ทหารที่มีพฤติกรรมอันมิชอบ อย่างที่เรียกกันว่าพวกแตกแถวนั้น มีจริงเป็นจริง แต่ในแง่ที่จะแก้ไข เกรงว่าจะไม่ได้ผล จะได้แค่ประกาศเท่านั้น)

พฤติกรรมของ พ.อ. บรรจง ไชยลังกา กับพวกนั้น เป็นการทุจริตร้ายแรงยิ่งกว่าพฤติกรรมที่ระบุในคำสั่งที่ว่านั้นด้วยซ้ำ ธรรมชาติของนายทหาร จะต้องรักเกียรติของสถาบันกองทัพ จะต้องยึดถือความดำรงมั่นของชาติและพระศาสนาเป็นชีวิตจิตใจ แต่ พ.อ. บรรจง ไชยลังกา กลับทำการในทางตรงข้าม พ.อ. บรรจง ไชยลังกา นั้นอ้างตัวว่า(เคย)เป็นอาจารย์โรงเรียนเสนาธิการทหารบก แต่กลับนำเอาวิชาความรู้ความสามารถมาใช้ในทางทุจริต และเอายศศักดิ์มาเป็นเครื่องมือก่อการอันมิชอบ

พระพุทธศาสนาเป็นหลักสำคัญของประเทศชาติ เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงและยึดเหนี่ยวสังคมไทยให้ร่มเย็นและเจริญมั่นคง พ.อ. บรรจง ไชยลังกา ควรรู้ตระหนักว่าการทำให้ทุจริตต่อพระธรรมวินัยและต่อพระสงฆ์ผู้ดำรงรักษาพระพุทธศาสนา นั้น เป็นการทำลายพระพุทธศาสนา และย่อมถือว่าเป็นการทรยศต่อชาติ พร้อมทั้งเป็นการนำเอาเกียรติภูมิของกองทัพไทยลงมาย่ำยีไปด้วยพร้อมกัน

ถ้า พ.อ. บรรจง ไชยลังกา รักชาติ รักพระศาสนา และรักเกียรติศักดิ์ของชายชาติทหาร จะต้องไต่รตรองทบทวนการกระทำของตน โดยยึดเอาสัจจะเป็นที่ตั้ง เมื่อมองเห็นว่าตนได้ทำผิดพลาดไป ก็ละเลิกเสีย หันมาดำเนินในทางที่ถูกต้อง ก็จะเป็นทางแห่งความเจริญงอกงามสืบต่อไป

ปัญหาของพระศาสนาและประเทศชาตินั้น คนไทยทุกคนต้องรับผิดชอบและร่วมกันแก้ไข เจ้าหน้าที่บ้านเมือง รวมทั้งนายทหาร ที่รักพระศาสนา รักชาติบ้านเมือง และมีใจเป็นธรรม ก็มียุ่จำนวนมาก ถ้าประชาชนตั้งตนอยู่ในหลัก มีความรู้เข้าใจและวางท่าทีให้ถูกต้อง ก็จะเป็นการให้กำลังใจเจ้าหน้าที่ทั้งทหารและพลเรือนเหล่านั้น ทำให้เข้มแข็งขึ้นมา แล้วช่วยกันดำรงรักษาประเทศชาติและพระพุทธศาสนาไว้ได้

เฉพาะกรณี ดร. เบญจ-บรรจง นี้ ทุกคนต้องถือหลักว่าจะต้องรู้ความจริง เริ่มต้นการที่จะไม่ให้เขาหลอกหรือจู่ไปได้ ก็ต้องเป็นนักพิสูจน์ความจริง เช่น เมื่อเขายกเอาหนังสือพุทธธรรม หรือหนังสืออะไรก็ตามขึ้นมาบอกว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราก็ไปหาเอาหนังสือของจริงนั้นๆ มาอ่านเสียเองเลย ให้เห็นชัดๆ ว่าเป็นอย่างที่เขาวาหรือไม

อีกวิธีหนึ่งคือ พระสงฆ์หรือชาวบ้านก็ได้ ตั้งกันขึ้นเป็น “คณะสืบค้นความจริง” ให้คณะนี้ไปสืบไปค้นไปพิสูจน์เอาความจริงมาให้ได้ ผู้ที่พูดจริงและมีความจริง จะ

ยินดีรับการพิสูจน์ ความจริงจะทนต่อการพิสูจน์ และเมื่อพิสูจน์กันไป สิ่งที่เป็นจริงจะคงอยู่ได้ (คณะผู้สืบค้นความจริงเอง ก็ต้องพร้อมที่จะให้ทุกคนตรวจสอบด้วย)

อย่างง่ายๆ เช่น ไปขอพิสูจน์ว่า ดร. เบญจ บาระกุล มีตัวตนเป็นคนมีชื่อจริงอย่างนั้นหรือไม่ ที่ว่าไม่ได้เป็น ดร. จริง เป็นเพียงพวกสืบทอดมงกุฎ จริงไหม

อาจไปขอพิสูจน์เรื่องของพระธรรมปิฎก เริ่มต้นด้วยข้อที่ง่ายที่สุดเพราะเป็นเหตุการณ์ หาหลักฐานได้ง่าย คือการเดินทางไปต่างประเทศ

พอตีวาทหนังสือของ ดร. เบญจ-บรรจง นี้ มีเจ้าคณะจังหวัดบางท่านช่วยทำหน้าที่เป็นผู้แจกด้วย ตอนที่แจกท่านก็คงหวังดีต่อพระศาสนา แต่รู้ไม่ทัน ดร. เบญจ-บรรจง คราวนี้เพื่อให้ท่านช่วยพระศาสนา ก็อาจจะนิมนต์ท่านเจ้าคณะจังหวัดนั้นเป็นหัวหน้าคณะสืบค้นความจริงเรื่องนี้ คือเรื่องที่ ดร. เบญจ-บรรจง เขียนไว้ในหนังสือ “เปิดโปงฯ” ของเขาว่า เมื่อปี ๒๕๑๕ พระธรรมปิฎกได้รับการสนับสนุนจากองค์กรพวกคริสต์หรือคอมมิวนิสต์ให้เดินทางไปร่วมสัมมนาในต่างประเทศ

พิสูจน์ว่า จริงหรือไม่ที่พระธรรมปิฎกว่าการเดินทางครั้งนี้ ไปเป็นคณะ ๓ รูป คือ

๑. พระธรรมคุณาภรณ์ (ปัจจุบัน คือ สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศ)

๒. พระเทพวรเวที (ปัจจุบัน คือ สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ วัดปากน้ำ)

๓. พระศรีวิสุทธิโมลี (ปัจจุบัน คือ พระธรรมปิฎก วัดญาณเวศกวัน)

พิสูจน์ว่า จริงหรือไม่ตามข้อกล่าวหาของ ดร. เบญจ-บรรจง ว่าการเดินทางครั้งนี้เป็นการไปร่วมสัมมนาโดยได้รับทุนสนับสนุนจากองค์กรพวกคริสต์หรือคอมมิวนิสต์

พิสูจน์แค่เรื่องเดียวนี้ ก็พอแล้วที่จะรู้ว่าใครเป็นใคร และอะไรเป็นอะไร แต่ไม่เป็นไร จะพิสูจน์ก็เรื่องก็ได้ อาจจะจบปิดท้ายด้วยเรื่องแรกที่ ดร. เบญจ-บรรจง ใช้เปิดหนังสือของเขา โดยเฉพาะ “ฉบับคัดย่อ” คือเรื่อง “คำสั่งจากวาติกัน”

พิสูจน์ว่า ที่ ดร. เบญจ-บรรจง เขียนอะไรๆ ไว้ ถูกต้องไหม เขารู้มาอย่างไร ได้เอกสารจากไหน ใครแปลเป็นไทย เรื่องเริ่มที่ไหน เมื่อไร ตลอดเรื่องเป็นอย่างไร ฯลฯ

พิสูจน์ว่า ที่พระธรรมปิฎกว่าเรื่องนี้เป็นอันสงสัยจากสมเด็จพระสังฆราชองค์หนึ่งเป็นอย่างไร มีลำดับความเป็นมาอย่างไร (เรื่องทั้งหมดได้พูดบันทึกใส่เทปไว้แล้ว และพระได้พิมพ์เป็นเอกสารเก็บไว้ด้วยเพื่อให้พร้อมที่จะเผยแพร่ จึงพิสูจน์ได้ง่าย)

ภาคผนวก

หนังสือแจ้งปวารณาตัวต่อคณะสงฆ์ ในการที่จะตรวจสอบความจริง

๑. ถึงเลขาธิการมหาเถรสมาคม เพื่อแจ้งการปวารณาต่อมหาเถรสมาคม

๒. ถึงเจ้าคณะจังหวัดทั่วประเทศ เพื่อแจ้งการปวารณาตัวต่อคณะสงฆ์

หนังสืออธิบดีกรมการศาสนา นำส่งมติมหาเถรสมาคม มติที่ 284/2544

เมื่อถูกใส่ร้ายด้วยเรื่องเกี่ยวกับปัญหาความมั่นคงของประเทศชาติ พระธรรมปิฎกก็ได้มีหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี เพื่อปวารณาตัวต่อการตรวจสอบของทางการบ้านเมือง เสร็จไปแล้ว

บัดนี้ เมื่อในคณะสงฆ์ มีบางท่านแสดงท่าทีทำนองว่าจะมีความสงสัย พระธรรมปิฎกก็ปวารณาตัวต่อการตรวจสอบของทางการคณะสงฆ์

แม้ว่า ดร.เบญจ-พ.อ.บรรจง จะมีความสามารถอย่างพิเศษเพียงใดก็ตาม ในการปั้นแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายคนที่พวกเขาจะทำลาย และแม้ว่าเขาจะหลอกคนให้หลงเชื่อได้ไม่น้อย แต่เขาก็หลอกความจริงไม่ได้

เมื่อมีการตรวจสอบพิสูจน์ความจริงขึ้นมา เรื่องราวที่เขาแต่งใส่ร้ายให้คล้ายจริงทุกอย่าง ก็กลายเป็นเรื่องเท็จ

สำคัญที่สุดก็คือ เขาทำการทุจริตทั้งหมดนี้ โดยไม่คำนึงถึงเลยว่าการที่เขาหลอกหลวงอย่างนั้น จะเป็นการทำลายพระพุทธศาสนาและทำร้ายประเทศชาติอย่างร้ายแรงเพียงใด

แม้ว่าเราชาวพุทธจะไม่คิดทำร้ายตอบ แต่เราก็อยากเห็นคนกลุ่มนี้มีความละเอียดใจต่อการทำบาป และเกิดความสำนึกที่จะเห็นแก่พระพุทธศาสนาและประเทศชาติ แล้วละเลิกการกระทำทุจริตหลอกหลวงนั้นเสีย ขอให้เขามีความกล้าหาญที่จะหันมาใช้วิธีปฏิบัติที่เป็นธรรมด้วยสัจจะอย่างชาวพุทธสืบไป

ที่ พิเศษ ๑/๒๕๔๔

วัดญาณเวศกวัน หลังพุทธมณฑล
ต.บางกระทีก อ.สามพราน จ.นครปฐม

๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๔

เรื่อง ขอบวาระนัดคณะสงฆ์ ที่จะตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหา
ในหนังสือของผู้ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บารกุล ซึ่งเจ้าคณะพระสังฆาธิการบางรูป
ร่วมกับผู้อ้างตนเป็นชมรมชาวพุทธสามเหล้าทัพ ดำเนินการเผยแพร่

เจริญพร อธิบดีกรมการศาสนา ในฐานะเลขาธิการมหาเถรสมาคม

อ้างถึง จดหมายเปิดผนึกถึงนายกรัฐมนตรี ที่เศษ/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย จดหมายเปิดผนึกถึงนายกรัฐมนตรี ที่อ้างถึง ๑ ฉบับ

หนังสือ "ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริต แห่งชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล้าทัพ" ๕๐ เล่ม

ตามที่ได้มีการแจกจ่ายเผยแพร่หนังสือชื่อต่างๆ ของผู้เขียนที่ใช้ชื่อว่า
ดร.เบญจ บารกุล ซึ่งกล่าวเท็จใส่ร้ายบุคคลที่วิพากษ์วิจารณ์หรือให้ความรู้
พระธรรมวินัยแก่ประชาชนเกี่ยวกับปัญหาวัดพระธรรมกาย โดยเฉพาะได้ปั้น
แต่งเรื่องใส่ความพระธรรมปิฎก เป็นพิเศษ เช่นกล่าวหาว่า เป็นพวกคอมมู-
นิสต์ เป็นภัยต่อพระพุทธศาสนาและบ้านเมือง เป็นต้น และพระธรรมปิฎก
ได้มีจดหมายเปิดผนึกถึงท่านนายกรัฐมนตรี ขอบวาระ(เปิดโอกาส)รับ
การตรวจสอบ เพื่อทำความจริงให้ประจักษ์แก่ประชาชน ดังความแจ้งใน
จดหมายเปิดผนึกที่อ้างถึงแล้วนั้น

บัดนี้ เวลาล่วงมาเกือบ ๒ ปีแล้ว ปรากฏว่า ยังมีการเผยแพร่หนังสือเท็จ
ของ ดร.เบญจ บารกุล โดยเฉพาะในการประชุมพระสังฆาธิการ และในการ
ประชุมที่เจ้าคณะบางท่านจัดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งเจ้าคณะพระสังฆาธิการ
นั้นๆ ได้เปิดโอกาส หรือสนับสนุน หรือร่วมมือกับนายทหารบางคน ที่อ้าง
ตนว่าอยู่ในชมรมชาวพุทธสามเหล้าทัพ บรรยายเรื่องเท็จที่ปั้นแต่งขึ้น และ
แจกหนังสือของ ดร.เบญจ บารกุล ซึ่งทางราชการได้ประกาศในราชกิจจา-
นุเบกษาแล้วว่าเป็นสิ่งพิมพ์ผิดกฎหมาย แก่พระสังฆาธิการ พระภิกษุ
สามเณร และประชาชนที่เข้าประชุม เช่นที่หลายจังหวัดในภาคเหนือ

การที่เจ้าคณะพระสังฆาธิการบางท่านปฏิบัติเช่นนั้น จะทำให้เห็นได้ว่าในคณะสงฆ์ได้มีความเห็นคล้อยตามหนังสือของผู้ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ์ บารกุล หรืออย่างน้อยมีความเคลือบแคลงสงสัย และเรื่องที่กล่าวร่ำยนั้น หากเป็นจริง ก็ตาม หรือไม่เป็นจริง แต่ผู้อ่านหลงเข้าใจผิดไป ก็ตาม ก็จะเป็นภัยอย่างมากต่อพระพุทธศาสนาและประเทศชาติ ไม่สมควรปล่อยปละละเลยอาตมภาพจึงใคร่ขอปวารณาตัวต่อคณะสงฆ์ ในการที่จะตรวจสอบ และสืบค้นความจริง

เนื่องจากอาตมภาพยังอยู่ในภาวะอาพาธ ไม่สามารถขนขวายที่จะไปกราบทูลเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก องค์ประธานกรรมการมหาเถรสมาคม และกราบเรียนพระมหาเถระ กรรมการมหาเถรสมาคมทุกท่าน ด้วยตนเอง จึงเจริญพรมายังท่านอธิบดีกรมการศาสนา ในฐานะเลขาธิการมหาเถรสมาคม ได้โปรดอนุเคราะห์นำความตามหนังสือนี้กราบเรียนที่ประชุมมหาเถรสมาคม เพื่อปวารณาต่อคณะสงฆ์ ในการที่จะตรวจสอบความจริงต่างๆ ตามข้อกล่าวหา เช่นเดียวกับที่ได้เคยปวารณาต่อทางการบ้านเมืองไปแล้ว ด้วยหวังว่าศาสนกิจทั้งหลายจักได้ดำเนินไปอย่างกระจ่างแจ้งแจ่มใส และอำนวยประโยชน์สุขอันไพบูรณ์แก่ประชาชนทั้งปวงสืบต่อไป

พร้อมนี้ได้ส่งหนังสือ “ขอคำตอบจาก มบ.ทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริตแห่งขมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ” มาด้วย เพื่อประโยชน์ที่จะใช้เป็นเครื่องประกอบ ในการตรวจสอบและสืบค้นความจริงในเรื่องต่างๆตามคำกล่าวหา จึงเจริญพรมา และขออนุโมทนาในความอนุเคราะห์ของท่านอธิบดีกรมการศาสนามา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอเจริญพร

(ลงชื่อ)

(พระธรรมปิฎก)

ที่พิเศษ ๒/๒๕๔๔

วัดญาณเวศกวัน หลังพุทธมณฑล
ต.บางกระพิก อ.สามพราน จ.นครปฐม

๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๔

เรื่อง ขอบวาระมาต่อคณะสงฆ์ ที่จะตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหา
ในหนังสือของผู้ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บาระกุล ซึ่งเจ้าคณะพระสังฆาธิการบางรูป
ร่วมกับผู้อ้างตนเป็นชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ ดำเนินการเผยแพร่

เรียน เจ้าคณะจังหวัด

อ้างถึง หนังสือที่พิเศษ ๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือที่อ้างถึง ๑ ฉบับ

หนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริต แห่งชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ” ๒ เล่ม

ตามที่ได้มีการเผยแพร่หนังสือของผู้ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บาระกุล โดยทางเจ้า
คณะพระสังฆาธิการบางท่านให้โอกาส หรือสนับสนุน หรือร่วมมือกับนายทหาร
บางคน ผู้อ้างตนว่าอยู่ในชมรมชาวพุทธสามเหล่าทัพ ดำเนินการแจกมอบในที่
ประชุมหลายครั้งหลายโอกาส

เนื่องจากหนังสือดังกล่าวมีเนื้อหาแต่งเรื่องเท็จใส่ร้ายพระธรรมปิฎก เกี่ยวด้วย
การกระทำที่เป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อพระพุทธศาสนา และประเทศชาติ พระธรรม
ปิฎกจึงได้ทำหนังสือถึงอธิบดีกรมการศาสนา ในฐานะเลขาธิการมหาเถรสมาคม
เพื่อแจ้งต่อกรรมการมหาเถรสมาคม ถึงการที่พระธรรมปิฎกขอบวาระต่อคณะสงฆ์
ในการที่จะตรวจสอบความจริงให้เกิดความรู้ความเข้าใจกระจ่างแจ้ง อันจะเป็น
ประโยชน์ต่อการปฏิบัติศาสนกิจเพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชนสืบต่อไป

กระผมจึงขอส่งสำเนาหนังสือดังกล่าวนี้มา เพื่อทางคณะสงฆ์จังหวัดได้
โปรดทราบโดยตรงอีกชั้นหนึ่ง

พร้อมนี้ ได้ส่งหนังสือ “ขอคำตอบจาก ผบ.ทหารสูงสุด กรณีนายทหารทุจริต
แห่งชมรม(เถื่อน)ชาวพุทธสามเหล่าทัพ” มาถวายด้วยจำนวน ๒ เล่ม เพื่อเป็นเครื่อง
ประกอบการพิจารณาในการที่จะตรวจสอบ และเพื่อถวายข่าวสารเกี่ยวกับความ
เป็นไปของกิจการพระพุทธศาสนาในปัจจุบัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และหากจะร่วมสืบค้นความจริง หรือเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ
ให้ทั่วขวางออกไป ก็จะเป็นคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และประเทศชาติเป็นอย่างมาก

เรียนมาโดยสาราณียธรรม

(ลงชื่อ)

(พระธรรมปิฎก)

มติมหาเถรสมาคม

ครั้งที่ 18/2544

สำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคม

มติที่ 284/2544

เรื่อง ขอลาวรณาคณะสงฆ์ ที่จะตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหาในหนังสือของผู้ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บารกุล ซึ่งเจ้าคณะพระสังฆาธิการบางรูปร่วมกับผู้อ้างตนเป็นขมรมขาวพุทธสามเหล่าทัพ ดำเนินการเผยแพร่

ในการประชุมมหาเถรสมาคมครั้งที่ 18/2544 เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2544 เลขาธิการมหาเถรสมาคมเสนอว่า ตามที่ได้มีการแจกจ่ายเผยแพร่หนังสือชื่อต่างๆ ของผู้เขียนที่ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บารกุล ซึ่งกล่าวเท็จใส่ร้ายบุคคลที่วิพากษ์วิจารณ์หรือให้ความรู้พระธรรมวินัยแก่ประชาชนเกี่ยวกับปัญหาวัดพระธรรมกาย โดยเฉพาะได้ปั้นแต่งเรื่องใส่ความพระธรรมปิฎก เป็นพิเศษ ...

บัดนี้ เวลาล่วงมาเกือบ ๒ ปีแล้ว ปรากฏว่า ยังมีการเผยแพร่หนังสือเท็จของดร.เบญจ บารกุล โดยเฉพาะในการประชุมพระสังฆาธิการ และในการประชุมที่เจ้าคณะบางท่านจัดขึ้น ...ร่วมมือกับนายทหารบางคน ที่อ้างตนว่าอยู่ในขมรมขาวพุทธสามเหล่าทัพ... จึงใคร่ขอปวารณาดำเนินการสอบสวน และสืบค้นความจริง..."

ที่ประชุมรับทราบ

(นายไพฑูริย์ เสี่ยงก่อ)

อธิบดีกรมการศาสนา

เลขาธิการมหาเถรสมาคม

หมายเหตุ: รายละเอียด ดูหนังสือของพระธรรมปิฎก หน้า ๕๓-๕๔

ที่ ศธ 0307/8731

กรมการศาสนา
กระทรวงศึกษาธิการ
กทม. 10300

30 กรกฎาคม 2544

เรื่อง ขอลาวรณาคณะสงฆ์ ที่จะตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหา
นมัสการ พระธรรมปิฎก

อ้างถึง ลิขิตของวัดญาณเวศกวัน ที่พิเศษ 1/2544 ลงวันที่ 27 มิถุนายน 2544

สิ่งที่ส่งมาด้วย มติมหาเถรสมาคม ครั้งที่ 18/2544 จำนวน 1 ฉบับ

ตามลิขิตที่อ้างถึง พระคุณท่าน ได้แจ้งว่า ได้มีการแจกจ่ายเผยแพร่หนังสือชื่อต่างๆ ของผู้เขียนที่ใช้ชื่อว่า ดร.เบญจ บารกุล ซึ่งกล่าวเท็จใส่ความพระคุณท่าน และปัจจุบันยังมีการเผยแพร่หนังสือดังกล่าวในการประชุมพระสังฆาธิการซึ่งเจ้าคณะผู้ปกครองจัดขึ้นในโอกาสต่างๆ ทั้งๆ ที่ทางราชการได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วว่า เป็นสิ่งพิมพ์ผิดกฎหมาย การกระทำเช่นนี้น่าจะเป็นภัยอย่างมากต่อพระพุทธศาสนาและประเทศชาติ จึงขอปวารณาคณะสงฆ์ในการที่จะตรวจสอบความจริงต่างๆ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ กรมการศาสนาได้นำเรื่องของพระคุณท่าน เสนอต่อที่ประชุมมหาเถรสมาคมแล้ว ในการประชุมครั้งที่ 18/2544 เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2544 ที่ประชุมรับทราบ รายละเอียดตามมติมหาเถรสมาคมที่แนบถวายมาพร้อมนี้

จึงนมัสการมาเพื่อโปรดทราบ

ขอนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

(สระเชื้อ)

(นายสุทธีวงศ์ ตันตยาพิศาลสุทธิ)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมการศาสนา

(สำเนา)

คำสั่งกระทรวงกลาโหม

ที่ ๒๖๕/๒๕๔๔

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติต่อกำลังพลผู้ประพฤตินมิชอบ

ด้วยปัจจุบันปรากฏว่า ข้าราชการทหารบางคนได้มีพฤติกรรมอันมิชอบด้วยกฎหมาย เช่น การรับทงหน้ รับให้ความคุ้มครองแก่สถานบันเทิง และรับให้ความคุ้มครองกับผู้มื่อหิทธิพล ดำเนินการหรือให้ความคุ้มครองในการค้าขายของหนีภาษี รับขนของหนีภาษี คุ้มครองหรือดำเนินการเกี่ยวกับบ่อนการพนัน แม้กระทั่งให้ความคุ้มครองหรือมีกลุ่มมื่อป็นอยู่ในสังกัด ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อทางราชการและกระทรวงกลาโหม และสร้างความหวาดกลัวแก่ประชาชนโดยทั่วไป ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมีปรากฏตามข่าวและสื่อมวลชนบ่อยครั้ง

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขและป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์อันไม่พึงประสงค์ดังกล่าว จึงให้สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม กองบัญชาการทหารสูงสุด และทุกเหล่าทัพถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

๑. ให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับดูแลวดขันผู้ใต้บังคับบัญชาในหน่วยอย่างใกล้ชิด ไม่ให้มีการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมาย หากปรากฏมีผู้ใต้บังคับบัญชาของหน่วยใด มีการประพฤติปฏิบัติอันมิชอบ ผู้บังคับบัญชาของหน่วยนั้นจะต้องรับผิดชอบด้วย

๒. ในกรณีที่มื่กำลังพลมีการประพฤติอันมิชอบ ให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

สั่ง ณ วันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

(ลงชื่อ) พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

(ชวลิต ยงใจยุทธ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม